Claudia Golea

Vară în Siam. Am ajuns la tropice

Şi aici e totul propice.”
(Puşi Dinulescu, Varadero)

Tuturor prietenilor mei din Thailanda şi tuturor celor care visează la The Land of Smiles, Sea, Sex & Sun, Ganja & Buddha.
O autoare blestemată (să aibă succes)

Pe la mijlocul anilor '90, m-am întâlnit cu manuscrisul primului roman al Claudiei Golea. Pe autoare o cunoşteam mai de mult, cartea i-am citit-o, capitol după capitol, în vreme ce o scria. După ce a încheiat-o, i-am sugerat să o depună la una dintre ediţiile concursului de literatură organizat de editura Nemira. În epocă, pe adresa acestei „competiţii” literare se primeau metri cubi (nu exagerez deloc) de manuscrise – nu puţini autori români au debutat astfel cu proză, SF, eseu. Am recomandat cit am putut de călduros cartea Claudiei, dar ea n-a promovat în categoria manuscriselor câştigătoare. Peste un an, pe lângă referatele de lectură pe care le-am întocmit pentru ediția curentă a concursului Nemira, am reluat susținerea manuscrisului Claudiei, de data asta cu succes. De menționat faptul că susținerea mea n-ar fi avut sorți de izbândă fără intervenția lui Dan Petrescu. Planeta Tokyo a apărut în 1998 şi peste doi

ani, tot la Nemira, a apărut al doilea roman al Claudiei Golea, Tokyo by night.

Am crezut, încă de când am citit manuscrisul primului roman, că avem, în persoana autoarei, o verigă ce lipsea literaturii române contemporane. La fel cred şi acum. Ajutată de o biografie deloc comună (Claudia a trăit ani buni în Africa, în Franța, în Japonia, în Thailanda), autoarea a dobândit, prin acumulare, capacitatea de a nu se exalta în fața ineditului, a experiențelor limită (chiar a celor la limita patologicului). Proza sa povesteşte lin, fără ostentație şi fără patos despre o realitate pe care majoritatea dintre noi am ascunde-o sub pat şi ne-am dori s-o uităm. Sinceritatea, în cazul Claudiei Golea, devine o calitate literară. Aceeaşi sinceritate a făcut însă ca autoarei să i se refuze calitatea de membru al Uniunii Scriitorilor din România – în biografia Claudiei această nerecunoaştere va sublima, în scurt timp, şi se va transforma într-o aură (reală, nu imaginară) de autor maudit, aducându-i încă un şi mai însemnat succes de public.

Revenind în actualitate, trebuie consemnat elogios demersul editurii Polirom – un program coerent, curajos şi costisitor de promovare a literaturii române din proxima contemporaneitate şi cu cel mai viguros potențial de viitor. Recentei serii de tineri autori români i se adaugă acum Claudia Golea cu cea de-a treia sa întâmplare în proză: Vară în Siam. Cum nu-mi place să citesc „cuvinte înainte" ce povestesc, pe scurt, o cane, nu voi scrie nimic despre roman; ca unul care se regăseşte în calitate de personaj (episodic) într-însa, am să spun că realitatea din ficțiunea Claudiei este identic egală cu ficțiunea din realitatea vieții sale. La prima lectură a manuscrisului Verii în Siam am fost tentat să-i reproşez autoarei faptul că textul său este plat, că n-are înălțimi, nici transcendență. Am reluat lectura (lăsând de data aceasta la o parte prejudecățile de lectură) şi m-am bucurat că prima impresie a fost greşită. Gesturile mari, acordurile ample, strigătele stilistice şi textuale care duc către

„glorie” cărțile romancierilor oficiali (şi oficializați) lipsesc din arsenalul Claudiei Golea; povestea, spusă de ea, este lipsită de străluciri ostentative, nu-ți „ia ochii”, nu are conotații moralizatoare, nu forțează în nici un fel simpatia cititorului. Aidoma celorlalte două romane ale autoarei, Vară în Siam este un „fel literar” gătit după o rețetă originală marca Golea. Sunt sigur că şi cei care-i contestă Claudiei Golea calitățile literare tradiționale (conservatoare şi tradiționaliste) îi citesc, pe furiş, cărțile, îmi face plăcere să spun că mă prenumăr printre aceia (mult mai numeroşi) care i-au citit romanele ziua în amiaza mare. Îmi face încă o şi mai mare plăcere să mai salut, încă o dată, îndrăzneala (conştient şi pertinent asumată) a editurii Polirom de a scoate literatura română contemporană din carapacea convențiilor călduțe şi confortabile, redându-i libertatea de a zburda, fără zăbală, către orizontul de aşteptare şi sensibilitatea cititorilor începutului de mileniu.

Lucian Vasilescu l. Ganja.

Era cinci şi jumătate, soarele apunea. Se vedea mai încolo, coborând clar şi sigur spre Marea Andaman. Era un cer senin, a cărui culoare se închidea. Nici urmă de nori. Numai cocotierii din zare lăsau urme pe claritatea sa. Stăteam la masă pe verandă şi priveam în grădină la intraductibilul paradis tropical. Copacii tabek cu flori violete. Lantom, cu flori albe. Shayapik, cu flori galbene. Boschețiii cu flori portocalii kem. Florile albe şi roşii pam kuai. Florile roz shaba. Parfumurile. Mă îmbătau. Shaba este termenul buddhist pentru lume. O lume întreagă în grădina mea. Pe ici-pe colo, printre flori, ceea ce aveam să declar că este o buruiană crescută pe acolo în cazul în care poliția ar fi venit să mă întrebe. Aceasta mirosea cel mai puternic. Pe bancă, Wasabi, macaca albă pe care mi-o dăruiseră Nop şi Jason, care purta acum o rochiță cu motive hawaiene, făcuse terci din farfuria mea cu fructe. Lichee, merele trandafirii, mangosteen-ul erau spoite pe bancă, iar Wasabi tocmai îşi îndesa în gură pulpa galbenă a jack-fruit-ului şi păstăile de

tamarin. Era atât de drăguță… Nu puteai s-o cerți pe Wasabi. Mai ales că era soră-mea, aşa cum spuneau Nop şi Jason, având în vedere că eram născută în anul maimuței. În plus, trebuia să mă apuc de treabă. Îmi şterg transpirația de pe față şi brațe. Temperatura nu coborâse încă sub 42 de grade. Desfac trusa de unghii şi scot forfecuța. Iau frunzele uscate de ganja şi le tai mărunt deasupra bolului. Era recolta proprie, din semințele pe care Michael mi le adusese acum ceva vreme direct din Triunghiul de Aur. Era ganja – sau, mă rog, marijuana -de tip A. Şi mirosea atât de frumos!

Gata. Mi-a luat jumătate de oră. Vreo zece grame sunt acum tăiate mărunt. Desfac pachetul de țigări Falling Rain. Scot țigările, le sucesc între degete şi le golesc tutunul într-o pungă. Wasabi se uită curioasă. Sare pe masă şi e gata să-şi bage botul în ganja mea. Îi trag o palmă la fund.

— Pleacă.

— Kia!

— Şi sare înapoi pe bancă, printre fructe.

Amestec puțin din tutunul țigărilor cu ganja din bol. M-a învățat Michael. Aşa nu voi mai tuşi. Umplu apoi țigările goale cu ganja. E un adevărat artizanat, dar eu m-am specializat. Gata. Cincisprezece. Or să-mi ajungă o săptămână. Dacă n-o să am musafiri, îmi şterg din nou transpirația de pe față, umeri şi brațe. Căldură mare. Vară în Siam. Soarele a apus acum, a dispărut, începe să se înnopteze. În curând, grădina mea îşi va schimba din nou culoarea, aerul va fi de cerneală şi cerul plin de stele. Mă duc în bucătărie. Pun câteva zeci de lichee în storcător, îmi umplu un pahar mare şi ies cu el înapoi pe verandă. Gata. E noapte. Aprind felinarele din grădină. Nu. Nu-i o idee bună. Le sting. Sunt atâția țânțari! Mă aşez din nou la masă şi-mi aprind o marijuana. Trag fumul adânc şi îl țin în plămâni câteva zeci de secunde. Expir lent. Aerul se umple de mirosul de ganja. Nu-şi face efectul încă, dar, psihologic, mă simt deja bine. Mă uit în jur la paradisul tropical din imediata mea apropiere. Cum am ajuns aici? Ah, nici nu vreau să mă gândesc. A fost un vis. Urât

câteodată. Încerc să dau afară imaginile vechi care-mi năvălesc în minte, dar nu reuşesc. Fie. Let it be.

2. Lao Tse.

Brrr… Sunt minus n grade şi zăpada acoperă străzile Bucureştiului. Sunt însă la adăpost acum, la subsol, la cârciuma artiştilor din Piața Amzei. Stau la terasă cu prietena mea, Cătălina, pictorița. Bem şi ne uităm dedesubt, la bărbații care populează cârciuma. Suntem triste… Blazate.

— Uită-te la ei! Nişte fosile. Pe care să-l alegi? Ți se-apleacă.

Sunt, într-adevăr, trecuți, scofâlciți, cu bărbi şi tot tacâmul. Îi cunoaştem pe toți. Masa din colțul dreapta este însă deosebită. Nici un artist aici. Numai mafia cartierului. Îi studiez. Câteva exemplare demne. Cel cu geacă de piele neagră îmi place în mod special.

— Cine-i băiatul cu geaca aia din piele

— Neagră?

— Nu ştii?! Sultan.

— Cine-i Sultan?

— Nu ştii?! E din gaşcă. Nu ți-l recomand. Sunt sportivi. La ei toate fetele sunt curve.

— Sultan arată bine.

Cătălina ştie că n-am mai avut o relație de mai bine de un an. Toți de la cârciumă îmi fac curte, dar mie nu-mi plac artiştii. O seară de genul ăsta se încheie fără doar şi poate cu o chestie de genul: „Şi eu cu cine mă fut?”. Nu mai aştept răspunsul, mă ridic brusc de la masă, urc scările şi trântesc uşa în urmă. Cătălina stă şi se gândeşte câteva secunde.

— Bine. Tu ai vrut-o. Mă duc să-i spun.

— Nu, nu!

— M-am săturat! Iar o să începi să întrebi cu cine te fuți? Mă duc să-i spun.

— Nu!

Nu mă ascultă însă, se avântă pe scări în jos. Este grasă, treptele scârțâie. O văd apoi cum se îndreaptă spre masa mafiei cartierului. Schimb de replici. Schimb de locuri. Sultan se ridică şi Cătălina se aşază în locul lui. Bărbatul se

îndreaptă către treptele de la terasă. Urcă. Ce şi-au spus oare? Aveam să aflu a doua zi de dimineață:

— O vezi pe fata frumoasă de acolo?

— Da.

— A zis că vrea s-o fuți. Treci la treabă!

Sultan se aşază şi începe să mă pipăie. Nu ştiu încă amănuntele conversației de mai sus. Sunt lemn de uimire. Mă pipăie peste tot. Îşi bagă mâna pe sub puloverul meu şi-mi pipăie sânii. Îmi desface fermoarul pantalonilor. Mă feresc.

— Ce?

— Sunt la ciclu.

— Şi ce?! Vrei să spui că nu ți-ai mai tras-o pe ciclu?

Mai comandă o sticlă de vin şi continuă să mă pipăie.

—

Ştii, eu nu mi-o pun decât cu țipi tăiați împrejur…

— S-a nimerit bine, drăguțo. Eu sunt de origine turc şi sunt tăiat împrejur. Mă cheamă Kaffe. Cu K, doi de f şi accent pe e.

Îmi înghit nodul din gât. Am dat-o-n bară rău de tot. Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, Cătălina se întoarce spre noi şi strigă:

— Hei! Ce vă bulăniți acolo? N-aveți casă? Sunt deja beată. Nici nu ştiu cum ajung cu Sultan Kaffe acasă. E bine. N-am mai făcut-o de un an.

E dimineață. Sultan s-a sculat şi e în sufragerie. Nu ştiu cum să reacționez.

— Câți țipi ai avut înaintea mea?

Mă duc să iau cearşaful din dormitor. Are o pată de sânge.

— Înaintea ta am fost virgină.

Râde.

Mâncăm o omletă la micul dejun şi mă conduce apoi spre Piața Lahovari. De aici trebuie să iau autobuzul spre Televiziune. Sunt traducătoare. Nu am program fix. Este sâmbătă, dar eu trebuie să lucrez. Îmi aleg singură orele de program. Sâmbătă, duminica, noaptea pe la două… Cred că din cauza asta am cam luat-o razna în ultima vreme. Beau foarte mult şi nu mănânc nimic. Greutatea mea scade

vertiginos. Am 1,65 m şi vreo 45 de kilograme. Nu pot să mănânc decât iaurt. Obişnuiam să iau Prozac şi ăsta dă anorexie. Dar, de când m-am lăsat, lucrurile s-au agravat. Traduc un film despre Rembrandt. Gata. E deja opt seara. Mă îndrept către cârciumă.

În Piața Amzei, pe Christian Teii, este o casă în renovare. În fața ei, munți de cocainã. Uau! Scot o pungă şi-o umplu. Încă o pungă. O să-mi ajungă un an de zile. Mă duc la un supermarket. Cumpăr staniol. Ies. Trec iar pe Christian Teii. Intru în cârciumă. Mă întâmpină nea Jean, patronul.

— Ce face păpuşa noastră?

— Bine. Foarte bine. Tocmai am făcut rost de cocainã.

Cască toți ochii mari şi se uită la cele două pungi pline cu pudră albă. Mă aşez la masă cu Cătălina şi Bianca.

— Cum a fost?

— Ne-am tras-o.

— Ce-ai acolo?

— Cocainã.

Râd amândouă.

— De unde-o ai?

— Am furat-o.

Desfac staniolul, îl rup în bucăți, fac pungulițe şi bag în ele cocaina. Nu reuşesc să termin decât un sfert de pungă. Mi-ajunge.

— Cine vrea cocainã? 100.000 doza! Strig. Se apropie de masă câțiva cu sutele scoase.

Facem schimbul. Mă îmbogățesc. E timpul acum pentru relaş. Desfac o punguță de staniol, fac sul 100.000, mi-l vâr în nas şi prizez. O duşcă de bere. Încep să mă uit pe Vogue-ul adus de Bianca. Figurile de femei frumoase se ridică parcă de pe paginile lucioase şi-mi intră în ochi. M-apuc să povestesc despre Rembrandt.

Am ajuns acasă. Garsoniera mea dublă e ultrapopulată. Se aud voci din toate părțile. Nu ştiu cum de unii oameni pot fi atât de neruşinați încât să se autoinvite. Nu pot să dorm toată noaptea. Dau drumul la MTV. Numai mutre cunoscute. Mă

enervează şi ăştia. Dau muzica la maximum. Încep să urle de prin bloc. Să se ducă dracului!

A trecut o săptămână. Nu m-am mai dus la serviciu. Părinții mei au venit în repetate rânduri cu mâncare. N-am mâncat nimic.

Cineva bate la uşă. Tatăl meu. Deschid. Oo! Mai este cu alți patru bărbați. Îmi spun să mă îmbrac. Nu mă îmbrac. Mă duc jos. Mă bagă într-o salvare.

Am ajuns. Serviciul 6 Psihiatrie din cadrul Spitalului 9. Iar Spitalul 9! M-am săturat! Doctorul îmi pune felurite întrebări. Îi răspund numai prostii. Îmi fac apoi o injecție şi se lasă întunericul.

Mă trezesc peste câteva zile. Pe un pat într-un salon. Încerc să mă ridic. Nu pot. Amețesc. Adorm din nou.

Au mai trecut câteva zile. E mai bine acum. Nu mai amețesc. Mă mută într-o rezervă. Fac cunoştință cu colega mea de cameră. Gianina. O blondă cu ochi albaştri. 38 de ani.

— De ce te-au internat?

Dau din umeri.

— Cred că pentru că am prizat var în loc de cocaină. Tu?

— Mă enerva soțul. E securist şi filează pe toată lumea… Hai să bem o cafea.

Îmi face-un ness.

— Mersi. Îți dau medicamente?

— Da.

— Şi le iei?

— Îhî.

— Eu nu vreau să le iau. Mă fac legumă. Şi eu am de scris o carte.

Vine ora medicamentelor. Le iau şi mă duc să le scuip la toaletă. Sunt totalmente împotriva lor. Mă duc jos în hol şi fur o vază de flori. Mă duc apoi la chioşc să cumpăr pahare de plastic. Am de lucru.

Am lucrat toată noaptea. E dimineață acum. Pe uşa de la rezerva mea, vizavi de cabinetul doctorului, scrie: „Cabinet de psihiatrie alternativă. Conf. Dr. Claudia Golea. Specialist în

tratamentul alternativ al schizofreniei, bazat nu pe tratarea psihozei, ci pe cea a realității. Cum bine zis-a Lao Tse: „Nu te adapta. Există o greşeală în realitate„. Conf. Dr. Claudia Golea tratează de zece ani, cu succes, realitatea. Însănătoşire garantată 100%. Medicație – 9-30 şi 19-30.”

Înainte de nouă şi jumătate, douăzeci de pahare erau pline cu apa de la flori. Iar pe la nouă şi jumătate mi-au venit pacienții. Şi-au băut toți doctoria. Am dat apoi o raită prin salon. Nimeni nu mai lua medicamentele.

— Am luat deja medicamentele de la dna doctor Golea.

Situația s-a prelungit în următoarele zile. Trebuia să recunosc că medicamentele mele erau dubioase. Toți pacienții de la Serviciul 6 o luaseră complet razna şi era o veselie în salon… În a treia noapte de tratament alternativ, au demontat pur şi simplu televizorul şi unii au înghițit câteva piese. Au fost duşi la Urgență. A doua zi a fost chemat taică-meu. Şi eu. În cabinetul medicului.

— Fiica dumneavoastră a fost internată ilegal, în plus, are o influență negativă asupra celorlalți pacienți. O externez.

Taică-meu a vorbit cu o doctoriță pe care o cunoştea de la Serviciul 4 şi am fost mutată acolo. Se terminase distracția. Aici îmi dădeau medicamentele forțat. Au urmat câteva luni de infern. Singurele momente mai simpatice erau cele în care Gabriela, colega mea de salon, fostă stewardesă şi ghid turistic, retrăia experiențele trecute.

— Fir-ar ale dracului de țigănci! Uite cum sar pe turiştii mei! Îmi iau cu asalt autocarul! Fir-ați ale dracului de țigănci!

Şi mai era Irina, care-mi făcea masaj. Era atât de plăcut! Peste câteva luni am reuşit să fug din spital şi dusă am fost.

Mă sună doctorița…

— Domnişoară Golea, vă rog să treceți pe la spital şi să vă luați Rispoleptul. Nu vă face legumă. Ca dovadă că ați fugit. Este singurul antipsihotic vitalizator.

3. Casse-noisette.

Într-adevăr, Rispoleptul nu te făcea legumă, îmi reintrasem chiar în vechiurile obiceiuri. Mă duceam să şprițuiesc pe la

cârciumă.

L-am reîntâlnit pe Sultan Kaffe. Am fost din nou împreună. Mi-a tras-o de două ori în seara aceea. A doua zi s-a dovedit însă că-i plac femeile focoase.

— Ştii ce? Nu eşti genul meu. Degeaba ai pizda strimtă dacă nu ştii ce să faci cu ea. Parc-aş fute un aisberg. Dumnezeu îți dă, da' nu-ți şi bagă-n buzunar. Degeaba ai un casse-noisette.

Nu mi-a picat bine, dar asta era. Păcat -îmi plăcuse de el. Viitorul se anunța trist. Din„ toate punctele de vedere. Nu mai aveam nici un ban. Trebuia să-mi găsesc de lucru. Am căutat toată vara. Degeaba. De-abia prin august s-a ivit o ocazie. „Şcoala Internațională Bucureşti caută profesori de franceză, vorbitori de engleză. Proficiență de native speaker. Am fost la un interviu cu directorul englez şi franțuzoaica ce fusese profesoară de franceză până atunci. Şi m-au angajat pe loc. Nu degeaba făcusem şcoala franceză la Paris. Cursurile au început şi a urmat un an insipid. Copiii erau totuşi simpatici. Îi lăsam să facă ce vor. Ceruseră să studieze rap franțuzesc la ore. Şi asta căpătaseră. Se urcau cu picioarele pe bănci şi dansau. Directorul îmi făcea observații adeseori.

— Miss Claudia, nu se poate aşa ceva.

Aproape un an. Prin februarie, m-am trezit cu un telefon de la Moscat, prietena mea thailandeză. O cunoscusem la Tokyo, unde lucraserăm amândouă ca doamne de companie.

— Am găsit o firmă thailandeză care vrea să te angajeze. Au nevoie de-un vorbitor de engleză. Te va suna domnul Sunapat.

În următoarele luni, am fost tot într-o conversație telefonică Bangkok-Bucureşti. Şi, în sfârşit, în mai luam avionul.

4. Oraşul îngerilor.

Schimbasem avionul la Istanbul. Trecuseră atâtea ore de când zburam… Mă săturasem. Fumatul era interzis. Iar dacă ceva pe lumea asta îmi făcea plăcere era să fumez. Urmăream pe ecran distanța pe care tocmai o parcursesem. Aproape zece mii de kilometri. Din fericire, ne apropiam de destinație. Avionul coboară. În sfârşit. Văd, în jos, dincolo de cerul senin,

un amestec de construcții înalte, râuri, ocean. Roțile au atins pista.

Sunt în terminal. Tocmai am trecut de controlul paşapoartelor. Îmi urc bagajele în cărucior şi o iau către ieşire, unde trebuia să mă aştepte Moscat. Uite-o. Aceeaşi siluetă firavă, statură scundă, păr tuns paj şi vopsit roşu, ca în urmă cu câțiva ani, la Tokyo. Este alături de un bărbat înalt. Ne zâmbim. O îmbrățişez pe Moscat când ne întâlnim.

— Bine ai venit! Îmi spune ea în japoneză.

Îmi pune o ghirlandă de flori pe după gât. Trandafiri roşii, cu nişte flori mici albe. Seamănă cu iasomia sau cu lăcrămioarele. Miros atât de frumos!

— Ce sunt?

— Malit. Tocmai s-a terminat festivalul buddhist, Songkran, şi mi-au rămas de atunci. Le-am primit şi eu la templu. El este Michael, colegul tău.

Michael este cu trei capete mai înalt decât Moscat şi cu unul decât mine. Îmi zâmbeşte. Poartă ochelari fumurii, are un nas mare, păr şaten spre roşcat şi e îmbrăcat neconvențional, în blugi. E simpatic. Are probabil vreo cincizeci de ani.

— Well, welcome to the City of Angels!

Ştiam că aşa i se spunea Bangkok-ului. Îmi ridică bagajele din cărucior şi ne îndreptăm către ieşire. De-abia aştept să fumez o țigară.

Am ieşit. Şi am intrat parcă într-o saună. Este foarte cald, foarte umed, foarte poluat, îmi place. Sfârşit de vară – început de sezon ploios. De aceea e atât de umed. Punem bagajele jos şi ne aprindem câte o țigară. Are un gust atât de plăcut! Probabil din cauza aerului, îmi aduc aminte de experiența nefericită când am fumat o țigară la Sinaia, la cota 2000. Avea un gust de bioxid de carbon pur. Din cauza uscăciunii şi a aerului rarefiat. Aici era invers. Parcă fumam petale de trandafiri, iar fumul mirosea a malit, de la gâtul meu. În rest, atmosferă de oraş asiatic. Vânzoleală mare. Soare. Sute de maşini. O şosea suspendată.

Am terminat țigara.

— Să mergem.

Moscat opreşte un taxi. Urcăm.

— Hotelul Dusit Thani.

— O să stai deocamdată la hotel, cel mult o săptămână, până îți găseşte firma un apartament. Hotelul e lângă locuința mea, în Pat Phong, dar firma voastră e în Sukhumvit. O să vină şoferul să te ia în fiecare zi. Dar, deocamdată, ai noroc. Azi e sâmbătă, iar mâine duminică. Aşa că o să umbli cu Michael să-ți arate Bangkok-ul.

În tot acest timp, Moscat a vorbit numai în japoneză. Ştie foarte puțină engleză, iar eu nu vorbesc deloc thailandeza. Îmi explică apoi:

— Michael se descurcă. Vorbeşte bine thailandeza. E aici de cincisprezece ani.

Vorbesc apoi între ei în thailandeza.

— Unde vrei să mergi astăzi? Mă întreabă Michael.

— Am văzut un film, Emanuelle, şi era acolo o scenă filmată în Piața Plutitoare.

— Aa, Damern Saduak. Bine. O să ne ia toată ziua.

— Poate vii şi la mine la serviciu astă-seară sau mâine seară. E foarte aproape de hotel, îmi spune Moscat.

— OK.

Intrăm în oraş. Foarte aglomerat.

— În Thailanda sunt cele mai multe accidente de trafic mortale raportate la populație, îmi explică Michael.

Case mici, blocuri înalte, zgârie-nori, străzi înguste. Multe magazine şi restaurante. Femei care umblă în sarong, costumul tradițional, şi papuci. Femei care umblă în blugi, sandale cu tocuri înalte şi tricouri. Bărbați, mai ales în papuci. Alți zgârie-nori.

— Aici e Sukhumvit. Pe undeva pe-aici vei locui. Şi Michael are o casă în zonă.

Alte străzi înguste. Restaurante. Magazine. Firme cu scrisul thailandez. Firme cu caractere chinezeşti.

— Sunt mulți chinezi în Thailanda, îmi explică Michael, care mă vede cum mă zgâiesc la acestea din urmă.

O zonă extrem de populată.

— Am ajuns. Silom Road şi Pat Phong.

Hotelul e o clădire înaltă, ultramodernă. Taxiul trage în faţa uşii, iar majordomul cu mănuşi albe îmi coboară bagajele şi le cară spre recepţie.

Recepţionera ne dă cheia. Camera mea se află la etajul şapte. Michael şi Moscat mă ajută să-mi urc bagajele.

— Bine, eu te las, îmi spune Moscat. Trebuie să mă odihnesc. Astă-seară lucrez.

— Eu te aştept jos, la piscină. Mi-am luat costumul de baie. Pot apoi să mă schimb la tine?

— Desigur.

Sunt singură acum. Îmi scot câteva lucruri din bagaje şi intru apoi la duş. Mă îmbrac şi mă machiez. Cobor la piscină.

— Sunt gata.

Îi dau cheia lui Michael să se schimbe în cameră şi-l aştept jos în hol. Coboară în câteva minute.

— Let's go. Cred că ţi-e foame. Mâncăm acolo.

Ne îndreptăm spre parkingul din faţa hotelului şi ne oprim în faţa unui... Superb Rolls-Royce. Pe naiba. În faţa unei motociclete...

— N-am mers niciodată pe motocicletă, mă plâng eu.

— Există un început pentru orice.

N-am încotro şi mă urc în spatele lui Michael. Mi-e frică. Porneşte. Intrăm în trafic. Mi-e din ce în ce mai frică. Începe să circule repede printre maşini. Goneşte. Mi-e foarte frică.

A durat parcă o eternitate. Am oprit în sfârşit în faţa unui debarcader, la un râu.

— Râul Chao Phraya. Luăm de aici o barcă pentru Damern Saduak.

Luăm barca şi mergem pe râu. Bangkok-uf se vede frumos de-o parte şi de alta a lui. Răsuflu uşurată. Îmi aprind o ţigară. Barca îmi prieşte mai mult decât motocicleta.

Suntem acum pe nişte canale înguste. Peste tot, bărci cu mâncăruri, flori, haine. Ieşim la un canal mare. Aceleaşi bărci.

— Ce vrei să mănânci?

— Tom yam kung.

N-am mâncat tom yam kung de când plecasem din Japonia, unde se găsea la căni de plastic în care trebuia să torni apă fiartă. Aici puteam să mănânc tom yam kung proaspăt. Am oprit barca în fața alteia şi am comandat. Bucătăria ambulantă s-a pus în mişcare şi în cinci minute aveam fiecare în mână câte un bol de tom yam kung. Faimoasa supă thailandeză cu creveți, roşii, ciuperci, usturoi şi ardei iute. Atât de bună! Am luat apoi o bere şi a venit vremea prezentărilor.

Michael era australian. Căsătorit cu Kate şi aveau trei copii mici. „Păcat", m-am gândit eu. Înainte, fusese căsătorit cu Victoria şi avuseseră patru copii.

— Ai şapte copii?!

— Da.

Era un fel de hipiot. Făcea parte dintr-o sectă.

— Dar, ştii, Kate nu are nimic împotrivă ca eu să am relații cu altcineva… Eşti atât de frumoasă! Nu că m-aş da la tine sau ceva de genul ăsta. Mai vrei să mănânci ceva?

Michael vâsleşte şi plimbă barca în fața celorlalte bărci-bucătărie.

— Ce-i asta? Arăt eu spre o mâncare cu paste ce par din ou, cu carne, supă, ciuperci şi legume.

— Lakhna. Lakhna gai (cu pui) sau lakhna mu (cu porc). Thailandezii nu prea consumă vită. E un animal buddhist sfânt.

— Lakhna mu.

Vânzătoarea îmi dă o lakhna mu. Îmi întinde un praf de ardei iute.

— Nu te sfătuiesc. E extrem de iute.

— Îmi plac toate lucrurile hot, spun eu şi-mi vărs o lingură în supă.

Amestec. Este delicios.

— Eşti atât de sexy când sorbi pastele… Nu că m-aş da la tine sau ceva de genul ăsta.

O altă bere. Soarele apune. Mai comandăm o papaya pok pok. Papaya tăiat mărunt, amestecat cu roşii, lime, usturoi şi ardei iute. Cu orez.

— Cum poți să mănânci aşa ceva?! Numai thailandezii mănâncă papaya pok pok. Welcome to „The Land of Smiles”!

Soarele a apus. Ne întoarcem. Michael vâsleşte şi se uită la blugii mei.

— Ai picioare atât de lungi! Nu că m-aş da la tine sau ceva de genul ăsta.

Suntem din nou pe motocicletă. Nu-mi mai este atât de frică. Reuşesc chiar să mă bucur de drum. Luminile Bangkok-ului se văd frumos în noaptea fierbinte. Am ajuns. Este deja unsprezece şi jumătate.

— Hai să mergem să cumpărăm ceva de mâncare de la seven-eleven!

— Dar am mâncat atâta!

Câte o prăjitură de ciocolată. Sau o turtă de orez cu marmeladă. O să vezi c-o să-ți placă.

— OK.

Aleg o turtă de orez cu marmeladă. Ieşim apoi în stradă şi îmi surâd nişte lipii de orez cu trestie de zahăr colorată portocaliu şi verde. Cumpărăm şi din alea.

Intrăm în hotel.

— Hai să mergem în camera ta să ne luăm costumele de baie şi… la piscină. Ce zici?

— OK.

Ne echipăm, luăm merindele, Michael îşi ia borseta şi coborâm. La piscină, pustiu. E în aer liber. Desfacem câte o cutie de juice şi ne aprindem o țigară.

— Ai fumat vreodată marijuana?

— Nu. Am luat doar speed. Injectabil.

— Marijuana e mult mai uşoară. Vrei?

— Da, spun eu, teoretic.

Michael îşi desface atunci borseta şi scoate două țigări. Cu filtru. Par țigări normale.

— Ia un joint.

Nu-mi vine să cred. N-o fi chiar marijuana! Înainte de a pleca, tatăl meu îmi spusese:

— Să nu cumva să iei droguri pe acolo! Noo… Nu putea fi marijuana. Aprind țigara.

Trag în piept. Nu ştiu ce să cred. Băusem prea multe beri. Mă înec. Tuşesc. Shit. Era marijuana. Şi, în fond, ce? De ce nu? Inspir adânc. Las fumul să iasă lent. Nu mă simt nicicum. Simt doar cum ochii mi se fac mari, ca de bufniță, şi cum noaptea din jurul piscinei e invadată de umbre vrăjitoreşti. Michael pufăie lejer din țigara sa.

— Nu te speria. Îți trebuie două joint-uri ca să te simți bine.

Îmi aprind şi-al doilea joint. Un fum, două, trei. Încep să zâmbesc. Noaptea mi se pare plăcută. Chiar comică. Michael îşi plimbă palma pe coapsa mea.

— Nu că m-aş da la tine sau ceva de genul ăsta.

Încep să râd. Şi râd. Şi râd. Un râs nebun, de neoprit. Michael începe să rădă şi el.

— Râdem aşa din cauza marijuanei, explică.

Trec câteva minute după ce am stins țigara, înfulec dulciurile.

— Ai văzut? I told you! Pot să merg în camera ta să mă schimb?

Mă apucă iar râsul.

— OK.

Michael se schimbă.

— Pot să rămân?

— Nu astă-seară. Poate altă dată.

Mă îmbrățişează la despărțire.

— Vin mâine. Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui.

5. Iasomie şi trandafiri.

Michael a venit de dimineață. Am fost la Wat Phra Kaew – Templul Lui Buddha de Smarald. Era impresionant. Ne-a luat toată ziua. Am mers apoi cu câteva străzi mai încolo. Wat Po. Templul lui Buddha în Repaus. Mi-a plăcut mult mai mult aici. Nu era lume. O statuie aurită a unui Buddha culcat se întindea pe câteva zeci de metri. Afară, începuse să plouă.

Înăuntru, visam. M-aş fi întins şi eu, dar nu aveam unde. Ieşim. Cu o stradă mai încolo e Piața Florilor. Trandafiri, iasomie, orhidee se vând la prețuri de nimic. Florile te asaltează cu parfumul lor. Este deja seară. Ne întoarcem în Pat Phong.

— Mergem unde lucrează Moscat?

— Da.

Traversăm strada spre stânga de la Dusit Thani şi suntem în cartierul de noapte al Bangkok-ului. Tarabele cu haine, pantofi, ceasuri s-au ridicat de-o parte şi de alta a drumului.

— Nu-i bine să-ți faci cumpărăturile aici. Sunt prețuri pentru turişti.

Nu ai loc să treci de tarabe şi de turişti. Cu greu înaintăm. Spre dreapta, se face o stradă. „Pat Phong" scrie mare deasupra ei. Maşinile nu ar avea nicidecum loc să treacă. Partea carosabilă e înțesată de tarabe.

— Bem o bere înainte?

— OK.

Din toate părțile se reped la noi băieți cu „meniuri". Mă opresc şi citesc unul. „Pussy show. Pussy candle. Pussy needle. Pussy răzor. Pussy baloon shot..."

— Mai târziu, spun eu.

Terasa barului e la colț de stradă. Suntem în plin Pat Phong, cu câte o bere Leo în față.

— În timpul războiului din Vietnam, Thailanda era țara de odihnă a militarilor americani. Chiar înainte să vină primii, s-a înființat, pe ceea ce era atunci o stradă de mahala, Pat Phong. Un local deocheat. Când au apărut soldații, a avut un succes enorm şi, peste noapte, s-au înființat o mulțime de asemenea baruri. Pat Phong se cheamă acum tot cartierul. Vin aici turişti de peste tot. Şaptezeci la sută dintre turiştii din Thailanda sunt bărbați, ştiai?

Îi sunt recunoscătoare lui Michael că-mi explică toate astea. Îmi place să descopăr, să aflu cât mai multe despre locurile în care mă duc. Ne terminăm berea şi ne îndreptăm mai încolo pe Pat Phong. O firmă roz cu litere albe anunță

Jasmine&Roses. Urcăm pe nişte scări, pe un covor roşu, până la etajul unu. Intrăm în localul unde lucrează Moscat. Semiîntuneric. Numai scena din mijloc e puternic luminată. Câteva țipe goale, cu cizme cu tocuri foarte înalte, dansează. Ne aşezăm la o masă. Vine Moscat.

— O să înceapă show-ul. Este şi domnul Verhasaak, patronul tău, aici. Pe cine vreți să vă aduc la masă, Michael?

— Candy şi Mary Jane.

— OK.

Moscat, ca şi mine, a trecut de vârsta unei doamne de companie. Avem treizeci şi ceva de ani. Este, prin urmare, mama-san la Jasmine & Roses.

Candy şi Mary Jane vin. Două thailandeze drăguțe. Îşi comandă câte o Coca-Cola pe banii noştri, ne fumează țigările şi încep să ne facă masaj la mâini. Mary Jane îmi apucă mâna dreaptă şi începe să-mi apese degetele şi palma. E plăcut. Are chef de conversație. Eu nu. Privesc siderată show-ul care tocmai a început pe scenă. Au aprins lumânările de jur-împrejurul acesteia. Şi o fată suflă, printr-un tub fixat în vagin, spre flacăra lor. Le stinge pe toate. Aplauze. O altă fată îşi introduce acum în vagin o sumedenie de lame de ras şi le scoate apoi, înnodate toate pe o sfoară. O alta îşi scoate din acelaşi loc o ață cu ace.

— Hai să-l cunoşti pe domnul Verhasaak, îmi spune Michael.

Le lăsăm pe Candy şi Mary Jane şi ne îndreptăm către masa domnului Verhasaak. Un thailandez gras. Distins, altfel. Michael ne face cunoştință.

— Glad to meet you.

O fată vine să ne dea un balon.

— Nu-l lua, îmi spune Mike.

Nu-l iau. L-a luat în schimb domnul Verhasaak. O fată s-a aşezat cu picioarele în V pe scenă şi, cu un tub fixat în vagin, trage săgeți de hârtie spre baloane. Domnul Verhasaak este țintit mai întâi în piept, apoi o săgeată nimereşte în sfârşit balonul. Şi îl sparge.

— Ne vedem mâine.

Plec cu Mike spre Dusit Thani. Ne schimbăm, ca şi mai înainte, în cameră, mergem la piscină şi fumăm ganja. Mâncăm apoi lipii cu trestie de zahăr. Urcăm în camera mea să ne schimbăm. Mai fumăm o marijuana. Mike îmi trece o palmă pe coapsa dreaptă.

— Nu că m-aş da la tine sau ceva de genul ăsta.

Văd apoi cum pantalonii i se umezesc între picioare. Sunt ameţită de la bere şi de la Mary Jane.

— Ce-i asta?

— Se-ntâmplă…

Mă îmbrăţişează.

— Dacă ai nevoie de ceva, spune-mi!

Şi pleacă.

6. Pavilionul de Aur.

De dimineaţă, şoferul a venit să mă ducă la serviciu. I-am întâlnit aici pe Michael, domnul Verhasaak şi pe domnul Sunapat. Era pentru prima dată când vorbeam pe viu. La prânz, m-a invitat ia masă şi am mâncat trei feluri de mâncare thailandeză. Am vorbit despre lucru – şi n-are rost să povestesc aici discuţia, pentru că nu mi-a plăcut niciodată să muncesc şi cu atât mai puţin îmi place să vorbesc despre muncă. Ar fi fost grozav să mă nasc aristocrată, ca unii dintre prietenii mei, să am o avere uriaşă şi să nu trebuiască să fac nimic în afară de ce-mi place cu adevărat. În visurile mele, asta se concretizează în organizarea şi gestionarea unui Disneyland pentru câinii şi pisicile maidaneze, în care fiecare să aibă micul său castel şi oricât Cesar şi Sheba pofteşte. Asta, fireşte, nu se va întâmpla însă niciodată.

Deocamdată trebuia să mă întorc după-amiază la serviciu. I-am cunoscut pe alţi câţiva colegi, printre care Nop, care vorbea foarte bine englezeşte.

— Cum de o vorbeşti aşa de bine?

— Locuiesc cu prietenul meu englez, Jason. Şi asta mă ajută foarte mult. N-ai vrea să ieşim împreună în seara asta?

— Ba da, dar nu pot decât în Pat Phong. Locuiesc în apropiere şi şoferul mă duce cu maşina imediat după terminarea programului. Pe urmă, n-am cum să ajung.

— Pat Phong e perfect. Atunci cum facem? Plecăm împreună?

— Aţi putea merge cu maşina, dar, dacă locuiţi în Sukhumvit, cum o să vă întoarceţi?

— Atunci noi o să mergem cu motocicleta.

— Bine, ne întâlnim la mine, la Dusit Thani, la şase. OK?

— OK.

Nop era un băiat foarte frumos. Avea în jur de douăzeci şi opt de ani, un corp bine făcut şi trăsături perfecte. Se anunţa o seară pe cinste…

Zis şi făcut. Cu cinci minute înainte de ora şase, îi aştept în holul de la Dusit Thani. La şase, apare Nop. Cu un blond după el. Nop poartă pantaloni de piele neagră şi o superbă cămaşă violetă.

— Sawasdeeka.

— Hi! El e prietenul meu, Jason.

Jason este îmbrăcat mai simplu. Poartă blugi şi un tricou negru. Are aproximativ treizeci de ani. E de-a dreptul fermecător. Poartă ochelari cu lentile groase şi are un uşor strabism. M-au atras întotdeauna bărbaţii cu un uşor strabism. Poate pentru că şi eu am strabism. În fine. Are un zâmbet fermecător. Nu m-am mai îndrăgostit de mult.

— Mergem să mâncăm?

Ieşim şi traversăm către Pat Phong. Mergem pe o stradă paralelă cu strada principală şi ne aşezăm la terasa unui restaurant japonez. E plăcut să stai la adăpost în plină stradă. Chelneriţa ne aduce câte un meniu. Sushi, sashimi şi toate preparatele din peşte sau animale marine crude sunt mult mai ieftine decât în Japonia sau Europa, dar ceva mai scumpe decât mâncarea thailandeză. Comand supa miso shiru, un platou de sushi şi două California rolls. Chelneriţa ne-a aprins o lumânare la masă şi ne-a adus un ceai verde. Mă simt atât de bine…

— Nop, îți stă foarte bine în cămaşa aceea. Ştii că violetul le dă gata pe femei? Aşa spune tantra.

— Atunci n-am s-o mai port.

Jason ne povesteşte apoi despre studenții săi. E profesor de engleză la Universitatea Catolică Assumption. Teoretic, nu are voie să pună piciorul în zonă. Mai vorbim verzi şi uscate şi întreb dintr-o dată:

— Sunteți gay?

— E atât de evident? Cum de ți-ai dat seama?

— Nop a spus că nu mai vrea să poarte cămaşa violetă.

— Ai ceva împotriva homosexualilor?

— Nu. Dimpotrivă. Am avut mulți prieteni homosexuali în Japonia.

— Eşti lesbiană?

— Nu.

— Vino la ziua mea, vineri. O să-ți prezint pe câțiva din colegii mei de la Assumption.

— OK.

Tot ce-am comandat soseşte şi ne relaxăm. N-am mai mâncat sushi, sashimi şi California rolls de atâta timp! Şi cred că sunt mâncărurile mele favorite. Inutil să spun că mă simt excelent, deşi am aflat că ambii bărbați, atât de arătoşi, sunt inaccesibili. Terminăm şi comandăm o bere.

— Vrei să mergem la The Balcony? Este un local gay. Foarte plăcut şi foarte cuminte.

— Oh, da.

The Balcony e puțin mai încolo, pe aceeaşi stradă. Ne aşezăm la terasă. Vin imediat doi chelneri să ne dea câte un meniu. Ne zâmbesc fermecător şi ne fac wai – salutul thailandez, cu palmele împreunate în formă de rugăciune. Constat că berea este mai ieftină pentru femei. Mă uit în jur la mese. Nici o femeie. Numai bărbați. Câțiva thailandezi, dar mai ales străini. Îi privesc pe chelnerii care se învârt printre mese. Sunt vreo zece. Tineri. Superbi. Cred că n-am văzut niciodată la un loc atâția băieți frumoşi. Chelnerul ne aduce câte o bere. Discutăm, admirăm strada şi restul terasei.

Observ cum unii dintre chelneri pleacă de la muncă cu unii dintre clienții străini. Străinii sunt mai ales în vârstă, scofâlciți şi ofiliți. Thailandezii sunt în floare. Mmm… Am publicat în Playboy, în urmă cu ceva timp, un articol intitulat „Thailanda, țara turismului sexual”. Nu degeaba… Câțiva chelneri se dau pe lângă Nop şi Jason. Jason le oferă câte un bacşiş. Mie îmi zâmbesc inofensiv. Începe ploaia.

— Ro doh fon, spune Nop, sezonul ploios. Fon maak maak – ploaie multă.

S-a pilit deja.

— Hai să mergem în altă parte, spune Jason. Te deranjează lucrurile hard?

— Nicidecum.

— That's my girl.

Ne ridicăm şi fugim prin ploaie pe stradă, apoi pe-o altă stradă. Plină şi asta de firmele localurilor. Una dintre ele: „Golden Pavilion”. Urcăm scările mochetate în roşu. Intrăm. Seamănă oarecum cu localul lui Moscat, în sensul că scena este în mijloc, iar canapelele şi fotoliile clienților în jurul ei şi de-a lungul pereților. Dar e mult mai multă lume aici. Multe femei.

Mă uit mai bine. Au, totuşi, un aspect straniu…

— Katoey, explică Jason. Transsexuali.

Ne aşezăm şi comandăm câte o bere. Pe scenă, doi bărbați superbi şi goi dansează şi se mângâie. Urmează alte câteva numere şi nu-mi vine să-mi cred ochilor. Îşi bagă felurite obiecte în anus, şi le trag afară cu dichis, îşi învârt penisurile, îşi atârnă de ele diverse obiecte care par cât se poate de grele… Şi totul culminează cu un sex oral gay şi apoi un sex normal gay pe scenă. Se încinge apoi dance party. Alți homosexuali sau katoey vin să ne ridice de la masă, îşi toarnă băutura lor în paharele noastre, ne fac să bem totul, ne pipăie şi ne dansează. Fac cunoştință cu Pussy. O thailandeză cam de vârsta mea, cu părul roşcat, pleoape albastre şi buze roz, sandale argintii şi rochie cu motiv leopard roz-negru. Eşarfă din pene albe în jurul gâtului.

— Eşti foarte reuşită. Unde te-ai operat?

Jason de-abia reuşeşte să se elibereze din braţele unui homosexual de alături.

— Nu e reuşită. E originală.

— Nu cred.

Reuşim apoi să ne adunăm şi ieşim toţi trei în stradă. Eu cred că m-am cam îmbătat. Luminile se văd feeric în noapte. De-o parte şi de alta a mea, câte un superb mascul gay – şi eu care de-abia mă sprijin pe pedale. În spatele nostru se aude zgomot de tocuri în alergare.

— Vreau să ştiu unde s-a operat.

— Pussy, du-te acasă.

— Escrocilor! Perverşilor! Farang [Străin (thai)]! Fasciştilor! Americanilor! Exclusiviştilor! Elitiştilor! De ce nu vrea curva să-mi spună unde s-a operat?

— Ţi-am spus că-i originală.

Deodată hârşti! Simt cum slipul îmi alunecă, tras de o mână. Jason se întoarce, îmi pune şi el mâna pe slip şi îl trage înapoi. Nop îmi lasă braţul. Mă uit în spate. Văd cum Nop îi trage un şut în cur lui Pussy şi cum o trânteşte pe jos.

— Cară-te!

Pussy urla de pe jos

— Violentule! Tartorule! Fascistule! Americanule!

Nop îmi reapucă braţul. Printre tarabele cu ceasuri, sandale, tricouri ne îndreptăm spre… Sss… Shukumvit. Nu, asta e altceva. Sss… Duşumea. Aaa. Uite! Se vede scris: Dusit Thani. Intrăm. Urcăm cu liftul şi Nop şi Jason mă lasă la uşa camerei. Descui şi mă duc în goană către pat. Un călugăr aranjează nişte stânjenei de un violet aprins într-o vază cu motiv leopard alb-negru. Mă apropii de călugăr.

— Sunt gay.

Îl văd mai bine. E Mishima. Ne îmbrăţişăm.

— Sunt lesbiană, îmi şopteşte Mishima.

7. Snow White.

Mă scol a doua zi cu o îngrozitoare durere de cap. Mă minunez de aiureala pe care o produsese în visul meu

asocierea între clubul Pavilionul de Aur şi cartea cu acelaşi nume a homosexualului Yukio Mishima. Beau o cafea şi-mi aprind o țigară. Parcă-i ceva mai bine. Fac un duş. Mi-e încă rău. Îmi vine să vărs. Iau o bere din frigider. Aşa. Parcă mi-am mai revenit. Mă îmbrac, mă machiez şi cobor la maşină. Îl întâlnesc la firmă pe Nop. Are o față ca scoasă dintre gunoaie:

— Am băut prea mult aseară.

— Şi eu. Mersi că m-ați dus acasă.

— Aa, cu plăcere. Regret întâmplarea cu Pussy. E nebună.

Fac cu mâna un semn în aer, ca şi cum aş alunga memoria. Intru apoi în biroul meu. Îl împart cu Mike.

— Te-ai întâlnit cu cei doi aseară?

— Îhîm.

— Şi cum a fost? Ți-a plăcut vreunul dintre ei? Întreabă el, cu glas tremurând.

— Sunt homosexuali.

Mike începe să râdă cu gura până la urechi.

— Săraca de tine. N-ai noroc deloc. Vii astă-seară pe la mine? Te duc apoi înapoi la hotel cu motocicleta.

— Bine.

După un papliken blamâk – orez cu sepie şi ardei iute – şi o papaya pok pok la masa de prânz, m-am trezit de-a binelea şi după-amiaza am fost în formă. A venit şi ora cinci, iar viața putea, în sfârşit, să înceapă. Soarele apunea. Mergeam în spatele lui Mike, pe motocicletă. Am luat-o pe străzile lăturalnice, rezidențiale ale Shukumvit-ului – şi motocicleta a oprit în fața unei mici curți. Am intrat. Casa era mică, simplă. Mike mi i-a prezentat pe Kate, pe cei trei copii ai lor şi pe fiica lui mai mare, din căsătoria anterioară. Era o familie primitoare, dar simțeam că mă sufoc. Am ieşit cu Mike în curte, să fumăm o marijuana. Se lăsase întunericul şi cerul era plin de stele. Din fericire, nu părea că avea să plouă în seara asta. Ne-am aprins țigările. Nu vorbeam nimic. Mă uitam la mrejele nopții şi la fumul care aluneca printre ele. Şi, din fum, apare deodată o pisică albă. Se urcă pe masă şi merge tacticos dintr-o parte-n alta.

— Snow White, îmi spune Mike. Aşa o cheamă.

Vine spre nasul meu, adulmecă ţigara şi dă cu lăbuţa peste fum. Mă pufneşte râsul. La fel şi pe Mike. Şi râdem… Snow White se îndepărtează ca un felinar prin întunericul magic.

— Hai să mergem la Runhardt.

— Cine-i ăsta?

— Vecinul meu. E norvegian.

— Bine.

Am mers cu câteva case mai încolo. Cea a lui Runhardt era mai mare şi mai cochetă ca a lui Mike. Ne întâmpină în prag un bătrânel la vreo şaizeci şi cinci de ani, cu păr şi mustaţă albe. Simpatic.

— Welcome, my friend! Ai adus-o pe prietena ta din România?

— Da.

— Welcome. N-am vorbit de vreo câţiva ani cu o femeie albă. E o surpriză!

Intrăm în living şi ne aşezăm pe canapea. Vine spre noi o fetiţă de vreo cinci ani, de o frumuseţe rară. Este fiica lui Runhardt cu o thailandeză. Mike îmi povesteşte: Runhardt a fost căpitan de vas. S-a stabilit la Bangkok, s-a căsătorit cu o thailandeză. Fostă prostituată. Lui Runhardt îi plac prostituatele. Se duce şi acum în Pat Phong, la Pattaya şi în Phuket să se distreze. Nu se mai satură. Runhardt aude toate acestea şi zâmbeşte igenuu.

— Să vă prepar una…

Se duce la un dulap, ia un borcan de deasupra şi scoate câteva frunze uscate. Le taie mărunt şi le înfăşoară în hârtie de ţigară. A făcut toate astea cu o minuţiozitate ieşită din comun. Pare un om pe care te poţi baza.

Ţigările sunt gata. Ne întinde fiecăruia câte una.

— So, povesteşte-mi despre România. E o ţară la fel de înapoiată ca Australia, nu?

— Şi mai.

— Şi mai înapoiată decât Australia?! Nu-mi imaginez atunci cum poate să fie. Totuşi, prea înapoiată nu poate fi. Văd că

fumezi marijuana. Şi nu pari înapoiată. Eşti românca?
— Da. Dar am petrecut multă vreme în străinătate.
— Unde?
— Franța, Japonia…
— Ce-ai făcut acolo?
Îi explic.
— M-am lămurit. Nu pot să te iau ca o reprezentantă a românilor. Eşti un produs atipic.
Dau din umeri. Ganja începe să-şi facă efectul. Nu pot să mă mai concentrez. Din fericire, Runhardt se apucă să vorbească cu Mike. Îl întreabă ceva. Trece o eternitate.
— Nu pot să te înțeleg, spune Michael.
Într-adevăr, Runhardt mai mult a bolborosit.
— Când iei marijuana, trebuie să vorbeşti Queen's English. Altfel eşti de neînțeles. Bolboroseşti, în plus, dacă ia şi el ganja, interlocutorul tău e pe altă lume.
— Cred că-i vremea pentru praciturі, spune Runhardt.
Iese şi reintră cu un platou plin cu prăjituri cu ciocolată şi frişca. Le iau în mână, mănânc şi-mi ling degetele. Apoi, mă uit la ceas. Douăşpe.
— Mergem la hotel?
— OK.
Ieşim, ne luăm la revedere de la Runhardt şi ne îndreptăm spre casa lui Mike, de unde luăm motocicleta. Circulăm pe străzile lăturalnice şi ieşim apoi la drumul principal. Maşinile şi motocicletele zboară, feeric, prin luminile nopții. Drumul duce parcă spre un paradis sau poate spre un infern plin de distracții. Aerul îmi alunecă cu viteză peste obraji şi părul îmi zboară în vânt.
Am ajuns.
— Te duc până sus.
— Nu, nu-i nevoie.
— Mai fumăm o ganja…
— Bine.
Împărțim, aşezați pe cele două fotolii, o marijuana. Ochii îmi alunecă la un moment dat spre pantalonii lui Michael, care-s

uzi în dreptul şlițului.

— Se-ntâmplă.

Se ridică şi se aşează pe jos, lângă fotoliul meu. Îmi mângâie picioarele, îmi ridică fusta şi-şi bagă mâna în slipul meu.

— Eşti foarte umedă. Marijuana are efectul ăsta. Nu că m-aş da la tine sau…

Brusc, îmi răsare în minte imaginea casei lui Mike. Cu Kate, cei patru copii şi Snow White. Îi îndepărtez mâna.

— Vreau să mă culc.

Mă ridic. Se ridică şi el. Mă îmbrățişează.

— Dacă ai nevoie de ceva, spune-mi.

Pleacă.

8. Fidji Romantic.

Cam aşa mi-am petrecut toată săptămâna. Vinerea asta nu lucram. Trebuia să mă mut şi să mă instalez – firma îmi găsise un apartament, într-un bloc cu două etaje, la zece minute de mers pe jos. Apartamentul meu era la etajul doi. O singură cameră, foarte mare, cu baie şi bucătărie. Era mobilat, dar trebuia să cumpăr aşternuturi şi draperii. Mi-am pus lucrurile în şifonier, am băut o cafea şi am pornit să caut cele necesare.

În două ore eram înapoi şi în alte două ore totul era gata. Pe patul mare – o cuvertură albastră, cu palmieri, colibe şi flori portocalii, vernil şi galbene. Scria pe ea, din loc în loc, „Fidji Romantic. Fidji Pacific”. Câteva perne bleu, cu flori galbene, portocalii şi roz. O pernă mare, thailandeză, dreptunghiulară. La ferestre, draperii albastre cu palmieri vernil, iar pe pereți, două sarong – bucăți de pânză asemănătoare unor eşarfe mari – în culori vii. Eram cu adevărat la tropice. Mi-am turnat un pahar de juice de lichee şi mi-am aprins o țigară pe care o aveam de la Mike. Am adormit apoi cu zâmbetul pe buze.

Era opt seara şi vremea să mă duc la petrecerea lui Jason. Am făcut un duş şi m-am îmbrăcat. La nouă, ieşeam pe uşă. Am cumpărat un whisky de la magazinul din zonă şi un buchet de trandafiri roz de la o tarabă. Am urmărit apoi instrucțiunile pe care mi le dăduse Nop şi am ajuns pe o

stradă lăturalnică, numai cu case, plină de verdeață… Cred că am greşit. Văd un restaurant, iar Nop nu mi-a spus c-ar fi vreun restaurant pe stradă. Mă apropii însă mai bine şi văd că e, pur şi simplu, o casă împodobită toată cu ghirlande luminoase. Terasa e plină şi-i zarvă mare. Aici trebuie să fie. La parter mă întâmpină Nop şi mă invită să urc până la etajul unu. Petrecerea se ține acolo, pe terasă. Ajungem sus, în sufragerie. Este o cameră mare, iar de tavanul ei stau atârnate nişte litere din hârtie colorată: „Happy Birthday, Jason!”. În rest, numai baloane. Ieşim pe terasă. Este foarte mare şi sunt aici vreo cinşpe oameni. Îl cunosc pe colegul lui Jason, Yoshi, un japonez, cu prietena lui thailandeză, Nikky. Yoshi e un japonez frumos, iar Nikky e tânără şi foarte drăguță. Apoi o cunosc pe prietena ei, Somthawin, a cărei poreclă este Wee. Toți thailandezii au porecle. Thailandezele sunt mărunte, dar Wee este XL size. Nu e grasă, e solidă. Are însă față frumoasă, cu ochi migdalați şi buze groase, senzuale. Îi cunosc apoi pe ceilalți colegi ai lui Jason: Richard, Peter, Sean, David… Unii dintre ei sunt cu nevestele. Nu prea am însă chef de conversație; de-abia aştept să mănânc şi să beau. Se serveşte mâncare coreeană. Bucăți de carne de vită prăjite deasupra cărbunilor încinşi şi amestecate apoi cu legume şi sos iute. Delicios. Mănânc, cred, şase porții. Beau apoi whisky, bere şi vin. În tot acest timp, am fost nevoită să suport pălăvrăgeala lui Sean. Iar eu voiam să degust în linişte mâncarea şi băutura. Acum, cu stomacul plin şi relaxându-mă cu un whisky, mă uit mai atentă la el. Are patruzeci şi ceva de ani, este înalt, bine făcut, are urechi clăpăuge, un ten rozaliu, buze senzuale şi un zâmbet de-ar topi orice gheață. Nu ştiu însă cum să răspund. Sunt destul de timidă. Şi-apoi, n-am chef de o relație cu un englez. Pentru mine, englezii provin din acea țară din vestul Europei care a cucerit alte popoare, este bogată şi-i disprețuieşte pe români, refuzându-le intrarea fără viză. Păcat că nu era thailandez.

I-am întors aşadar – cum ar zice pe limba lui – umărul rece. Apoi însă m-am îmbătat criță, am căzut şi îmi aduc vag

aminte cum m-a luat în braţe şi m-a dus până acasă. Ploaia care începuse m-a mai trezit pe drum. M-a lăsat în faţa intrării la bloc. Nu ştiu cum am urcat. A doua zi, m-am uitat în şifonier. Rochia neagră cu ocru cu care fusesem la petrecere era acolo. Foarte bine. Înseamnă că nu mă dezbrăcasem pe scări.

9. Made în Java.

Era pe la cinci după-amiaza. La firmă. Mă aflam cu Mike în birou şi tăiam frunze la câini. Ne uitam la fereastra izbită ritmic de stropii de ploaie. Un sfert din Bangkok era inundat, dar noi ne aflam, din fericire, într-o zonă neafectată. La un moment dat, s-a auzit o bătaie la uşă.

— Come in!

Sean. Tot numai un zâmbet. Buzele senzuale îi ajungeau până aproape de urechile clăpăuge. S-a apropiat de biroul meu. Braţele îi erau îndepărtate de corp şi mergea de parcă plutea. Am crezut că-i beat.

— Hello! Am venit să te invit la cină. Mân-care franţuzească. O să te simţi ca atunci când nu erai decât o fetiţă şi stăteai la Paris.

Nu ştiam cum să reacţionez. M-am uitat către Mike. Încremenise. Ochelarii îi îngheţaseră sever la baza nasului. Zâmbesc.

— OK.

— Mergem?

— OK.

Ieşim din clădirea firmei şi, cu umbrelele deschise, prin ploaie, mergem cu câteva străzi mai încolo. „Maxim.” Părea un restaurant de lux. Era foarte cochet înăuntru. Ne aşezăm la o masă şi chelnerul ne aprinde veioza mică, cu abajur roşu. Ne dă un meniu. Comand melci, somon şi vin rose. Sean mă imită. Aşteptăm. Pune coatele pe masă, cu o mână la falcă.

— Povesteşte-mi despre tine. Cum era la Paris?

Ii povestesc cum locuiam la Paris în Arondismentul 17, aproape de Turnul Eiffel. Mergeam în fiecare zi în Champs-de-Mars şi dădeam de mâncare la porumbei. Mâncam tot timpul

numai bunătăți, căci nimic nu se compară cu mâncarea franțuzească, delicioasă şi ieftină. Ieftină, OK, nu peste tot, numai în Franța. Mai apăreau şi neajunsuri. Tatăl meu era diplomat şi mă ducea deseori la recepțiile date la diverse ambasade. Copiii aveau camera lor unde se jucau şi li se servea masa -mâncarea tradițională a țării respective. „A mâncat?", o întreba tatăl meu pe persoana care avusese grijă de noi la sfârşitul recepției. „Nici nu s-a atins." Ajunsă acasă, eram certată şi luam uneori chiar bătaie, strigându-mi-se că insult civilizația țării respective nemâncând toate lăturile posibile şi imposibile. Ajunsesem aşadar să mănânc orice – şi asta, de-a lungul vieții, îmi prinsese bine. Oriunde mă duceam, nu muream de foame.

— Dar tu?

— Când eram copil, locuiam într-un sat din Anglia. Mă simțeam foarte bine, cu toată natura aia în jurul meu. Apoi ne-am mutat la Londra şi simțeam că betonul mă sufocă. Am avut un şoc, iar doctorii au dedus c-aş fi bolnav mintal.

— Eşti?

— Nu. S-a dovedit că n-aveam nimic decât dificultăți în a mă adapta la viața la oraş.

— N-ai nimic? Păcat. Eu chiar sunt bolnavă mintal. Când ne-am întors din Franța în România a fost un infern – şi nu m-am adaptat deloc. Am vrut să mă sinucid în repetate rânduri şi nu m-am făcut niciodată bine. Aici însă mă simt deocamdată în regulă.

Sean a rămas cu gura căscată. Tocmai atunci au sosit melcii.

— Îmi pare rău să aud că ai vrut să te sinucizi. Nici eu nu m-am adaptat niciodată bine în Anglia. La facultate, am studiat problemele sociale ale țărilor din America Latină şi imediat ce am terminat studiile am plecat să lucrez ca profesor de engleză în străinătate. N-am mai locuit în Anglia de peste douăzeci de ani.

— Ce vârstă ai?

— Patruzeci şi opt. Tu?

— Treizeci şi ceva.

— Îhm.

Melcii şi vinul au fost delicioase, somonul… Ravissant.

— Mai mergem să bem undeva?

— Hai în Pat Phong. Am o prietenă care lucrează ca mama-san într-un local de acolo.

Sean râde în hohote.

— Ce mai prietene ai! OK, mergem.

N-o mai văzusem de ceva timp pe Moscat. Am luat un taxi până în Pat Phong.

Moscat s-a aşezat ea însăşi la masă cu noi şi nu ne-a mai chemat pe altcineva. Atmosfera de la Jasmine & Roses era cea obişnuită. Am stat până la trucul cu oul, favoritul meu. O fată îşi băga un ou în vagin. Muzica devenea gravă. Se aşeza pe scenă cu spatele în sus şi-şi izbea pelvisul de câteva ori: zbang, zbang… Se ridica apoi şi-şi desfăcea picioarele deasupra unui pahar. Şi pleosc! În pahar cădea gălbenuşul.

— Moscat, crezi că una dintre fetele tale ar putea să mă învețe să fac chestia asta? Dacă mă întorc în România şi o să pot face aşa ceva, voi avea mare trecere. S-ar putea să câştig sute de dolari la un club privat.

— În primul rând, trebuie să ai un casse-noisette…

— Problema-i ca şi rezolvată.

— Apoi, trebuie să ai abdomenul plat. Tu cam ai burtă de la bere. Dacă nu mai bei bere, s-ar putea să se rezolve. Dacă înveți să faci chestia asta, te pot angaja şi aici, la mine. Mulți thailandezi ar plăti serios numai să vadă o farang făcând chestia cu oul.

Pe parcursul întregii noastre conversații, Sean râsese în hohote.

— Dacă vrei, poți încerca în seara asta. Mergem la mine şi în drum spre casă cumpăr ouă de la seven-eleven. Hai să mergem. Am nişte cocainăa-ntâia. Ai luat vreodată cocainăă?

— Nu.

— N-ai mai luat niciodată droguri?

— Am luat speed şi marijuana.

— Speed pastile sau speed injectabil?

— Injectabil.

— Uau! Eşti o junky. Cocaina o să ți se pară floare la ureche.

— De unde ai cocainã? Nu creşte în Triunghiul de Aur. E adusă tocmai din America de Sud?

— Nu. Coca creşte şi în Indonezia, în Java. Cineva mi-o aduce de acolo. E mai scumpă decât toate celelalte droguri, dar merită.

— Bine. Hai la tine să luăm cocainã.

Am ieşit din Jasmine & Roses, apoi din Pat Phong şi am urcat într-un taxi. Ne-a dus spre casa lui Sean. Am trecut pe lângă un seven-eleven.

— Oprim să luăm ouă? Pot să te ajut să le spargi în vagin. Te apăs pe burtă.

— N-am chef azi.

Urcăm scările până la apartamentul lui Sean.

— Să ştii că dacă nu iei cocainã n-ai ce căuta la mine.

— Ei, hai…

Sean are un apartament de două camere, aranjat funcțional. Mochetă gri. Draperii bej. Canapea şi fotolii bej. N-are nimic din exuberanța camerei mele. În schimb, este echipat cu tot ce ți-ai putea dori în materie de aparatură electronică. Televizor, video, combină stereo, boxe. Cum intrăm, Sean pune muzică. Santana.

— Ce bei?

— Cu droguri, nu beau de obicei alcool. Juice de portocale.

Aduce două pahare. Se duce apoi în dormitor şi revine cu un plic. A scos pudra albă şi a împărțit-o în linii pe masa de sticlă. Ne-am aşezat amândoi pe jos, căci era o măsuță joasă. A făcut sul o hârtie de 1000 de bahți, şi-a băgat-o în nas şi a tras o linie. Mi-a dat apoi şi mie hârtia. Nu ştiu cât era de igienic, dar, când iei droguri, igiena nu are prea mare importanță. Am tras aşa câteva linii. Brusc, m-am simțit senzuală şi locvace. Am început să-i povestesc lui Sean verzi şi uscate şi să mă dau mare. Mi-am ridicat apoi picioarele şi

le-am aşezat pe umerii lui. Aveam nişte pantaloni cumpărați din Bangkok, cu motive thailandeze în negru, ocru şi auriu. Un body negru cu bretele cu fir auriu. Sean mi-a apucat bretelele şi le-a coborât încet.

— Ai cele mai marfă țâțe pe care le-am văzut vreodată pe viu!

— Mersi.

Mi-a tras apoi pantalonii şi i-a scos.

— Ai slip de dantelă roşie. De ce porți slip roşu? E culoarea mea preferată.

— Tantra. Bărbații sunt cel mai puternic stimulați sexual de culoarea roşie, pe când femeile se dau în vânt după violet.

— Tantra? O să mă duc la cumpărături.

Sean avea un slip alb. M-a luat în brațe şi m-a dus către patul din dormitor. A început în forță, în poziția simplă a misionarului. Apoi, m-a întors brusc cu spatele. Totul se anunța perfect. La fel de brusc însă i s-a înmuiat. Mă întorc şi îl văd deasupra mea cu penisul atârnându-i neputincios.

— Se întâmplă. E de la coca. Ți-o face beton, dar apoi ți se culcă.

Oftez. Îl ling. Îşi pune apoi pudră pe capul penisului şi pe clitorisul meu. Foarte excitant. Reîncepem. Şi cred că a fost cel mai bun sex ever.

Am dormit apoi puțin şi ne-am trezit dis de dimineață. N-am putut mânca nimic. Am mers să bem o bere la un bar non-stop din zonă. Ne-am întors apoi la Sean acasă şi am mai luat câteva linii. Ne-am dus din nou în dormitor. Ne-am mutat apoi la mine. Se făcuse noapte. Alte linii, mai mult sex. Am ținut-o aşa până luni dimineață. Când m-am dus fresh la firmă. Iar el, să predea studenților.

10. Cock Teaser

— Ei, cum a fost? Întreabă Mike.

— Sean nu-i homo.

— Aa, nu? Şi…?

— Îhm.

Mike trânteşte pe birou dosarul pe care-l avea în mână.

— Ştiam eu. Mă laşi să-mi fac speranțe, planuri… Şi… Şi… Te duci cu primul venit. Pe altul nu puteai să-l găseşti decât pe fantele ăla cu urechi clăpăuge? Cock teaser ce eşti!

De atunci, Mike mi-a spus cock teaser în orice conversație, de față cu toți ceilalți de la firmă.

— Ce-i aia cock teaser? Mai întreba câte unul.

— Cock teaser, răspundea Mike.

— De ce-ți spune „cock teaser”? Ce-nseamnă? Mă întrebau pe mine.

Dădeam din umeri.

Unii au pus mâna pe dicționare şi au început să caute. N-au găsit „teaser” căci nu ştiau cum se scrie şi căutau la „teezer”. Au găsit însă „cock”. „Cocoş.” Numai Nop ştia ce înseamnă „cock teaser”, dar l-am rugat să tacă. Părea să se distreze.

— De ce-ți spune „cocoş”?

— Mike are un cocoş în curte şi, când mă duc pe acolo, mă joc cu el. Se scrie „teaser” şi s-ar traduce prin „tachinator”… Adică îi tachinez cocoşul.

— Aaa… Uite o poreclă bună pentru Miss Claudia. Aici toți avem porecle. O să-ți spunem „Cocky”.

Nop era pe jos şi Mike pufnea în continuare:

— Cock teaser!

Supărarea lui Mike era jenantă căci, peste foarte puțin timp, în aceeaşi săptămână, trebuia să plecăm împreună tocmai în Laos. El avea nişte treburi la Mukdaharn, oraş din nord-est, la granița cu Laosul, iar eu trebuia să ies din țară ca să-mi schimb viza turistică în viză de lucru. Ike avea să ne ducă cu maşina firmei până la Mukdaharn şi să ne aştepte acolo. Ike apăruse în viața firmei de vreo două săptămâni. Şi era o figură! Nepotul patronului, al lui Verhasaak. Revenise de curând din America. Vorbea o engleză mai „pură” decât a unui american, în sensul că folosea la orice pas cuvintele shit, fuck şi fucking. În rest, la firmă, tăia frunze la câini. „Shit, când o să se termine oare fucking ploaia asta? Ce fuck! Țțț… Vremea din fucking țara asta-i complet fucked up. E un shit total. O să ne fucking inunde de tot. Suntem fucked up.”

Am pornit aşadar la drum, iar frumosul peisaj thailandez era presărat auditiv, din loc în loc, cu futaiuri.

Am stat o noapte la Mukdaharn, iar Mike şi-a terminat treburile. A doua zi luam vaporul care avea să ne traverseze fluviul Mekong până pe malul laoțian, la Savannakhet. Ploua cu găleata şi verdeața de pe un mal şi celălalt îți străpungea privirea. Când am ajuns, ploaia s-a oprit. Am luat un tuk-tuk (taxi-motocicletă) – numai din acestea erau – până la hotel. În fața recepției Mike comandă:

— O cameră.

— Două.

— Un apartament.

— Două camere.

— Cock teaser!

— Poftiți?

Până la urmă, am luat două camere. Mike a fost totuşi bine primit la mine în cameră, unde am fumat iarbă.

— Ai avut curajul s-o cari peste graniță?

— Nu verifică niciodată.

Am mers la consulatul thailandez, unde am depus actele, viza urmând să fie gata a doua zi. Ne-am dus pe urmă să vizităm Savannakhet-ul şi să mâncăm. Vientiane este capitala Laosului, dar comunismul i-a distrus farmecul. Cel mai tradițional oraş din Laos este Savannakhet. Regatul Siamului cuprindea pe vremuri Laosul şi era cea mai mare țară din Asia de Sud-Est. Siamul a fost la un pas de război cu Franța, dar Rama-al-nu-ştiu-câte-lea a preferat pacea şi a cedat pur şi simplu Laosul Franței. Laosul a devenit astfel o colonie franceză şi influențele se simt şi astăzi. Savannakhet este populat de case în stil colonial, de cafenele, o catedrală, restaurante în stil franțuzesc-oriental şi mulți locuitori vorbesc franceza. Este plin de misionari francezi. Un amestec fermecător între Orient şi Occident. Am intrat întâi într-o cafenea, ne-am aşezat la terasă şi, în franceză, am comandat o cafea franțuzească. Delicioasă. Aşa ceva nu se găsea în Thailanda. Am ieşit, am trecut pe lângă catedrală, ne-am oprit

la un mic restaurant şi am comandat pathe cu baghetă. Aproape la fel de bun ca la Paris. Am ieşit, am mers cu câteva străzi mai încolo şi am intrat într-o cafenea. O altă cafea franțuzească. Am fost apoi să mâncăm. Creveți mari ă la frangaise. Poate cei mai buni pe care i-am mâncat vreodată. Se făcuse seară. Laosul fiind stat comunist, nu era nici o distracție de noapte. Ne-am întors la hotel şi am fumat ganja.

— Am un plan care-o să ne îmbogățească. Un plan pe care-l pun la cale de ceva vreme. Vrei să participi?

— Cine mai participă? Ce plan?

— Runhardt. Nu pot să-ți spun încă despre ce e vorba. Dar ce-ai zice de-o călătorie în Triunghiul de Aur?

— Fascinant.

— Trebuie să ştii însă că acolo e țara nimănui şi pot să te împuşte la orice pas. Pentru planul meu trebuie să ai mult sânge rece şi „biluțe”.

— Am tensiunea mică. Sunt practic ca un şarpe. Şi toți care au citit romanele mele au spus că am „biluțe”.

Mike pufneşte:

— Ce fel de „biluțe” să ai? Eşti fată!

— Tu ai testicule, eu am ovare. Nu-s tot „biluțe”?

— Mda. Problema poate fi pusă şi-aşa.

— E bine aici, la Savannakhet. Mă simt ca-ntr-un orăşel oriental din Franța. Hai să mai stăm.

— Trebuie să luăm vaporul mâine. A doua zi Mike însă l-a sunat pe Ike.

— Suntem fucked up. Fucking şoferul tuk-tuk-ului a vrut să ne fure fucking banii şi fucking bagajele şi a trebuit să ne fucking batem cu el. Față de shit! L-am fucked, dar am pierdut fucking vaporul. Ne întoarcem mâine. Suntem fucked up, man!

A urmat aşadar o nouă zi de delicii culinare, de farmec franco-oriental şi de fucking ganja vise.

11. Pottaya.

Erau mai multe zile naționale de vacanță thailandeze, cu ocazia unui festival buddhist: Plutirea. Se aruncau în râuri

aranjamente florale cu luminări aprinse reprezentând spiritele celor morți. Universitățile aveau liber, aşa că mi-am luat şi eu vacanță şi am plecat, împreună cu Sean, către insule. Prima noastră destinație a fost Koh Chang. Era încă sezonul ploios şi hotelurile şi plajele erau libere. Cu toate acestea, soarele ardea. Stăteam sub razele lui şi aveam în spate cocotierii, iar în față marea. Tăceam amândoi, cufundat fiecare în gândurile lui. Îl cunoşteam acum mai bine pe Sean. Se căsătorise şi divorțase de două ori. Prima relație fusese cu o femeie mai în vârstă, care avea un copil dintr-o căsătorie anterioară. Şi-a dat seama la scurt timp că nu putea deveni un bun tată pentru acel copil. Şi a divorțat. A doua căsătorie fusese cu o femeie cam de-o seamă cu el şi pe care o iubise foarte mult. „Cât am fost cu ea, nu m-am uitat la nici o altă femeie." Dar ea, după câțiva ani, l-a înşelat cu cel mai bun prieten al lor. Sean nu avea încredere în femei. Mă gândeam la ce reprezentam eu pentru el. Îi spusesem odată:

— Nu dai un shit pe mine.

La care el îmi răspunsese:

— Țin foarte mult la tine.

Mă gândeam la toate astea şi mă întrebam dacă era adevărat. Nu ştiu la ce se gândea Sean. În orice caz, s-a apropiat la un moment dat de mine, şi-a pus capul pe umărul meu şi mi-a cuprins talia cu brațul stâng. Cred că-l iubeam. Şi-mi era atât de teamă să mă îndrăgostesc… Avusesem numai două relații serioase, ambele nefericite. Prima durase cinci ani şi fusese cu un tip japonez, care mă părăsise când avusesem o criză de schizofrenie. A doua fusese tot cu un japonez, mai cumsecade decât primul, căci mă părăsise pentru că beam prea mult şi aş fi fost o mamă nepotrivită pentru viitorii săi copii.

Stăteam mult pe plajă, înotam mult, luam cocaină, făceam sex şi mâncam. Masa de la restaurant era delicioasă. Ieşeam din bungalow-ul nostru şi treceam pe un podeț de lemn, deasupra unui lac plin cu peşti roşii, şi ajungeam la restaurant. La micul dejun mă duceam deseori singură.

Umpleam platoul şi i-l duceam lui Sean la pat. Mânca şi făceam apoi sex. După care iarăşi la plajă. Aş fi vrut să nu se mai termine. Ce bine ar fi ca timpul să poată rămâne suspendat în acele douăzeci şi patru de ore pe care ți le dorești cel mai mult! Să te culci şi să te trezeşti în aceleaşi condiții ca ziua trecută. Şi asta să se repete la infinit…

Am luat avionul spre Phuket, iar zilele noastre de paradis tropical s-au repetat. Era ceva mai multă lume aici, mai mulți turişti, dar nu ne deranjau.

Am luat apoi avionul înapoi spre Bangkok şi, de acolo, autobuzul spre Pattaya. 180 de kilometri. Am ajuns într-o autogara prăfuită. Ne aşteptau taxiuri-camionete ca să ne ducă spre Pattaya de sud, unde se aflau majoritatea hotelurilor. Drumul a fost groaznic, dar, după ce am ajuns la hotel, imediat ce am ieşit pe plajă, către înserat, aşezându-ne pe una dintre bănci, a şi venit o vânzătoare ambulantă, cu creveți mari şi beri. Am comandat, am mâncat, am băut, am inspirat aerul dinspre marea Andaman şi am ştiut că acolo vreau să trăiesc şi să mor.

Erau mulți thailandezi şi străini pe bănci sau pe nisip, pe jos, pe prosoape. Indieni, arabi, africani, americani, nemți, danezi, thailandezi ne întreabă de unde suntem şi ce-i cu noi pe acolo. Ne împărtăşim experiențele comune despre Thailanda şi aiurea, bem bere şi fumăm. Câțiva şobolani ne trec la un moment dat printre picioare. Asta nu-mi place.

— Hai să plecăm.

Ne întoarcem la hotel, mai bem câteva beri şi ne continuăm noaptea în pat.

A doua zi mă duc să iau micul dejun occidental – ouă, cârnați, şuncă, unt, gem şi cafea – şi îl duc în cameră. Luăm din nou cocainã şi ne dezinhibăm senzual, apoi câte o bere şi pornim către plajă. E deja ora unsprezece. Nu poți să calci pe nisipul fierbinte decât în papuci. Marea este atât de caldă! Pare mai degrabă un jacuzzi. La prânz, mâncăm calamari pe plajă şi de-abia pe la cinci, când soarele apune, ne despărțim

de nisip şi de mare. Ne întoarcem la hotel, unde intrăm la duş – şi apoi în pat, la o nouă candy-party.

— Ce-ar fi să avem în fiecare zi o mare caldă, o plajă fierbinte, munți de cocaină şi-un lover…

— Mmm… Sea… Sex… Sun… Snow flakes…

Ne îmbrăcăm apoi şi pornim către Central Pattaya. Trebuie să mergem cu un taxi-camionetă – numai din acestea sunt. Am ajuns în sfârşit la Walkin' Street, acolo unde noaptea se petrece. Mâncăm la un restaurant american câte un steak şi pornim spre locurile hot. „Pigalle." Intrăm. Se dansează numai pe scenă şi în bikini şi sutien. Neinteresant. Ieşim. Mergem mai încolo. „Hooty's Sexy Girls." Intrăm pe un culoar lung, cu pereții albi pictați cu corpuri în întrepătrunderi sexuale, penisuri şi pubisuri explicite. Intrăm în barul propriu-zis. Semiîntuneric. Trecem de scena din mijloc şi ne aşezăm la o masă. În fața noastră se află scena şi, dincolo de ea, un geam care dă spre o altă încăpere, puternic luminată. Reprezintă o sală de clasă, cu o tablă neagră în fundal şi cinci bănci. Pe tabla neagră stă scris, cu cretă albă: „I must not play with my pussy în the classroom". Fetele care stau în bănci sunt deosebit de tinere – nu au probabil optsprezece ani – poartă uniforme cu bluze albe scrobite, cravată şi fuste bleumarin plisate. Au picioarele desfăcute şi, bineînțeles, nimic pe dedesubt. Se fac că citesc câte o carte. Sau poate chiar citesc. Trebuia să mă fi gândit mai bine când eram mai tânără. Poate că asta ar fi fost meseria care mi s-ar fi potrivit. În loc să muncesc, m-aş fi putut cultiva. Nici acum n-ar fi prea târziu. Aş putea juca rolul profesoarei şi scrie la tablă verzi şi uscate, cu fundul gol întors către asistență. Aşa n-aş mai fi nevoită să muncesc şi aş putea scrie în voie. Dar gata cu visele. Show-ul începuse. Câteva fete îmbrăcate în costume negre sumare, cu cizme cu tocuri imense, se apucaseră de polurile scenei şi făceau mişcări de dans. Elevele continuau să citească, iar un panou luminat se aprinde: „Ring Bell. Buy Girls on Stage". În dreapta noastră, veselie mare. Cineva îşi serba ziua de naştere. Pe oglinda de deasupra mesenilor veseli scria:

„Happy Birthday, David Fletcher!”. David Fletcher avea o pălărie țuguiată din staniol şi era înconjurat de eleve şi de dansatoare în costume negre sumare. Părea în al nouălea cer. Mi s-a făcut milă de Sean. Era alături de o farang insipidă şi nu gusta destul plăcerile Orientului. Am ochit o dansatoare de pe scenă, deosebit de frumoasă, dar voiam să mai văd ceva din show. Numărul următor era unul lesbi. Şi-au pus una alteia frişca pe corp şi s-au lins peste tot. Puteam să le văd, foarte clar, pubisul. Labiile lor exterioare erau foarte mici – aproape inexistente. Erau atât de frumoase! Şi-au vârât apoi câte un dildo, iar mişcarea de du-te vino a acestuia se auzea clar în vaginurile lor. A durat mult. A urmat din nou numărul cu dansatoarele îmbrăcate sumar în negru. M-am dus la „Bell” şi am apăsat. O fată a venit imediat la masa noastră.

— Pe cine doriți?

Sean părea mirat.

— Numărul nouă.

Numărul nouă era de o frumusețe rară. Se numea Lily. O thailandeză subțire şi înaltă, cu păr lung, ochi migdalați, buze senzuale groase. Era mai degrabă timidă. Se angajase de curând. Venise din localitatea ei din Nord Est, Sisaket. O regiune săracă. Îşi întreținea toată familia.

— Vă las. Ia o cameră la hotel, alta decât a noastră.

Sean era din ce în ce mai mirat.

— But, sweetheart…

Am trecut pe coridorul cu pule şi pizde şi am ieşit afară, în aerul semiproaspăt. Am avut o criză de astm. Nu era corect. De ce nu fusesem oare niciodată la fel de frumoasă ca Lily? Şi cum fusesem mai era cum era, dar cum aveam să fiu reprezenta o tragedie. Aveam treizeci şi ceva de ani şi eram într-o degringoladă continuă.

Merg unde văd cu ochii prin noaptea tropicală. Trec pe lângă superbe thailandeze, localuri cu lumini care-ți iau ochii… Intru pe strada lăturalnică, unde ştiu că se află cele mai deocheate localuri din Pattaya. Super Lion. Urc nişte trepte înguste, ajung la etaj şi intru în barul propriu-zis. Nu există

scenă. Se dansează în mijloc, între tejghelele barului. Farang stau aşezaţi la bar şi admiră pubisurile care se desfac în mijloc. Mă aşez mai departe, pe o canapea. Într-un colţ al localului, un geam care dă spre o încăpere puternic luminată. Este un duş şi, sub stropii din care ies aburi, se săpuneşte senzual o femeie. Comand o bere şi văd trucurile pe care le-am văzut deja la Jasmine & Roses. Un truc eşuat. O dansatoare se urcă pe bar, îşi bagă un ou în vagin, se culcă pe burtă şi zbang! Zbang! Îşi izbeşte pelvisul. Se aşază cu picioarele de-o parte şi de alta unui pahar şi zbong! Pică înăuntru oul nespart. Farang aplaudă entuziaşti. Sunt turişti ingenus, care nu ştiu că, de fapt, trucul a eşuat, sau clienţi versaţi, care vor să încurajeze fata.

Un truc pe care nu l-am văzut la Moscat. O dansatoare se aşază pe bar cu fundul în sus şi o alta îi introduce gâtul unei sticle în anus. Urmează – fireşte – un act sexual anal simulat cu sticla. Alt truc care-ţi lasă gura apă: o dansatoare îşi bagă în vagin gâtul unei sticle şi imită mişcarea du-te vino obişnuită. În câteva minute, substanţa lichidă îi curge pe coapse. Numărul care impresionează însă cel mai mult asistenţa este cel cu lumânarea. O fată lasă să i se scurgă pe sâni, pe coapse, pe abdomen, pe pubis ceara fierbinte. Este spectaculos, dar asta aş putea face şi eu. Îmi place senzaţia pe care o dă ceara fierbinte. Trebuie să insist pe lângă Moscat să mă angajeze la Jasmine & Roses. Nu pot să fac trucul cu oul, dar la ceară aş fi maestră.

Show-ul s-a terminat. Fetele vin spre mese să discute cu clienţii. E timpul să mă car.

Cobor scările şi urc peste drum la Purple Panther. Un local mai mic, cu o scenă şi câteva mese. Trucurile comune. O fată suflă cu un tub băgat în vagin spre flacăra unei lumânări. Pfiii… Se sting toate. O alta intră în scenă şi-şi introduce în vagin o sfoară înnodată cu lame de ras. Şi le scoate treptat. Fata care a stins luminările mi se aşază alături.

— Hi, sunt Rose!

Rose este plinuţă. Vreo şaizeci de kilograme? Frumoasă.

— Bei o Coca-Cola?
— Da, mulțumesc.
— Dacă vrei, poți să bei şi o bere.
— N-avem voie.
— Ştiam eu.
— Pot să fumez?
Rose îşi întinde brațul către țigările mele.
— Te rog. Ce vârstă ai?
— Douăzeci şi patru. Tu?
— Treizeci şi ceva.
— Arăți de douăzeci şi opt.
— Mulțumesc.
Urmărim apoi împreună numerele de pe scenă. Rose îmi spune ce vârstă au performerele. Majoritatea nu au împlinit optsprezece ani.
— Ea are patruzeci şi unu. E un număr greu.
Fata de patruzeci şi unu de ani îşi bagă o carioca în vagin şi se aşază în vine deasupra unei coli de hârtie. Face câteva mişcări. Se ridică în final şi arată coala asistenței: „I love you. Pattaya 2002."
— Dar e foarte simplu! Spun eu.
— Simplu??!! Ar trebui să lucrezi la Purple Panther.
Trebuie neapărat s-o conving pe Moscat să mă angajeze la Jasmine & Roses. Aş putea scrie un întreg roman cu vaginul! Iar în timp ce aş scrie un întreg roman cu vaginul, ar putea să-mi curgă pe tot corpul tone de ceară fierbinte.
— Dar ştii ce? Nu pot să sparg un ou în vagin. Nici n-am încercat, dar nu cred că ar fi posibil.
— Nu-ți face griji. Aici nimeni nu poate. Nu există trucul ăsta.
Mă apuc apoi să fac pe reporterul.
— Bărbații din care țară îți plac cel mai mult?
— Nu-mi plac bărbații din nici o țară. Îmi plac femeile.
Rose îmi ia o țigară cu mâna stângă şi mâna dreapta i se afundă între coapsele mele.

— Vrei să mergem la tine la hotel? Conform aranjamentelor, Sean trebuie să fie acum cu Lily într-o altă cameră.

— De ce nu?

I-am dat lui Rose pe loc 1000 de bahți. 500 era prețul normal, dar când voiai să fii tratat regeşte, trebuia să oferi 1000. Femeile nu aveau nici o obligație față de local, aşa că Rose s-a dus să-şi ia o servietă şi am pornit împreună spre South Pattaya. Am luat un taxi-camionetă. Nu ştiu ce mă apucase. Nu făcusem niciodată sex cu o altă fată. Dar îmi închipuiam că este oricum mai puțin invaziv decât atunci când faci sex cu un bărbat. Am intrat în camera de hotel şi Rose şi-a desfăcut servieta. A scos un body lotion, un unguent intim şi un dildo. M-a mângâiat şi m-a îmbrățişat până la zi. M-a pătruns. M-a lins. Mă îndrăgostisem. Constatasem că eram o lesbiană pasivă. Rose făcuse totul.

Pe la zece s-a auzit o bătaie la uşă. Am deschis. Era Sean.

— Hi.

A făcut ochii mari când m-a văzut în pat cu Rose, cu toate accesoriile noastre.

Am luat micul dejun în patru la restaurantul hotelului: eu, Sean, Lily & Rose.

Ne-am despărțit apoi şi fiecare am plecat la casele noastre. Eu şi Sean ne-am întors în camera de hotel.

— Ce ți-a făcut?

Am dat din umeri şi am zâmbit. Ne-am lăsat în voia pudrei albe. Ne-am testat sexual unul pe celălalt după experiențele din noaptea precedentă. Apoi, Sean s-a culcat, iar eu am plecat Ia plajă. Era o zi toridă. Stăteam singură pe prosopul meu. M-am întors cu spatele în sus. Un grup mare de tineri thailandezi, care stăteau mai încolo la o masă, beau bere şi mâncau, îmi făceau semne disperate:

— Hey, come here! Drink beer!

N-aveam nici un chef să beau bere, căci tocmai îmi începuse ciclul şi, în afară de faptul că eram prost-dispusă, negăsind un tampax pe mărimea mea – small erau prea mici, iar medium, pe care-l aveam acum înfundat în vagin, era prea

mare – berea mă făcea să mă duc la toaletă. Nu puteam face în mare, tocmai din cauza nenorocitului de tampax. Păreau însă atât de drăguți, încât nu puteam să-i refuz. M-am ridicat şi m-am dus spre masa lor. Nu vorbea niciunul engleza, în afară de Bee. Ea îmi traducea:

— Eşti foarte drăguță!

— Mulțumesc. Dar sunt şi foarte bătrână.

— O, nu, e o glumă.

Cel mai frumos băiat pe care l-am văzut vreodată în viața mea şedea lângă mine şi mi-a mângâiat brațul.

— Zice că ai o piele foarte fină.

— De unde sunteți? Ce vârstă aveți?

— Suntem studenți din Chiangmai. Aveau douăzeci şi ceva de ani. Bee îmi arată apoi spre băiatul de lângă mine:

— Chatree te place foarte mult. El are douăzeci şi doi de ani.

— Spune-i că eu am treizeci şi patru.

— Nu se poate. E o glumă. Arăți de şaisprezece.

Chatree a spus apoi că are douăzeci şi nouă. Nu arăta însă nicidecum de douăzeci şi nouă.

— Noi plecăm astă-seară înapoi la Chiangmai. Venim aici în fiecare vacanță. Dar Chatree rămâne cu tine. Spune că unde mergi tu, merge şi el.

— În camera mea de hotel este un alt bărbat.

— Nu-i nimic. Luați altă cameră.

Oo! Ce ghinion aveam! Cât mi-ar fi plăcut! Nu puteam însă să spun întregii asistențe că tocmai mi-a venit ciclul. Şi nici nu te culcai cu un băiat de douăzeci şi doi de ani pe ciclu.

— Îmi pare rău. Nu pot. Bye bye! Drum bun!

Şi m-am întors la prosopul meu. Pe urmă, înapoi la Sean. Am cumpărat câte ceva de la seven-eleven şi am luat gustarea de după amiază în cameră.

Am pornit către plajă. Chatree era tot acolo. S-au uitat lung, dar nu mi-au mai făcut semne.

Vacanța se terminase într-adevăr şi nu numai ei trebuiau să se întoarcă, ci şi noi. Plecam a doua zi. Back to the City of Angels.

12. Buddha.

Sunt multe personaje importante, renumite şi adorate în Thailanda. Ar fi, de exemplu, regele Pu I Pon – Rama al IX-lea – sau fiica sa, prințesa Maha Chakri Shirindhorn. Un personaj mai controversat este primul-ministru, Thaksin Shinawatra. Dar personajul care stârneşte de departe cea mai mare admirație şi adorație supuşilor săi este însuşi Buddha. Sunt două feluri de buddhism: mahayana, acela al marelui vehicul, şi hinayana, cel al micului vehicul. Buddhismul mahayana se regăseşte, de exemplu, în Japonia, iar practicile sale sunt mai liberale, admițând existența mai multor secte, cum este bunăoară zen. Hinayana este un buddhism ad litteram şi practicile sale sunt foarte strice, iar riturile sacre. Acesta este buddhismul thailandez. Când fusesem pe insule cu Sean, observasem că thailandezele nu se dezbracă – intrau în mare în saronguri sau tricouri şi pantaloni scurți. Buddha nu permite expunerea indecentă. Este ciudat, căci statuetele lui Buddha însuşi îl arată gol pe jumătate. Dezvelirea umerilor şi a spatelui femeilor este considerată aproape pornografie. Când auzi de Thailanda, te gândeşti la baruri deocheate. Într-adevăr, prostituatele reprezintă mai mult de un procent din populația feminină a țării. Dar barurile sunt ceva aparte. Aici, femeile pot chiar să fumeze, lucru nemaiauzit în restul Thailandei. Sexul este ceva comun în baruri, dar nu şi în restul Thailandei. Este foarte puțin obişnuit ca o fată thailandeză să întrețină raporturi sexuale cu un băiat înaintea căsătoriei.

Eram un grup de prietene: eu, Nikky, Somthawin şi Whipawadee. Nikky ne asemuia cu grupul de țipe din Jurnalul lui Bridget Jones. Era însă departe de realitate. Una: numai eu eram bețivă. Doi: numai două din patru eram nevirgine. Trei: aveam printre noi două virgine trecute de treizeci de ani. Patru: Whipawadee avea treizeci şi opt, iar călugărul buddhist o convinsese să nu aibă niciodată relații sexuale, aşa că nici măcar nu avea de gând să întreprindă ceva în acest sens.

Făceam multe ieşiri împreună şi, de multe ori, nu eram doar noi patru, ci o luam şi pe Moscat. Mergeam să vizităm Piața Plutitoare, templele din Bangkok şi pe cele din împrejurimile Bangkok-ului, în week-end la Pattaya, în week-end la țară la părinții lui Nikky… Purtam tot felul de discuții pornind de la doctrina lui Buddha, până la bolnavii de SIDA pe care-i avea Whipawadee în grijă, la studenții lui Somthawin şi ai lui Nikky, la curvele lui Moscat şi la obiceiurile mele în legătură cu marijuana şi cocaina. Găsisem, de exemplu, un subiect comun cu Nikky şi Moscat: pulele japonezilor.

— Cum are puia Yoshi? Nu-i aşa că pare tăiată împrejur?

— Nu e tăiată împrejur, dar e foarte curată.

— Ca a tuturor japonezilor. Nu li se vede aproape deloc pielicica.

— Dar farang cum sunt? Întreabă Somthawin, care tocmai îşi căuta pe internet un boyfriend în Australia, America sau Europa.

— Cum e a lui Sean?

Oh, a lui Sean este mai mare şi, când nu-i sculată, îi atârnă o piele deasupra.

— Şi cum arată?

— Cu o piele deasupra…

— Este mai mare decât a unui asiatic?

— Da.

— Atunci e bine. Sper să-mi găsesc un boyfriend în Australia, America sau Europa. Eu sunt mai mare.

— N-ai vrea atunci un african? Întreb eu. Ştii, am avut un prieten african, care-o avea foarte mare. Avea douăzeci şi trei de ani, era student la medicină şi ne înțelegeam foarte bine. Dar nu se potrivea. A trebuit să-i spun până la urmă: Jake, I'm sorry. Your dick is too big for me”.

— Şi ce-a spus?

— Că putem să folosim unguent.

— Şi tu ce-ai spus?

— Că oricum era prea mare.

— Şi atunci ce-a făcut?

— A început să se tânguie la telefon şi la interfon.

— Oh, vă rog, tăceți! Buddha se cutremură! Spune Whipawadee. Mâine trebuie să mergem la templu să ducem nişte flori.

— Apropo, Yoshi a întrebat dacă eşti gravidă.

— Eu, gravidă?

— Da. Şi Nop şi Jason se întreabă dacă eşti gravidă.

— N-am cum să fiu gravidă. De-abia mi s-a terminat ciclul. De ce să fiu gravidă?

— Te-ai cam îngrăşat.

— Da.

— Eu?

— Da. Ai făcut burtă.

Mă uit la burta care-mi iese prin sarongul roşu.

— Cântăreşte-te. Uite, e un cântar sub şifonier.

Mă supun.

— Aaah! Am 63. 1,65 m şi 63 de kilograme! Mor.

— Trebuie să ții cură de slăbire.

— Eu, cură de slăbire? N-am voință.

— Trebuie să ai.

— N-am.

Băusem cel puțin o sticlă de whisky în seara aceea. Am început să plâng în hohote.

— Sunt… Sssunt un mon… Monstru. Piggy. 63 de kilograme.

Somthawin m-a dus acasă în Jeep-ul său. M-am culcat. Eram în Piața Plutitoare, singură într-o barcă. Am oprit barca în fața unei bărci-bucătărie şi am comandat lakhna mu – tăiței cu porc. Şi tăițeii intrau direct din barca-bucătărie în gâtlejul meu, împreună cu bucățile de porc. Eram parcă un aspirator de lakhna mu. M-am umflat ca o gonflabilă.

Simțeam cum mă îngreunam şi barca mea -încet, încet – s-a scufundat. Deasupra apei se vedeau plutind acum flori de lotus.

A doua zi, pe la ora douăsprezece, m-a trezit o bătaie în uşă. Era Whipawadee.

— Ți-am adus un mic dejun pentru cura de slăbire. Fak bâa – semințe de lotus – şi un Buddha care să-ți poarte noroc.

— Uau!

Era o superbă statuetă a unui Buddha aurit, cu un rubin în frunte. Avea acea figură ascetică de parcă orice s-ar întâmpla tot nu i-ar pica fisa şi stătea în poziția lotus. Palma stângă era întoarsă în sus, iar cu mâna dreaptă atingea pământul. Ştiam că există mai multe gesturi – mudra – pe care le fac figurinele lui Buddha, cu o semnificație anume.

— Ce reprezintă această mudra?

— Înseamnă supunerea lui Mara.

13. Supunându-l pe Mara.

Mara este zeul tentației. Whipawadee intuise bine că eram o pradă uşoară. Avea dreptate, m-am gândit eu. Toată viața mea fusese un exemplu perfect de indulgență față de mine însămi. Indulgență față de țigări, de alcool, de droguri, de mâncare, de sex. Nu era de mirare că ajunsesem un monstru. Desigur, n-aveam de gând să renunț la toate acestea. Nicidecum la țigări, la alcool, la droguri sau la Sean. Aveam s-o tai însă cu mâncarea. Dar cum? Aveam un apetit gargantuesc. Nu trebuia deloc să-mi fie foame ca să mănânc ceva. Până la treizeci de ani fusese OK, căci digestia se făcea perfect. Dar am citit în revista Shape că femeile pun pe ele în medie cinci-şapte kilograme între treizeci şi patruzeci de ani. Eu depăşisem deja această medie cutremurătoare. Trebuiau luate măsuri. M-am dus la o tarabă să cumpăr două buchete de lotus, pe care le-am aşezat de-o parte şi de alta a lui Buddha, pe altarul improvizat deasupra. Am aprins şi beţişoare parfumate Purple Magic, pe care le foloseam de obicei ca să acopăr mirosul de ganja care ieşea pe sub uşa apartamentului meu. Şi poc! S-a produs iluminarea. Mi-am încălțat sandalele şi m-am dus la farmacia din zonă. Farmacistul îmi era amic, căci cumpăram mereu medicamentele mele pentru schizofrenie şi efecte secundare de acolo. Îmi oferea de fiecare dată câte o conservă de bere Singha şi fumam şi beam chiar acolo în farmacie.

— Vreau să slăbesc. M-am făcut ca un porc. Arată-mi toate produsele de slăbit pe care le ai.

Kovit a scos din rafturi toate cutiile şi mi le-a pus pe măsuță, alături de conserva de bere. Erau ceaiuri şi diverse formule Slim Fast. Am citit cu atenție toate prospectele.

— Astea-s apă de ploaie. Cu astea abia dacă slăbesc în zece ani! Mie îmi trebuie ceva serios.

Kovit a dat neputincios din umeri. Eram însă pusă pe treabă şi, după ce mi-am terminat berea, am mers cu câteva străzi mai încolo, la spitalul din zonă. M-am dus la recepție:

— Vreau să slăbesc.

Recepționerele s-au conversat între ele şi, după vreun minut, una mi-a zâmbit şi mi-a spus:

— Poftiți în salon. O să vă primească doctorul Charnsak.

Am aşteptat puțin în salonul impecabil de curat şi mi-au strigat numele:

— Miss Claudia.

Am intrat în cabinet. M-au măsurat, m-au cântărit, mi-au luat tensiunea şi au scris totul într-un dosar. M-au invitat apoi pe un alt coridor, să iau loc. Şi mai apoi am fost chemată în cabinetul doctorului Charnsak.

— Sawasdee.

— Sawasdeeka.

— Phut thai mai? Vorbiți thailandeza?

— Phut nik noi.

— Şi eu vorbesc engleza nik noi – puțin.

— Care este problema?

— Vreau să slăbesc.

— 1,65 m, 63 de kilograme. Nu este prea mult. Ați încercat să faceți mişcare?

— Nu e genul meu. Prefer medicamentele.

— Dar 63 de kilograme nu-i aşa mult. Nu consider că ar fi necesar un tratament invaziv pentru numai 63 de kilograme.

— Dar nu înțelegeți. Colegii mei se întreabă dacă nu sunt gravidă. Şi greutatea mea normală este 50 de kilograme.

— 50 de kilograme? Nu e prea puțin?

— Este greutatea recomandată de creatorii de modă pentru înălțimea mea. Şi este şi greutatea mea normală.

— Când aveați 50 de kilograme?

— Când aveam douăzeci de ani.

— Şi acum cât aveți?

— Treizeci şi ceva.

— Aha.

— Vreau să slăbesc. N-aveți nişte ceaiuri?

— Aici e spital. N-avem ceaiuri, avem fenta-mine, „Panbesy".

Ştiam că fentaminele erau substanțe înrudite cu amfetaminele. Era mai mult decât puteam spera. „Uau! Cool!"

Am dat din cap în semn afirmativ.

— Vă vor tăia pofta de mâncare şi în acelaşi timp vă vor da energie. Dar pot avea şi efecte secundare negative. Reveniți la control în două săptămâni. Vom vedea cum stau lucrurile. Ar trebui să slăbiți trei kilograme pe săptămână.

Am luat rețeta, medicamentele de la farmacia spitalului şi dusă am fost. Am luat prima pilulă de Panbesy înainte de cină. N-am avut chef să mănânc mai nimic şi mă simțeam perfect satisfăcută.

În acea seară m-a vizitat Whipawadee. I-am spus ce medicamente îmi recomandase doctorul.

— Nu sunt bune. Dacă iei yaba – speed – tot aia este, numai că au, spre deosebire de yaba, un efect constant şi prelungit. Mi-a recomandat în schimb nişte produse de la Amway pe care le vindea ea. Erau pliculețe cu pudră cu aromă de cacao, căpşune etc, pe care trebuia să le consumi cu lapte de trei ori pe zi. Şi cu asta basta. Altceva nu mai mâncai. Trebuia să le combini cu pastile de fibre vegetale şi usturoi. Eram convinsă că puteai slăbi serios în felul ăsta, dar ideea de a consuma trei cocktailuri dulci pe zi şi numai atât nu-mi surâdea deloc. În plus, erau mai scumpe.

— Prefer să mănânc puțin, dar bine.

Aveam de pe acum energie şi, de-a doua zi, am început să fac exerciții fizice. Am luat-o uşor, căci nu mai practicasem aşa ceva de ani de zile, făceam câte o ridicare de picior,

abdomene, dar nu prea multe, câte o flotare… Podul nu puteam să-l fac decât stând în cap. Dar aveam s-o iau progresiv şi să ajung o maestră. Am atentat şi la câteva elemente de yoga pe care nu le mai făcusem de peste douăzeci de ani. Îmi era imposibil să stau în lotus. Dar azi un picior, mâine altul şi aşa aveam în curând să am postura Buddha-ului de pe şifonier.

M-am întâlnit cu Sean, am băut câteva beri şi i-am povestit despre noua mea misiune.

— E o idee bună. Ai cam început să te îngraşi.

— Toți bănuiesc că m-ai lăsat gravidă.

— Shit.

Am mers la el, am luat cocaină şi, cu două stimulente, eram de neoprit.

Totul mergea bine. Mâncam foarte puțin. Beam însă foarte multă bere, dar o evacuam făcând câteva sit-ups şi push-ups.

M-am dus la control după două săptămâni.

— Nu e bine, Miss Claudia. N-ați slăbit decât un kilogram şi jumătate. Aceste medicamente trebuiesc secondate de voință. Spuneți-mi, de exemplu, ce-ați consumat ieri.

— Păi, la micul dejun, am mâncat un ou fiert, am băut o cană cu lapte şi trei cu cafea. La prânz, am mâncat o lakhna mu. La cină, o tom yam kung şi, ca desert, o prăjitură cu ciocolată.

— Bun. La micul dejun, luați o cană cu lapte, trei căni de cafea şi trei folii mici de alge. Uitați cu desăvârşire ouăle. Sunt total contraindicate unei cure de slăbire. La prânz, uitați atât tăițeii cu ouă, cât şi porcul. Uitați porcul complet şi tăițeii cu desăvârşire. Luați în schimb o papaya pok pok fără orez sau un sfert de peşte cu un sfert de porție de orez cu o roşie-cireaşă şi un chili. Iar la cină, un tom yam kung este prea mult. Luați în schimb trei kung – creveți. Iar desertul uitați-l cu desăvârşire. Prăjiturile şi înghețatele sunt total contraindicate.

Am făcut ochii mari.

— Şi ce-ați băut în cursul zilei?

— Cafea, lapte, Coca-Cola, un juice de portocale şi cinci doze de bere Leo.

— Cafeaua lăsați-o acolo, că e bună. Taie pofta de mâncare, dă energie şi ajută digestia. Coca-Cola şi juice-ul de portocale trebuie înlocuite însă cu ceai verde. Fără zahăr. Bineînțeles că şi cafeaua trebuie să fie fără zahăr. Zahărul e un produs total opus ideii de cură de slăbire. Iar de bere uitați. Dacă vreți alcool, mai bine consumați whisky. Ați înțeles? Dacă nu cooperați, nu vă mai dau medicamentele.

Am dat din cap în semn afirmativ şi, făcând un wai – salutul thailandez în formă de rugăciune – am ieşit. Clar. Doctorul era mai nebun decât mine. Dar şi eu trebuia să iau măsuri drastice cu cura mea de slăbire.

Am respectat întocmai regimul prescris. În plus, mi-am intensificat exercițiile fizice. Două ore întregi în acea seară. M-am dus apoi la magazinul de lichioruri de alături şi mi-am cumpărat o sticlă de whisky Mekong.

A doua zi am telefonat la firmă:

— I'm sick. Nu poci să vin.

— Ce-ai pățit, Miss Claudia, eşti bolnavă?

— Doctorul mi-a recomandat să beau în loc de bere whisky pentru slăbit şi am bă... Băut trei sferturi de Mek-mekong. Sunt prraff.

— Bine, odihneşte-te şi nu mai bea Mekong.

După ce mi-am revenit, în aceeaşi zi, către seară, am luat o nouă hotărâre. Nu aveam să mai beau alcool deloc.

Am fost mai fericită în zilele următoare. Panbesy-ul îmi dădea energia şi voioşia necesare, îmi făceam exercițiile fizice două ore pe zi şi mă uitam mult la HBO. Nu mai simțeam nici nevoia de marijuana. Nu i-am amintit pe toți aici, dar aveam foarte mulți prieteni în Thailanda. Mulți mă invitau la mese îmbelşugate şi îmi dădeau să beau tone de bere. Le plăceau pofta mea de mâncare şi fericirea care emana din fața mea după câteva conserve de bere. Mă invitau şi acum la masă.

— Bine, vin. Dar nu mănânc şi nu beau nimic.

— Oh, Claudia, medicamentele acelea pe care le iei nu-ți fac bine.

Au insistat ce-au insistat, după care au renunțat să mă mai invite.

Continuam să ies cu Sean în oraş, să mergem la restaurant unde comandam trei creveți şi o apă Vittel. Stătea ca pe ace. Apoi însă mergeam la el, consumam cocainã şi îmi dădeam drumul la buna dispoziție.

Era o după-amiază de sâmbătă. Stăteam în pat cu Sean, el bea o bere, iar eu citeam.

— Sean, e adevărat că femeile albe au gaura mare şi urât mirositoare?

— Ce prostie! Cine ți-a spus asta?

— Tocmai citesc în cartea asta.

— Ce carte este?

Era o traducere în franceză, Bonjour, ma grande cherie, a unei culegeri de scrisori trimise de prostituatele thailandeze amanților lor din Occident şi de interviuri luate prostituatelor thailandeze. Una dintre ele era întrebată de ce crede că bărbații albi le preferă pe thailandeze femeilor albe. Şi thailandeza răspundea: „Bărbații albi spun că femeile lor au gaura mare şi urât mirositoare.”

I-am explicat acestea lui Sean.

— Ar trebui să nu mai citeşti prostiile alea franțuzeşti.

— Nu sunt franțuzeşti. Sunt traduse în franceză dintr-o carte americană.

— Whatever.

— Crezi c-ar trebui să-mi extirp labiile exterioare?

— Good God, no!

Sean m-a ridicat atunci de pe pat şi m-a aşezat pe fotoliul din dormitorul său. Mi-a desfăcut picioarele şi am avut parte de cel mai cool cunillingus pe care mi l-a făcut vreodată un bărbat.

Ne-am întors apoi în pat.

— Nu-mi place. Ai început să fii obsedată de corpul tău. Este insane.

Se apropia ziua mea. Cădea într-o sâmbătă. Ne-am dus la Pattaya. Seara am mers pe Walkin' Street. Ne-am oprit în fața unui local „Women's Thai Massage”.

— E cadoul meu de ziua ta, mi-a spus Sean.

— Dar, Sean, nu-mi place masajul thailandez. Te întind îmbrăcat pe un pat şi te apasă ca bezmeticii pe toate părțile corpului. Prefer masajul european.

— Trust me. Ăsta-i un alt fel de masaj thailandez.

Am intrat. Am mers pe un coridor lung şi am ajuns într-un lobby. Ne-au întâmpinat doi katoey îmbrăcați în costume tradiționale, inclusiv cu unghiile acelea lungi aurite. L-au întrebat pe Sean:

— Mergeți cu doamna sau aşteptați aici?

Sean s-a uitat întrebător la mine.

— Vreau să vii cu mine.

— Poftiți atunci la garderobă.

Am intrat într-o altă cameră. Era luminată de veioze cu abajururi violete. L-au invitat pe Sean să ia loc pe-o canapea. Pe mine au început să mă dezbrace. Cu unghiile lor lungi aurite mi-au scos pe rând body-ul, fusta şi slipul. Ne-au invitat apoi într-o altă cameră. Era şi aceasta luminată cu veioze cu abajururi violete şi verzi. L-au invitat pe Sean să stea pe un fotoliu. Pe mine m-au întins cu fața în jos pe masa de masaj. În nici un minut a apărut un bărbat care purta numai un slip. Violet. Şi ăştia ştiau ce e tantra. Mi-a dat pe spate şi pe picioare cu un şampon de corp. L-a mângâiat cu un burete. A durat mult. Apoi a pus duşul. M-a întors cu fața în sus. Acelaşi şampon de corp. Aromă de mosc. Mi-a mângâiat abdomenul, sânii, picioarele cu buretele şi cu palmele. Apoi din nou jetul plăcut al duşului. Mi-a dat cu un ulei de corp. Aromă de trandafiri. M-a mângâiat îndelung cu palmele sale versate. M-a întors apoi cu fața în sus. A insistat asupra sânilor şi a coapselor. Mi-a îndepărtat apoi picioarele. Mi-a băgat două degete în vagin. Le-a învârtit. Le-a scos şi le-a băgat iar. A ajuns la uter. A fost un masaj lux. Mă simțeam ca în paradis.

— Vreți să mergem până la capăt sau îl las pe domnul?

Am reuşit să bâigui:

— Domnul.

Maseurul ne-a lăsat singuri. Pe masa de masaj am fost mai erotici ca oricând. Maseurul ne excitase pe amândoi. Corpul uscat al lui Sean aluneca pe corpul meu uleios. Penisul îi intra mai bine ca oricând în vaginul meu uleios. A ejaculat pentru prima dată în mine. Am repetat şi a ejaculat şi de data aceasta.

A doua zi era soare şi frumos. Era sezonul răcoros în Thailanda – iarna – dar termometrul arăta vreo treizeci de grade. În Thailanda, vara este perpetuă. Ne-am dus la plajă. Ne-am întins pe prosoape şi ne-am întors unul către altul. Ne zâmbeam cu subînțeles în urma nopții care tocmai trecuse.

14. Blondele.

Citisem de curând o carte pe care mi-o împrumutase Jason şi care făcea furori în lumea farangilor din Bangkok. Era scrisă de Ruth Ozeki, o scriitoare americană, şi se numea Anul meu de cărnuri. Protagonista este angajată ca realizatoare a unei serii de emisiuni care să facă propaganda beefsteak-ului american în Japonia şi să îndemne consumatorii japonezi să cumpere carne americană. Fiecare emisiune trebuie să prezinte o familie tipic americană şi un preparat culinar al gospodinei familiei. Scenele sunt hilare şi seria de emisiuni culminează cu prezentarea unei familii de lesbiene care prepară pasta primavera – absolut vegetarian – şi apoi cu prezentarea unei familii de fermieri crescători de vite, a căror fetiță a căpătat malformații în urma intervențiilor genetice asupra cărnii, şi a abatorului familiei, în care sacrificarea unei vite este descrisă cu lux de amănunte. Consumatorii japonezi sunt oripilați şi se întorc la consumul de peşte. Cartea este superb scrisă, convingătoare şi, evident, pro-vegetariană.

Citirea ei mi-a întărit hotărârea pe care o luasem deja. De acum încolo, aveam să consum numai legume, fructe, fructe de mare şi peşte. Intenționasem de mult să devin vegetariană,

pentru că eram o iubitoare a animalelor. Dar la fel de mult îmi plăcea carnea. Pe atunci aveam un motan, iar decizia mea eşuase în consumul de Whiskas, Sheba şi Kitekat. Acum însă nimic nu mă mai oprea. Mă obişnuisem cu disciplina culinară şi ajunsesem la 55 de kilograme.

Am fost la doctorul Charnsak să-mi mai dea Panbesy. Mi s-a spus că Charnsak a trebuit să plece urgent din oraş – se întorcea de-abia a doua zi – dar putea să mă vadă un alt medic. Spre deosebire de Charnsak, era un medic în vârstă. A studiat cu atenție dosarul meu şi mi-a spus că, la 1,65 m, greutatea normală era chiar 55 de kilograme.

— Nu pot să vă prescriu o asemenea substanță, aflată sub restricții medicale, în aceste condiții.

Din fericire, asistentul doctorului Charnsak mi-a dat două tablete până a doua zi.

În ziua următoare l-am găsit pe doctorul Charnsak.

— Văd că progresul e evident. Ați mai mâncat carne de porc?

— Nu. Nici vită şi nici pasăre. De acum, o să mănânc numai peşte şi fructe de mare.

— E o hotărâre foarte înțeleaptă. N-am vrut să vă sfătuiesc în acest sens, ca să nu se spună că fac propagandă buddhistă. Dar, după treizeci de ani, organismul digeră foarte greu carnea şi e mai bine să fie evitată. Vă mai recomand Panbesy şi sper ca în două săptămâni să ajungem la greutatea dorită de dumneavoastră.

— Korp khun ka.

Când a auzit de hotărârea mea de a mânca numai peşte şi fructe de mare, Whipawadee a venit să facă wai la altarul de deasupra şifonierului.

— Ştiam eu că o să te aducă pe calea cea bună.

În buddhism, cea mai bună dovadă de sfințenie este să consumi numai legume, fructe şi orez. The next best thing sunt peştele, fructele de mare, melcii, şerpii etc.

— Hai să mergem să sărbătorim.

Am fost împreună la un festival culinar. Am comandat câte o porție – pe care am împărțit-o – de fâşii de grapefruit cu pudră

de ardei iute roşu, rondele de creveți, broaşte mici negre şi viermi. Whipawadee a insistat asupra acestora din urmă, spunând că sunt o delicatesă. Am băut câte un suc de urzici.

Mike scosese – din pământ, din iarbă verde – o amantă româncă. Era profesoară de engleză la un colegiu, blondă, cu ochii albaştri. Frumuşică.

— Mike, umblai cu tot dinadinsul după românce!

— Da. Au o reputație erotică – influența gimnastelor. Şi, cum tu nu te-ai uitat la mine… Nu că m-aş fi dat la tine sau ceva de genul ăsta.

O chema Alina şi era simpatică. Ne-am împrietenit. Venise de curând la Bangkok, aşa că am avut ocazia să-i arăt câteva locuri.

Uraa! M-am cântărit într-o dimineață. 49 de kilograme. După trei luni, tratamentul doctorului Charnsak dăduse rezultate. A fost una dintre cele mai fericite zile din viața mea. Mă simțeam din nou ca la douăzeci de ani. Panbesy-ul, pe care-l luam în continuare, îmi dădea poftă de viață. Am scris imediat o scrisoare acasă, în care le ceream părinților să-mi trimită unele dintre lucrurile pe care le purtasem la douăzeci de ani. Stăteau de mult la dospit, căci nu mai încăpusem în ele de ani de zile. Mi-am cumpărat multe lucruri noi, blugi mulați pe cur, tricouri mulate, rochii mulate. Eram în al nouălea cer.

Cu Sean, ca de obicei. Am continuat să ne întâlnim în week-end şi să luăm cocaină. Cel puțin eu credeam că este ca de obicei. M-a invitat într-o vineri la un restaurant japonez. Şi-a comandat un sushi, iar eu o supă miso şi trei California rolls. El o bere, eu un Perrier.

— Ştii? Eşti o femeie superbă… Aşa, cu părul strâns, slabă şi serafică, dacă te-aş da cu bronz şi te-aş aşeza într-un templu, ar trece maimuțele şi şobolanii pe lângă tine şi ție nici nu ți-ar păsa în extazul tău. Acum mă trimiți cu gândul la un Buddha. Înainte erai doar o femeie senzuală. Adoram felul în care desfă-ceai langustele cu mâinile, le mâncai cu mâna şi îți lingeai degetele. Adoram burta ta şi sânii tăi mari. Erai pe

calibrul meu. Oboseai uneori când făceam sex şi de-abia îți trăgeai suflul. Acum eşti ca o adolescentă. Nu mi-o lua în nume de rău, dar am găsit pe altcineva. O femeie normală, care nu vrea să arate ca la douăzeci de ani şi nu se îndoapă cu amfetamine. Îmi pare rău.

Am comandat un whisky. Am început să plâng. Apoi, m-am ridicat de la masă şi am dispărut în noapte.

Am întâlnit-o pe Samantha, americanca, actuala amantă a lui Sean, la restaurantul indian unde ne întâlneam cu Nop, Jason, Yoshi, Somthawin, Whipawadee şi alții. Era o superbă blondă cu ochii albaştri. Avea părul ondulat natural, ochi mari şi buze groase, senzuale. Şi formele…, formele! Curry-ul indian nu mi-a picat bine.

Era ziua lui Nop şi eram cu toții invitați la casa cu ghirlande de lumini care părea un restaurant. Îmi pusesem fusta neagră de lac, care era incredibil de scurtă, body-ul din catifea şi elastan roz, slipul roz care se vedea clar dacă nu stăteam picior peste picior şi nişte sandale de lac negre. Pe cap aveam o perucă blondă paj cu breton şi vârfurile care se întorceau cochet spre gât imediat dedesubtul urechilor. Mă machiasem strident: ruj roz, sclipici, contur de ochi, mascara şi fard de ochi albastru şi roz. Am băut pe rupte şi, când ne-am găsit singuri cu Sean lângă bufet, l-am întrebat:

— Arăt a femeie senzuală?

— Arăți ca o curvă olandeză sub limita legală de vârstă.

— Bastard!

De-abia după ce s-a terminat petrecerea şi am ajuns cu Jason şi Nop la Pavilionul de Aur, am început să plâng în hohote. S-a apropiat Pussy:

— Ce-a pățit? Curva s-a vopsit blondă şi n-o mai plac bărbații?

— Iubitul ei a părăsit-o înainte să-şi pună peruca asta blondă, aşa că n-o mai supăra.

Auzind acestea, Pussy a vrut să se arate prietenoasă. După câteva cocktailuri şi glume de-ale ei, am început să zâmbesc. Am început chiar să ne pipăim una pe alta. Văzând aceasta,

Jason şi Nop au hotărât să părăsim localul. Eram deja beată şi nu ştiu bine cum am ajuns în Sukhumvit. Mi-aduc însă perfect aminte cum m-am trântit pe pat, aşa îmbrăcată, cum am zărit imprimeul exotic cu logo-urile „Fidji Romantic. Fidji Pacific” – şi m-a apucat iarăşi plânsul.

15. Ganja maak maak.

Ganja este inofensivă. Dacă fumezi două ţigări pe zi, sau chiar trei, patru. Sau zece. Dacă întreci însă măsura, te poţi duce cu pluta. Aşa i s-a întâmplat lui Mike. Nevasta, Kate, despre care spusese odinioară că, făcând parte dintr-o sectă, n-ar fi deranjată să-l împartă cu altcineva, nu suportase legătura sa cu Alina, îşi luase catrafusele, copiii şi plecase să se instaleze cu ei la complexul sectei lor, undeva prin centrul Thailandei. Mike s-a apucat atunci să fumeze vreo douăzeci de ţigări pe zi. Îşi termina adeseori proviziile şi-mi cerea mie:

— Îmi pare rău că te-am făcut cock teaser şi că au ajuns să-ţi spună la serviciu Cocky…

— Nu-i nimic.

Începuse să vorbească în dodii pe la serviciu, fuma marijuana în birou, în văzul tuturor, şi arunca scrumul pe jos.

Era într-o noapte când dormeam dusă. „Toc, toc” – bătaie în uşă. M-am trezit şi m-am uitat la ceas. Trei. M-am dus către uşă:

— Alaina? Who is it?

O voce ingenuă;

— It's me.

Mike. Am deschis. Arăta ca scos din gunoi: cămaşa ruptă la coate, răni, pantalonii găuriţi la genunchi, răni, vânătăi la mâini.

— Ce-ai păţit?

— Un accident. Am venit să-ţi cer sfatul. Să mă duc la spital sau nu?

— N-arăţi prea rău, dar nici bine. Ar fi mai bine să te duci.

— Cred că o să mă abţin. Nu-mi plac doctorii. Pun tot felul de întrebări.

— Cum s-a întâmplat?

— Mergeam cu motocicleta drept înainte şi era un zid care alerga către mine. Şi zidul alerga şi alerga. Nu puteam să întorc motocicleta, că m-aş fi răsturnat probabil, şi, oricum, la viteza cu care alerga, zidul m-ar fi prins din urmă. Aşa că n-am avut ce face şi m-am izbit de el. Atunci s-a oprit. I-am făcut-o. Oricum, have you got some pain killers?

— Da. Mai am de la spital, de când am căzut pe spate.

Am căutat în noptieră şi i le-am dat.

— Aa, nu, nu de-astea! Something for my peace of mind.

I-am dat atunci câteva ţigări de marijuana şi o punguţă cu frunze uscate.

— Mulţumesc.

Am fumat o ganja împreună, apoi m-a îmbrăţişat şi a plecat.

A doua zi, la serviciu, Mike s-a supărat pe aparatele de aer condiţionat. Erau fixate la 30 de grade şi el spunea că avea nevoie de vreo 22. Şi-a luat atunci scaunul de la birou şi le-a spart aproape pe toate cu acesta, până când au reuşit să pună mâna pe el şi să-l oprească. Au chemat salvarea şi l-au dus la nebuni.

— Fucking shit! A comentat Ike. Tipul ăsta e fucking sonat. Ia prea multă fucking ganja. Şi eu şi Verhasaak luăm ganja, dar avem fucking limite. Este fucked up. Tipul ăsta şi-a fucking completamente ieşit din fucking minţi. Shit. Acum o să trebuiască să avem grijă de el la acel fucking spital de nebuni.

— Suntem fucked up, am comentat eu. Am fost să-l văd pe Mike de câteva ori.

— Fă-te bine mai repede şi hai să trecem la aplicarea acelui plan măreţ al tău, care o să ne îmbogăţească.

Nu a durat mult. Mike a ieşit din spital într-o lună. I-au dat să ia Prozac în loc de marijuana.

16. Politică.

Thailanda era o ţară foarte liberală în privinţa drogurilor, în sensul că marijuana, yaba – pilulele de speed – şi heroina se găseau la fiecare colţ de stradă, la preţuri de nimic.

Într-o seară, în Pat Phong, am văzut cum doi australieni beți au intrat într-o farmacie strigând:

— Vrem droguri! Aveți droguri?

Nu era exclus ca farmacista să le fi dat ceva.

Era, aşadar, distracție mare, până într-o zi când guvernul, condus de Thaksin Shinawatra, a hotărât să strângă şurubul şi să inițieze redutabila campanie împotriva drogurilor. Thailanda era, spuneam, plină de droguri – veneau direct din Triunghiul de Aur, zona lor de baştină – plină de dealeri, plină de consumatori, plină de politicieni implicați în trafic. Singura modalitate de a lupta împotriva acestei caracatițe a fost violența extremă. În cele câteva luni scurse de la inițierea campaniei, fuseseră omorâte câteva mii de persoane. „Omoruri extrajudiciare", spuneau ziarele thailandeze. „Crime", urla cotidianul de limbă engleză The Bangkok Post. Nu numai controalele de la graniță depăşiseră orice limită, dar polițiştii căutau droguri şi prin trenurile şi autobuzele locale. Mai ales farang erau opriți abuziv pe stradă şi controlați.

Poliția a ajuns cu mandat de percheziție la casa lui Runhardt. Au căutat peste tot: în instalația de aer condiționat, în pantofi… Nici nu le-a trecut prin cap să se uite pe comoda din sufragerie, unde Runhardt îşi ținea marijuana într-un borcan de sticlă, alături de borcanele cu condimentele specifice mâncărurilor thailandeze.

L-au călcat şi pe Mike. N-au găsit absolut nimic. Marijuana pentru folosință zilnică era băgată într-un tub gol de spumă de ras, iar grosul era îngropat în grădină. Pe la mine n-au dat. Eu o aveam gata preparată în joints, iar pachetele de Falling Rain stăteau pe acolo, prin casă. N-aş fi riscat oricum nimic mai mult decât o amendă, căci aveam sub 40 de grame. Teoretic. Practic, nu se ştie. Violența atinsese cote maxime. Ziarele relatau un incident: poliția urmărea o maşină în care se aflau un traficant de droguri, soția lui, copilul de nouă ani şi şoferul; maşina a refuzat să oprească la avertismentul poliției şi a fost apoi urmărire ca în filme, cu polițiştii care

trăgeau în maşina traficantului; traficantul a ieşit din maşină şi s-a făcut nevăzut pe o stradă ultrapopulată a Bangkok-ului; dar poliția a continuat să tragă; la scurt timp, acelaşi lucru l-a făcut şi soția; polițiştii erau însă porniți împotriva maşinii; şi, în final, au ucis copilul de nouă ani.

Un cuplu care deținea sub 40 de grame de marijuana a fost chemat la Poliție să plătească amenda cuvenită. A doua zi, au fost găsiți morți. Poliția îi întrebase probabil de unde procuraseră ganja, ei spuseseră, iar apoi nu le fusese asigurată protecția. Chiar aşa, mie ce mi s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi întrebat:

— De unde ai luat marijuana?

N-aş fi răspuns. M-ar fi bătut probabil şi ar fi trebuit să spun că de la Mike şi de la Moscat. Pe urmă, i-ar fi întrebat pe ei. Şi am fi fost găsiți cu toții morți.

Situația era mai neagră decât părea. Două fete de la Jasmine & Roses fuseseră ucise, iar cineva, în cursul nopții, dăduse drumul la instalația de gaz a lui Moscat. Din fericire, ea îşi dăduse seama la timp şi nimic nu i se întâmplase.

Aveam întâlnire la Runhardt cu Mike.

— Aşa nu se mai poate. Prețul la marijuana creşte văzând cu ochii, iar satârul ne atârnă deasupra capului.

— Aşa e, my friend.

— Trebuie să trecem la planul nostru. Am luat legătura cu câțiva oameni. Să-i explic şi Claudiei. Chueyklang, un tracker, ne va duce peste granița cu Triunghiul de Aur. Acolo, vom rămâne singuri. Va trebui să ne descurcăm să luăm legătura cu şefii clanurilor pentru a ne vinde marijuana, yaba şi heroină. Nu va fi simplu. Este no man's land. Nu există nici o lege. Totul va depinde de inspirația noastră. Nu vom intra apoi în Thailanda cu marfa. Granița este ultra păzită şi aici nu putem vinde prea scump. Vom trece în Burma. Şi, de acolo, în Cambodgia. Un grup dintr-o triadă, nişte chinezi, aşteaptă să-i sunăm acolo, la un hotel din Phnom Penh. Le vom vinde o parte din marfă. N-o să obținem însă un preț grozav. Grosul ne va ieşi din vânzarea în Australia şi Europa.

Dacă totul merge bine, ar trebui să ne îmbogățim şi, cine ştie, poate că vom vrea să ne întoarcem aici. Thailanda este – orice ai zice – o țară de vis.

— Eu trebuie neapărat să mă reîntorc la nevastă-mea.

— Batem palma?

Rând pe rând, am bătut palma.

— Rămâne stabilit. Plecăm imediat după Songkran.

17. Songkran.

În aprilie, vara în Thailanda este în toi şi tot în aprilie este anul nou buddhist. Între 13 şi 16 aprilie. Dar vacanța începe cam de pe 8 şi toate companiile le dau liber angajaților lor. Pe 7 a avut loc ceremonia de Songkran a firmei. Marca intrarea angajaților în vacanță până pe 17 şi, bineînțeles, sărbătoarea ca atare. Eram cu toții invitați la casa patronului Verhasaak. Se afla în Lad Phrao Cho, un cartier rezidențial elegant, dar mai ieftin decât Shukumvit. Verhasaak avea nevoie de o casă şi o grădină mare şi nici chiar el nu-şi putea permite acest lux în Shukumvit. Ştiam casa. Nu era pentru prima data când eram invitată. Eram chiar o clientă curentă a aşezământului. Chutima, soția lui Verhasaak, îmi devenise prietenă, ca şi fiica lui, Pop, o studentă. Casa era imensă, avea o grădină mare pe care o cultiva însăşi Chutima – cu ajutorul unui grădinar totuşi (atât de mare era!) – şi un bazin imens cu peşti. Era cât o piscină, dar Jinarații preferaseră bazinul, thailandezii nefiind în general fani ai piscinelor. Era o grădină superbă şi văzusem de acolo multe apusuri de soare printre orhideele atârnate şi cocotierii care se profilau în zare. Îmi aduceam aminte cum stăteam odată singură în gradină, fumam, beam un juice şi priveam la splendoarea tropicală din jurul meu. Am zărit deodată un şarpe verde sâsâind şi cățărându-se pe trunchiul unui copac. Era aproape de masa la care stăteam. Nu mi-am făcut mari probleme. Thailanda are o natură şi o climă de vis, pe care o iubesc nu numai cei şaizeci de milioane de thailandezi, ci şi mii de farang care se stabilesc în fiecare an acolo, furnici, o mulțime, şobolani, țânțari şi şerpi. Majoritatea sunt inofensivi. Aşa m-am gândit

că era şi acesta. Am stat liniştită şi am mai fumat o țigară, uitându-mă fascinată la ascensiunea şarpelui verde. M-am plictisit însă apoi şi m-am dus în casă. Eram curioasă totuşi. Am rugat-o pe Chutima să deschidă fereastra, să se uite afară şi să-mi spună ce fel de şarpe este.

— A, e o cobră. Nu e periculos dacă nu eşti prea aproape de el.

Chutima şi Pop nu erau singurele mele amice la casa din Lad Phrao Cho. Mai erau Dudu, un golden retriever, şi Bobo, un dog german. Cu acesta din urmă aveam o relație deosebită. De câte ori mă vedea, Bobo se uita „pe sub gene", scotea limba şi puța. Mă lingea pe picioare şi pe mâini şi, o dată, sărise în spatele meu. De atunci, ori de câte ori veneam, Dudu şi Bobo erau închişi în cuşca lor. Nu, nu era un tratament prea sever. Cuşca era imensă. Totuşi nu Bobo era de vină, ci eu. Sunt, nu-mi explic de ce, foarte atractivă pentru câini – şi nu era pentru prima oară când unul sărise pe mine.

Mă aflam în Bucureşti, în vizită la prietena mea Mirela. Mirela era căsătorită cu Lucian şi aveau un apartament în centrul oraşului. Veniseră la ei, de asemenea în vizită, Simona şi George, cu cățelul lor, Jacques, un caniş imperial negru. Erau două cupluri, iar eu eram singură. Stăteam toți pe canapele şi fotolii şi ascultam Led Zepellin. O seară liniştită, între amici trecuți de treizeci sau, în cazul bărbaților, de patruzeci de ani. Beam, fumam, discutam. La un moment dat, Jacques se duce la Mirela şi îi adulmecă picioarele. Snif, sniff. Se duce apoi la stăpâna lui şi îi adulmecă picioarele. Snif, sniff. Vine apoi la mine şi îmi adulmecă picioarele. Snif, sniff. Ham, ham. Ha ha ha ha. Se aşezase în fund, lătra, scotea limba şi răsufla precipitat. Ham, ham, ha, ha, ha, ha. A durat vreun minut. Mă uitam perplexă şi oarecum speriată.

— De ce mă latră? Mie-mi plac animalele.

Stăpânii lui n-au avut timp să-mi răspundă – Jacques mi-a demonstrat că şi animalelor le place de mine. A sărit în poala

mea, m-a cuprins cu labele pe după gât, mi-a lins obrazul şi a început să facă acele mişcări specifice de sus-jos.

Mirela, Lucian, Simona şi George izbucniseră în hohote de râs.

— Lasă-l, te rog. E prea tare. Mă duc să iau aparatul de filmat.

Lucian a venit cu aparatul de filmat la ultimele susuri şi josuri ale lui Jacques şi a surprins momentul când a ejaculat pe puloverul meu mov.

Râsetele nu se mai opreau. Jacques era din nou jos pe parchet şi acum se uita la ceilalți ca la alte arătări. „Ei, ce?” A început apoi iarăşi să latre şi să răsufle. A sărit apoi din nou pe mine, dar, de data aceasta, era cu capul între genunchii mei. Asistența, în delir.

— 69! Lucian, trage-i pe rolă!

Lucian a tras, iar Jacques şi-a dat drumul cam în acelaşi loc pe puloverul meu mov.

Ne-am întors la casele noastre şi ne-am urmat viața de zi cu zi. Cam la o săptămână, mă întâlnesc cu Simona pe strada Batistei, aproape de serviciul ei şi de locuința mea.

— Ah, Claudia, ce ne-ai făcut?

S-ar părea că, după seara cu pricina, Jacques se îmbolnăvise. Nu mai voia să mănânce şi părea trist. Speriați, Simona şi George l-au dus la veterinar. Medicul l-a consultat pe-o parte şi pe alta şi a diagnosticat în final:

— Mm… Pare să n-aibă nimic. N-a cunoscut cumva în ultima vreme o cățeluşă de care l-ați despărțit apoi?

Of… Amintiri. Sex appeal. Dacă şi Sean ar fi simțit o astfel de atracție irezistibilă pentru mine! Sau poate că simțise, dar, după ce-şi satisfăcuse curiozitatea, se retrăsese spre o blondă cu ochi albaştri.

În fine, era 7 aprilie şi eram din nou invitată la casa din Lad Phrao Cho. Nop şi ceilalți colegi îmi spuseseră că se duc la Jinarați cu ocazia festivității.

Țineam, aşadar, în mână două mici ghirlande de iasomie cu un trandafir roşu în mijloc. Cu ele am intrat pe poarta casei

din Lad Phrao, pe la cinci şi jumătate, când soarele începuse să apună. Toți erau deja acolo, la mese albe, în grădina tropicală din fața casei unde văzusem pentru prima dată în viața mea pe viu o cobră. Toți colegii mei, în număr de vreo cincizeci, aveau în mâini aceleaşi ghirlande de iasomie, cu un trandafir sau o crăiță la mijloc. Mă întrebam ce aveam să facem cu ele, dar, când eşti obişnuit cu exoticul, eşti obişnuit să te şi laşi pradă necunoscutului, să intri în joc pas cu pas, ca o marionetă. Câțiva aveau la ei şi nişte recipiente argintii frumos ornamentate, cu apă şi petale de trandafiri. Ce urma oare să se întâmple?

— Ai venit la timp, m-a întâmpinat Nop. De ce n-a venit şi Mike?

— Probabil le întoarce umărul rece, îi tratează cu dispreț, după ce l-au băgat la nebuni.

Tocmai atunci au apărut Verhasaak şi Chutima, care s-au aşezat pe nişte scaune aflate în fața meselor şi a scaunelor albe la care şedeam noi, comunarzii. Cât ai clipi, s-a făcut coadă în fața lor. Colegii mei luau câte o cană de apă din bolul argintiu şi stropeau cu ea mâinile lui Verhasaak, ținute cu palmele apropiate una de alta, ca într-o mudra, şi îi puneau apoi, pe după încheieturi, ghirlanda. Gestul s-a repetat la Chutima. Servitorii luau repede ghirlandele şi le puneau pe o masă alăturată, altfel Verhasaak şi Chutima ar fi fost nu numai uzi pe mâini, ci şi îngropați în iasomie, trandafiri şi crăițe. Toți colegii mei, şi eu, firește, le-am stropit mâinile şi le-am pus ghirlandele în jurul încheieturilor. Îngenuncheam în fața lor când făceam asta şi ne împreunam mâinile într-un wai. Totul era un simbol al respectului. Apa simboliza urarea de abundență şi noroc, iar florile, respectul.

Ne-am aşezat apoi la mese şi s-au servit mâncarea şi băutura. Locurile nu erau stabile însă – şi toți circulau pe unde apucau. Câțiva umblau cu bolurile argintii şi îmi turnau pe umerii goi puțină apă:

— Să ai noroc, Miss Claudia.

— Khorp khun ka, mulțumesc, spuneam eu şi făceam wai.

Mi se părea puțin nelalocul lui totuşi acest gest de a-mi uda rochia elegantă. Nimic din ce s-a petrecut în acea seară însă n-a anticipat nebunia acvatică a zilelor dinspre 13 spre 16, care erau încă în viitor.

Mă cherchelisem de la şampanie. Mâncasem puțini creveți, sepia şi papaya pok pok. Carnea de mamifere şi de păsări era pentru mine tabu. Era totuşi atâta abundență culinară împrejurul meu! Deodată, mi-a venit o idee. Am luat un platou de plastic mare şi, mergând de la o masă la alta, l-am umplut cu toate preparatele de carne ale zilei. Noaptea se lăsase, felinarele din grădina Jinaraților se aprinseseră, toți erau chercheliți şi, în acea atmosferă, eu, o farang adunând pe un platou carnea de la toate mesele, e posibil să nu fi oferit totuşi o imagine ieşită din comun pentru cei care încă mai aveau spirit de observație.

Mi-am terminat treaba şi am pornit-o cu platoul în afara grădinii principale, spre casa servitorilor. În fața acesteia se afla cuşca lui Dudu şi a lui Bobo, care era mai mare decât casa servitorilor. Le-am aruncat toată mânca-rea peste gard. Dudu, golden retrieverul, s-a năpustit asupra delicateselor, dar Bobo nici nu s-a uitat la ele. A venit la poarta cuştii, s-a uitat pe sub gene, a scos limba, a început să răsufle, şi-a scos puța şi, cu o labă, a început să zgâlțâie poarta. Cric-cric. Mă uitam cu candoare la el. Cu această ocazie, trebuie să recunosc că bestialitatea nu-mi repugnă. Mă uitam la puța lui Bobo şi nu mă dezgusta deloc. Era tocmai pe mărimea mea. Apropo, măgarul este animalul meu favorit. Pentru că îmi sugerează o blândețe infinită. Nu pentru instrumentul său enorm, mai rău decât al unui african, atât de curtat de nebune precum Măria Tereza. Nu. Pentru mine, scula lui Bobo era lux. Fuck Sean! Atunci mi s-a rupt filmul. Nu ştiu cum am ajuns acasă. Sper că n-am fost găsită lângă cuşcă sau – Buddha fereşte!

— În cuşcă într-o situație compromițătoare.

A doua zi însă m-am uitat în şifonier şi rochia pe care o purtasem în ajun şedea acolo pe umeraş, emanând numai un

iz de parfum fidji şi apă cu petale de trandafiri.

În aceeaşi zi, luam autobuzul spre Pattaya. Mergeam la acelaşi hotel unde stătusem cu Sean, numai că, de data aceasta, eram singură-cuc. Aveam să petrec două nopți şi să mă întorc la Bangkok pe 11. Cum am ajuns, m-am cazat şi apoi m-am dus să beau o bere pe plajă. Se înnoptase deja şi nu puteam să fac nimic altceva. M-am întors apoi la hotel, mi-am pus rochia neagră, mulată, cu trandafiri albaştri, cu care fusesem la petrecerea lui Verhasaak şi am pornit-o spre Central Pattaya. Am luat un taxi-camionetă şi m-am oprit la Walkin' Street. Am mers de-a lungul ei, am intrat într-un restaurant japonez şi am comandat un platou cu sushi, o supă miso şi-o bere. Mi-a luat o oră să le consum. Nu mă grăbeam. Se făcuse deja unsprezece noaptea. Am luat-o înapoi pe Walkin' Street şi am intrat pe renumita străduță lăturalnică. Am urcat treptele înguste spre Purple Panther. Show-ul de-abia începuse, iar Rose stingea flacăra lumânărilor cu tubul lung pe care şi-l introdusese în vagin. M-am aşezat la o masă şi am comandat o bere. Show-ul lui Rose se terminase şi intrase pe scenă fata care îşi introducea şi apoi scotea lamele de ras din vagin. Nici n-am avut timp să-mi termin prima țigară, că Rose a şi venit la masa mea.

— Sawasdeeka.

Eu slăbisem şnur şi făcusem eforturi supreme pentru asta, dar formele ei durdulii mi se păreau apetisante.

— O Coca-Cola.

— OK.

Coca-Cola a venit, iar Rose a început s-o bea, să-mi fumeze țigările şi să mă pipăie. M-a întrebat ce făcusem între timp. M-am descărcat.

— A, vrei probabil să mergi din nou la masajul tradițional erotic la care ai fost cu Sean. Hai să mergem împreună. Eu o să fiu în locul lui Sean. O să văd ce-ți face tipul, pe urmă ne întoarcem în camera ta de hotel şi o să vezi că eu pot s-o fac mai bine.

— OK. Ne-am terminat berea şi Coca-Cola. Femeile nu trebuiau să plătească localului şi puteau să le ia pe fete afară pe gratis. Era un avantaj. Rose s-a dus în culise, s-a îmbrăcat de stradă şi şi-a luat servieta. A spus că-i plac şi nu vrea bani de la mine.

— Vreau doar să mănânc, să beau şi să fumez.

Am fost înapoi la restaurantul japonez la care mâncasem mai înainte şi am privit-o pe Rose savurând sushi, sashimi, California rolls şi bând trei sticle de bere. Am mers apoi pe o altă stradă lăturalnică a Walkin' Street-ului şi am intrat la Cassanova Tradițional Thai Massage for Women. Ca şi mai înainte, un katoey cu unghii lungi aurii m-a dezbrăcat. Ca şi mai înainte, m-au condus în sala de masaj. M-a urmat Rose.

— Vreți să vă fie martoră? M-au întrebat.

— Ka.

M-au întins pe masa de masaj cu spatele în sus. M-au spălat. Apoi pe față. La fel. Mi-au dat apoi cu uleiuri. Băiatul superb care făcuse toate acestea, mângâindu-mi sânii ca un înger carnal, m-a întrebat în final:

— Mergem până la capăt?

De pe fotoliul dintr-un colț al salonului Rose îmi strigă:

— Spune-i „ka”!

— Ka.

Băiatul mi-a mângâiat din nou sânii, abdomenul şi coapsele. Şi-a pus un prezervativ. Uşor, foarte uşor, mi-a ridicat picioarele pe umerii lui.

A fost un profesionist. Superb. A durat vreo cincisprezece minute. Şi-a scos condomul în care ejaculase. Şi-a pus un altul şi m-a întors cu spatele. Profesionalism. Sex ca la carte. Mi-a atins punctul G în repetate rânduri. Nu sunt dintre cele care scot sunete când fac sex. Dar nu m-ara putut abține să nu gem.

— Khorp khun ka, i-am spus şi a trebuit să şi plătesc.

Foarte ieftin de altfel. Cât un cartuş de țigări ieftine. M-au condus înapoi în salonul unde trebuiau să mă îmbrace katoey cu degetele lor lungi aurii. Rose s-a opus.

— O îmbrac eu.

M-a îmbrăcat într-adevăr şi în secunda următoare ieşeam pe uşa lui Cassanova, ne îndreptam spre ieşirea de la Walkin' Street, ne urcam într-un taxi-camionetă şi ajungeam la camera mea din hotelul din South Pattaya. Rose şi-a desfăcut servieta. A scos un dildo, ulei de corp şi un excitant vaginal. Am avut parte de totul în noaptea aceea. Punctul meu G se pare că devenise loc obişnuit şi Rose putea să facă ce voia acolo. Clitorisul meu era, bineînțeles, în extaz de la excitantul vaginal. În ce hal mă adusese Țara Zâmbetelor! Ne-am îmbrățişat apoi şi am dormit una în brațele celeilalte.

A venit ora micului dejun. Am mers împreună la restaurant. Ouă ochiuri, şuncă şi cârnați. Cârnații mei şi şunca le-am dat lui Rose, iar eu am mâncat ouăle. Untul cu marmeladă a fost împărțit pe din două.

— Ce vrei să facem astăzi? Vrei bani?

— Nu. Nu vreau bani de la tine.

— Atunci, ce vrei să facem?

Rose a dat din umeri.

Am fost până la urmă pe plaja cu nisip fierbinte. Rose nu avea în marea ei servietă, ca articole de îmbrăcăminte, decât un tricou şi un pantalon scurt. Cu astea a intrat în mare. A venit ora prânzului. Am mâncat: eu, spaghetti cu fructe de mare; ea, pizza pepperoni. La un restaurant de pe plajă. Am băut apoi o bere, după care am decretat:

— Let's go shopping.

I-am cumpărat lui Rose un costum de baie. Foarte sexy. Cu motiv leopard. Ne-am întors în camera de hotel. După-amiază, la plajă, am început să-i dau primele lecții de înot. Pe la cinci, soarele a început să apună. Lumina sa din ce în ce mai orange inunda plaja.

— Trebuie să mă pregătesc pentru lucru, mi-a spus Rose. Vino şi astă-seară să mă iei de la local. Îmi plăteşti o Coca-Cola şi s-a făcut.

Aşa s-a întâmplat. Din nou Walkin' Street, din nou Purple Panther, din nou Rose suflând spre flacăra lumânărilor, o

nouă Coca-Cola, un nou sushi, o nouă noapte.

— Astăzi după-amiază trebuie să mă întorc la Bangkok. Hai să-ți cumpăr țigări.

Am mers spre black-market-ul din Pattaya şi i-am cumpărat un cartuş de țigări Capri, cele pe care le fumam eu.

— Te iubesc. Te rog să te întorci. Faci mai mult decât toți bărbații din lume.

Era ciudat că tocmai Rose îmi spunea aceasta. Prietenii din România care citiseră romanele mele îmi spuseseră că aveam coaie. Dar, la pat, cu Rose, eram o lesbiană pasivă. Cât se poate de lascivă. Paradoxurile dau însă sare şi piper vieții.

— Te iubesc, mi-a spus iarăşi. Come back!

— Nu ştiu când, dar îți promit.

Eram legată de mâini şi de picioare, căci altfel, probabil, aş mai fi stat. Aveam întâlnire la Bangkok pe 11 aprilie cu Moscat şi Whipawadee.

Whipawadee a venit să mă ia pe la zece din apartamentul meu. Mergeam cu maşina ei. Am luat-o spre Pat Phong, de unde am cules-o pe Moscat de la locuința ei. Mergeam la un templu care se afla la vreo cincizeci de kilometri de Bangkok. Pentru a ne întâlni cu călugărul care o sfătuia întotdeauna pe Whipawadee asupra celor lumeşti şi cereşti. Fusese ideea ei să mă ia şi pe mine şi fusese ideea mea să o luăm şi pe Moscat. Era un mediu interesant în maşina lui Whipawadee. Eu şi Moscat conversam în japoneză, eu şi Whipawadee conversam în engleză, dar cel mai complicat era că Moscat şi Whipawadee conversau în limba lor natală. Înțelegeam puțin şi îmi dădeam seama că, deşi nu se întâlneau pentru prima dată, aveau mari dificultăți de comunicare. Eu le făcusem cunoştință, le adusesem împreună. Whipawadee era o asistentă medicală, cât se poate de la locul ei, cu o diplomă în farmacologie, iar Moscat era o fostă prostituată, actualmente mama-san şi, în acelaşi timp, prostituată cu ocazii mai rare ca înainte. Din fericire, am ajuns repede la templu. Whipawadee a parcat maşina în fața porții. Se aflau acolo tot felul de vânzători ambulanți care vindeau dulciuri, snack-uri

tradiționale thailandeze şi amulete buddhiste. Aveam să-i vizităm după ce ne vom fi terminat vizita la templu. Am intrat pe poartă într-un parc superb. Numeroşi arbori, numeroase clădiri mici… Chiliile călugărilor. Am mers destul de mult prin parc până am ajuns la templu. Era foarte mare. Intrai mai întâi într-o cameră cu o stupă aurie în mijloc şi imagini ale lui Buddha de fiecare cele patru părți ale ei. Toate micile altare ale Iluminatului erau pline de bețişoare parfumate, iasomie, trandafiri şi lotus. În cultura buddhistă, lotusul e o floare care poate fi oferită numai lui Buddha. Moscat adusese o ghirlandă de malit pe care i-a pus-o de gât statuetei. Whipawadee adusese iasomie. Iar eu, un frumos buchet de lotuşi albi şi trandafiri roşii. Mă dusesem să-i cumpăr din Piața Florilor, căci îmi plăcea să merg acolo. Oferam flori ori de câte ori puteam. Îmi place foarte mult să fac asta.

Mirosea fermecător în încăpere de la bețişoarele parfumate şi de la numărul imens de flori. Ne-am plimbat în jurul stupei. Uşile erau deschise spre fiecare parte a templului. Lumina intra magic, iar copacii de afară erau o asigurare că natura se implica şi ea în supranatural.

Am urcat apoi la etaj. Ne-a întâmpinat un călugăr ce purta, bineînțeles, roba portocalie. Whipawadee a vorbit cu el. L-a rugat să-l cheme pe consilierul ei. Călugărul ne-a invitat să luăm loc pe nişte perne pe jos şi să aşteptăm. Era o încăpere mai puțin fabuloasă decât cea de la parter. Avea totuşi pe toți cei patru pereți vitrine în care erau aşezate statuete aurii ale lui Buddha făcând diferitele sale mudra. Călugărul a venit. Ne-a salutat din cap. Noi ne-am ridicat şi am făcut wai. Călugărul s-a aşezat pe o pernă mai mare în fața noastră şi apoi ne-am aşezat şi noi. Whipawadee adusese un bol argintiu cu apă şi o cănită. Călugărul şi-a împreunat mâinile în poală, iar noi, cu cănița, i le-am udat şi i-am pus apoi în jurul încheieturilor micile ghirlande de iasomie cu trandafiri, pe care le adusesem pentru această ocazie. Călugărul a închis ochii, a rămas în această poziție vreun minut, cu ghirlandele pe mâini, a deschis apoi ochii, ne-a făcut un wai, şi-a scos

ghirlandele pe care le-a pus deoparte. De-abia apoi Whipawadee ne-a prezentat pe mine şi pe Moscat. Călugărul m-a întrebat:

— Phut Thai?

— Nik noi.

— Mai pen rai – nu-i nimic. I speak English.

I s-a adresat apoi lui Whipawadee. Şi a vorbit cu ea îndelung. N-am înțeles mare lucru. A felicitat-o, în orice caz, că rămăsese virgină până la acea vârstă, a sfătuit-o s-o țină tot aşa, căci astfel avea probabil şansa să nu se reîncarneze.

A vorbit apoi îndelung cu Moscat. Nici de data asta n-am prea priceput ce-au vorbit. Oricum, ceva legat de curvăsăriile lui Moscat, de marile sale păcate şi de dorința ei de a-şi ajuta familia. Călugărul a admonestat-o şi i-a spus că, foarte probabil, avea să se reîncarneze.

A venit apoi rândul meu. Călugărul a început prin a mă întreba dacă eram buddhistă.

— Într-un fel. Sunt botezată creştin-ortodoxă, dar am o statuetă a lui Buddha pe şifonier, nu mănânc carne şi vreau să fiu incinerată când voi muri.

— Eşti atunci buddhistă.

M-a întrebat apoi, amănunțit, ce păcate aveam.

— Fumez, beau alcool, iau droguri, fac sex cu bărbați cu care nu sunt căsătorită, fac sex cu femei, pardon, una singură până acum, visez să fac sex cu animale…

— Mai pen rai – nu-i nimic. Eşti farang.

— A, atunci se poate?

— Văd pe fața ta o lumină care-mi spune că toate acestea vor înceta la un moment dat şi te vei ilumina. Urmezi calea lui Buddha însuşi. Şi el a comis nenumărate păcate până când s-a săturat, s-a aşezat în lotus sub copacul de la Gaya, a meditat şi a ajuns la iluminare. Cunoşti povestea lui Buddha?

A urmat un dialog lung despre buddhism. Mă pricepeam. În buddhismul mahayana cel puțin, cel al marelui vehicul, eram specialistă, căci doar subiectul diplomei mele fusese

„Buddhismul în literatura din epoca Heian”. Călugărul a fost impresionat.

— Care e cartea ta de căpătâi? Biblia?

— Nu. Cartea Thibetană a Morților. Călugărul a închis ochii şi s-a gândit preț de vreo cinci minute lungi. I-a deschis apoi.

— Aha. Khao chai. I see. Care este visul tău?

— Nu îndrăznesc să visez.

— Îndrăzneşte!

— Vreau să ajung la Lhassa, să văd Palatul Potala, să mă duc aiurea la templele thibetane… Dar… Vax. Thibetul este sub ocupație chineză. Nu voi ajunge niciodată la Lhassa.

— Nu se ştie. Trebuie să nu trăieşti în prezent, ci să vezi în viitor. Probabil Thibetul nu va fi la infinit sub ocupație chineză. Tu vei ajunge probabil la Lhassa. Din câte am vorbit, nu cred că te vei mai reîncarna, de vei ajunge la Lhassa sau nu. Dar, dacă ajungi la Lhassa, am o mare rugăminte.

— Alaina?

— Pomeneşte numele meu într-o rugăciune a ta către Iluminat.

Călugărul mi-a spus apoi că este impresionat de cunoştințele mele de buddhism şi mi-a propus să vin să predau engleza la şcoala templului.

— Voi veni probabil cândva.

Acestea fiind spuse, ne-am ridicat, am făcut wai şi eu, Whipawadee şi Moscat – şi duse am fost. Am coborât scările şi eram din nou în încăperea cu stupă aurie. Era atât de frumos! Brusc, mi-au venit în minte versurile lui Baudelaire din Invitație la călătorie: „La, tout n'est qu' ordre et beaute/Luxe, calme et volupte”. Am mai lâncezit puțin acolo în extaz şi apoi am ieşit în parcul luxuriant. Ne-am îndreptat către poartă şi am ieşit. Vânzători ambulanți, îmbulzeală. Reintraserăm în lume. Am trecut mai întâi pe la tarabele cu amulete. Moscat şi Whipawadee şi-au cumpărat câte un Buddha auriu sub formă de medalion, iar eu, o maneki neko. Este un termen japonez, înseamnă „Pisica ce cheamă”. Figurina reprezintă o pisică albă aşezată pe labele din spate şi

făcând cu lăbuța dreaptă din față un gest de chemare. Înseamnă invitarea norocului. Am luat-o apoi spre tarabele cu mâncare şi băuturi. Eu mi-am cumpărat trestie de zahăr cu lipii de orez, iar Whipawadee şi Moscat, o delicatesă: piele de porc uscată, asemănătoare cu chipsurile. Ne-am luat apoi băuturi. Eu am luat o cacao, iar Moscat şi Whipawadee, câte un suc de cocos. Ne-am dus să consumăm bunătățile la o masă din apropiere.

Seara, eram înapoi la Bangkok.

Pe 12 am stat acasă şi m-am uitat toată ziua la HBO, iar pe 13 a început nebunia.

Whipawadee venea să mă ia pe la ora nouă. Ne întâlneam în Khao San cu Moscat, Nikky şi Yoshi, Jason, Nop şi alți câțiva prieteni de-ai lor gay, Somthawin şi prietenul ei, malaezian de origine chineză, Chen. Îl cunoscuse prin internet şi venea pentru prima dată s-o întâlnească de la Kuala Lumpur, cu ocazia Songkranului. Ne-am întâlnit pe o stradă lăturalnică, la o cafenea. Toate fetele ne înțeleseserăm să purtăm saronguri şi cămăşi cu motive hawaiene. Sarongul este o bucată mare de pânză, de formă dreptunghiulară, cu franjuri pe două laturi, de obicei în culori vii. Se poartă legată în jurul gâtului sau în jurul taliei. Eu aveam unul de culoare bleu cu flori portocalii, pe care-l legasem în jurul gâtului. Cămaşa hawaiană bleu, cu flori portocalii, vernil şi albe, îmi stătea nonşalantă pe umeri, bineînțeles, descheiată. Toate prietenele mele thailandeze îşi legaseră sarongurile în jurul taliei şi purtau cămaşa încheiată până la gât. Voisem inițial să vin numai cu sarongul – aşa, legat pe după gât. Îmi scotea în evidență sânii şi îmi lăsa umerii goi. Dar Somthawin şi Whipawadee spuseseră:

— O, nu. E foarte nepoliticos.

Songkranul era o sărbătoare religioasă şi toate ziarele thailandeze ceruseră femeilor să nu cumva să vină în Khao San cu body-uri cu bretele care să le lase umerii goi. Guvernul le amenințase că nu vor putea să intre în zonă dacă vor veni astfel. Ziarul de limbă engleză The Bangkok Post

transmitea rugămințile guvernului ca toate femeile să aibă o ținută decentă, deşi femeile farang erau singurele care vor fi lăsate la libera lor alegere, căci oricum erau de pe o altă planetă.

Purtam, aşadar, o cămaşă hawaiană pe umeri. În plus, cămaşa hawaiană era ținuta obişnuită pentru Songkran. Şi băieții purtau cămăşi cu motive hawaiene. Eram toți viu colorați şi formam o adunătură destul de surprinzătoare. Era uimitor cum karma febrilă care se preumbla pe la tropice ne adusese împreună.

Toți thailandezii veniseră cu găleți mari pline cu apă, cu boluri înăuntru. Mă miram cum de le puteau căra. Noi, farang, coborâserăm direct dintr-o galaxie din Războiul stelelor şi aduseserăm pistoale mari, super tehnicizate, cu apă.

Am băut repede câte o cafea sau un juice şi am ieşit, îndreptându-ne spre Khao San. La zece fix, începea procesiunea.

Ne-am găsit un loc pe trotuar şi ne-am aşezat. Era plin de lume. Multe farang în body-uri cu spaghetti-strings – bretele subțiri. Nu ascultaseră rugămințile guvernului. „Fuck'em." Numai eu trebuia să mă supun obiceiurilor pe oriunde mă duceam. Whipawadee şi-a pus găleata jos şi a scos dintr-o pungă pe care o adusese cu ea ghirlande de malit. Ne-a pus tuturor câte una pe după gât. Mmm… O amintire plăcută a lăcrămioarelor din grădina bunicii mele la acest carnaval tropical. E, de fapt, o traducere destul de bună pentru „malit": „lăcrămioare siameze". Şi imediat a început defilarea cu tot tam-tam-ul ei. Grupuri din diferite zone ale țării, aparținând de diferite temple, îmbrăcați în. Costume tradiționale, tamburinând, mer-gând în paşi de dans şi cărând figurine ale Prealuminatului. Brusc, mi-a venit în minte un cântec de pe vremea copilăriei mele. Claude Francois: „Ooo… Ooo… Je vais a Rio… De Janeiro…". Thailandezii luau politicos apă din găleată cu bolurile lor, se apropiau de procesiune şi o azvârleau pe statuetele lui Buddha sau pe cei care le

acompaniau. Farang se uitau cu detaşare şi trăgeau ocazional câte o rafală scurtă.

A durat mult. La ceva timp după ce procesiunea a început, thailandezii nu s-au mai limitat la udatul celor care defilau. Mulți dintre ei veneau la noi, la farang mai ales, cu boluri pline cu apă şi ni le aruncau pe spate sau pe piept. Unii dintre ei ne mânjeau pe față cu o pastă albă, special concepută pentru Songkran. Toți spuneau: „Happy, happy…”. Adică ne făceau nuferi şi picturi aztece, urându-ne să fim fericiți. Suportam cu stoicism şi, din politețe, fâşşş… Trăgeam şi eu un şuvoi.

Asta n-a fost însă nimic. De-abia după ce procesiunea s-a încheiat s-au dezlănțuit spiritele şi corpurile. Ne-am adunat cu toții ca nişte magneți în centrul pieții şi am început să ne stropim sălbatic cu bolurile sau cu pistoalele. Nici asta n-a fost nimic însă pe lângă camionete. Nişte indivizi au venit cocoțați în remorcile unor camionete, cu nişte recipiente imense de apă şi găleți în loc de boluri, şi ne-au făcut pe toți sirene. Noroc că erau peste patruzeci de grade. Singura parte a corpului pe care ne-o fereau era fața. Era considerat nenorocos să-i şteargi cuiva vopseaua albă de pe față.

Am mers apoi să mâncăm la tarabele de pe străzile lăturalnice. Nici aici n-am scăpat însă de aqua-terorişti – care ne udau până şi îmbucătura gata s-o vârâm în gură.

Am intrat până la urmă – dornici de odihnă – în cafeneaua în care ne întâlniserăm. Am comandat câte o bere şi ne-am aprins o țigară. Uf… Trec câțiva boddhisatva.

— Ah, e primul Songkran fără elefanți… Oftează Somthawin.

Elefanții? Ăsta era un alt subiect tipic siamez. Şi bineînțeles că era tot vina noastră – a farangilor – că era primul Songkran fără elefanți.

Două reportere farang atrăseseră pentru prima dată atenția lumii asupra soartei celor vreo cinci sute de elefanți thailandezi. În Siam, elefantul era animalul sacru, simbolul regatului însuşi, dar în acelaşi timp un obiect de batjocură. Indivizi care nu găsiseră altceva mai bun de făcut în viață

achiziționau elefanți şi cerşeau cu ei pe străzile Bangkok-ului şi ale altor oraşe mari thailandeze. Elefanții erau făcuți să circule prin traficul infernal, să-şi care stăpânul şi propria lor mâncare şi să se oprească în fața restaurantelor sau a punctelor de atracție turistică. Thailandezii „mărinimoşi" sau turiştii cumpărau mâncarea – la preț de nimic, ce-i drept – şi elefanții erau hrăniți. Giganții candizi gri întrețineau astfel o familie întreagă. Reporterele farang însă au filmat un documentar în care se arăta cum un bebe elefant de patru luni este despărțit de părinții săi şi domesticit astfel încât să ajungă la performanța de a circula prin traficul infernal şi a-şi cerşi mâncarea pe străzile Bangkok-ului. Bebe-elefantul era biciuit cu cruzime. Sângele i se scurgea din răni. Toți cei care au văzut filmul au fost oripilați. La nici două săptămâni după transmiterea sa pe posturile de televiziune, s-a demonstrat că era trucat. Urmele de sânge erau vopsea roşie. Efectul a rămas însă acelaşi şi întreaga populație a regatului, plus lumea ecologiştilor îşi puseseră în cap să readucă elefantul în habitatul său propriujungla tropicală. Ziarele de ambele limbi – thailandeză şi engleză – lansau apeluri disperate localnicilor şi turiştilor să nu mai dea bani pentru mâncarea elefanților. Căci, dacă o făceau, încurajau exploatarea animalului. Poliția Oraşului îngerilor a fost de asemenea pusă pe picior de război. Nu mai lăsau nici un elefant să intre în oraş sau îi arestau pe stăpânii acestora, le confiscau mascota şi le-o duceau într-o rezervație.

Primele luni ale şederii mele în Thailanda au fost marcate de rare socializări cu animalele uriaşe. Însăşi familia regală se implicase însă în campanie – şi acum nu mai vedeai picior de elefant pe străzile Marelui Mango. Era mai bine aşa, dar thailandezii manifestau un oarecare regret. Când a oftat Somthawin, eu am zâmbit aşadar, cu o mulțumire ascunsă -în sfârşit, elefanții nu mai erau obiect de distracție şi speram că mulți se întorseseră cu succes în jungla lor natală.

Se lăsase complet întunericul şi prin fereastra cafenelei se vedeau orizontul de cerneală şi stelele strălucind. Ne

terminaserăm berile. Era timpul să o luăm spre Pat Phong.

Whipawadee, Somthawin, Chen şi cu mine am mers cu maşina lui Whipawadee. Dar toți ceilalți erau pe motociclete – şi vai de ei. Oameni aflați în fața caselor pe marginea drumului sau în camionete îi udau cu mărinimie. Şi eu eram leoarcă încă în maşina lui Whipawadee şi, cu toate cele peste patruzeci de grade de-afară, am rugat-o să nu dea drumul la aerul condiționat. Am parcat maşina şi motocicletele pe undeva în apropiere de Silom Road şi ne-am îndreptat către Pat Phong. Ne vorbiserăm majoritatea să intrăm inițial într-un club „pussy", asemănător lui Jasmine & Roses – Moscat voia să-şi ia liber. „Lipstick", aşadar. Cum am intrat însă, dansatoarele au început să danseze complet goale pe scenă şi Somthawin a exclamat:

— O, mi-e atât de ruşine! Hai să ieşim! Am mers aşadar cu o stradă mai încolo, către „Pavilionul de Aur". Am intrat. Doi băieți superbi tocmai făceau sex pe scenă.

— O, e o ruşine… Nu pot să stau aici! A exclamat Chen.

Tunase şi îi adunase. Uitați-vă la Whipawadee, care suporta cu stoicism toate cele. Ne-am enervat. Jason le-a spus:

— Ce-ar fi să vă duceți să luați o cină romantică undeva aiurea? Noi rămânem aici.

Zis şi făcut. Somthawin şi Chen au ieşit, iar noi, toți ceilalți, am rămas.

Spectacolul s-a terminat cât ai zice „fuck" şi au urmat serpentinele, confetti-urile şi udatul cu băuturi alcoolice. Pussy se convinsese în tot acest timp că eram originală şi era extrem de drăguță, voind să se scuze astfel de grosolănia ei anterioară. Îmi dăduse acum la o parte poalele sarongului bleu cu flori portocalii, îmi coborâse slipul bleu cu flori aurii şi îmi stropise coapsele şi pubisul cu şampanie.

— Happy, happy!

Lingea acum cu lăcomie.

— Gata! E un păcat. Buddha n-ar fi mulțumit. Gândeşte-te la şifonierul tău. Hai acasă! A exclamat Whipawadee cu

severitate, m-a apucat de un cot, mi-a tras slipul bleu cu flori aurii la locul lui originar şi m-a tras spre uşă. Am urmat-o.

— Mulțumesc că nu m-ai lăsat acolo.

— No problem – mai pen rai.

M-a lăsat la apartamentul meu. Am fumat două marijuana şi am adormit, cu zâmbetul pe buze, în aşternuturile mele bleu. Aveam încă pe mine sarongul şi cămaşa hawaiană. Fața mi-era vopsită cu motive albe. Eram o papuaşă emancipată, adormită şi cherchelită, visând într-un pat dintr-un apartament din inima Oraşului îngerilor.

Zilele care au urmat au fost la fel de ude. Rubrica de corespondență a Bangkok Post-ului era plină de reacții. Unor farang li se stricaseră ceasurile. Ce proşti! Să iasă în timpul Songkranului cu ceasurile care nu erau water-proof la mână… Altor câțiva farang li se distruseseră aparatele de fotografiat. Câtă vanitate! Să vrei să imortalizezi Songkran! Un farang care purta ochelari ieşea dintr-un seven-eleven de la parterul unui bloc. Auzise de sus, de la balconul unui apartament, pe cineva strigând: „Farang, farang!” şi splash! Se trezise cu conținutul unei găleți în cap. Ochelarii îi căzuseră şi se spărseseră. Ghinion.

18. Alb & ciclamen.

Mike şi cu mine ne-am luat concediu fără plată. Am spus tuturor că plecăm în Australia. Mike voia să-şi vadă părinții, iar eu voiam să văd Australia. Mi-am mutat lucrurile din apartament în Pat Phong, la Moscat. Am plecat de dimineață în maşina lui Runhardt. Aveam mai bine de zece ore de mers până în nordul Thailandei, la Chiangmai. Nu aveam să ne oprim decât pentru a lua masa.

N-aveam timp de turism. Am mers întins. Pe la unu, ne-am oprit la un restaurant în aer liber de la marginea şoselei. Mike şi Runhardt au mâncat curry cu pui, iar eu un peşte cu papaya pok pok. Avea, probabil, să fie ultima pentru mult, mult timp. Am pornit-o iar la drum şi, după vreo şapte ore, pe la unsprezece noaptea, am ajuns la Chiangmai. Am luat două camere la hotel. Runhardt şi Mike împărțeau una. Am făcut

un duş la ei în cameră şi am fumat câte două marijuana. Cu toate că eram speriați de călătoria din ziua următoare, Mike şi Runhardt au reuşit să facă vreo două glume apropo de guvernul idiot condus de Thaksin Shinawatra şi ne-a apucat pe toți un râs nebun. M-am întors apoi în cameră şi am adormit ca un bebe.

La nouă dimineața ne-am întâlnit jos la restaurant pentru micul dejun. Nu ne mai întorceam în camere. Ne luasem fiecare rucsacul la noi. La nouă şi jumătate, aveam întâlnire în holul hotelului cu un thailandez pe care-l cunoştea Mike şi care avea să ne treacă granița. Omul a venit la timp. Runhardt îşi lăsa maşina în fața hotelului. Soția sa avea să vină să o recupereze peste două zile. Mergeam cu maşina thailandezului până la un sat foarte aproape de frontieră. Peisajul era diferit de cel din sud. Erau munți aici, iar verdele copacilor era mai închis. Am oprit în satul respectiv. Aici locuia familia thailandezului. Am luat masa în curte, iar apoi eu m-am aşezat să mă odihnesc în hamac. Am fumat şi am băut suc de banane. Era atât de frumos! Eram la umbră şi la orizont se vedea cerul fără nori şi copacii deşi.

Era timpul să ne luăm rucsacurile. De aici, mergeam pe jos. Nu mai era soare şi trebuia să avem grijă să evităm numeroasele patrule ale armatei thailandeze care vegheau una dintre cele mai fierbinți frontiere din lume. Omul ne-a spus însă că ştie un drum sigur. Am mers puțin pe o potecă şi am intrat apoi în jungla propriu-zisă. Nici un drum aici. Ghidul nostru mergea înainte şi dădea la o parte crengile copacilor. Am mers aşa vreo oră. Ne-am oprit apoi, obosiți, să fumăm câte o țigară şi să bem ceva.

— Sunteți în Triunghiul de Aur.

Am făcut toți ochii mari. Chiar trecuserăm aşa granița, ca proştii, fără nici să ne dăm seama?

— Vă duc până la o casă din apropiere, la mătuşa mea. Vă las să înnoptați acolo. Apoi, o să vă descurcați singuri.

Era pe la cinci după-amiază, iar soarele începuse să apună. Lumina portocalie se revărsa peste verdele închis al copacilor.

Am ajuns la o potecă şi am urmat-o. Arborii se mai răriseră şi puteam vedea mai bine cerul turcoaz-portocaliu. Am ajuns apoi la o plantație de maci. Nu erau macii ordinari pe care-i vezi în piețe, ci cei de opium, papaverum somniferum. Minunat. Acea mare de petale albe şi ciclamen… Acea anticipare naturală a celor mai magice vise. Altfel, era pustiu. N-am întâlnit pe nimeni în drumul nostru.

La vreo treizeci de minute de mers printre maci, am zărit o casă albă. Foarte mică. Pe măsură ce ne apropiam, desluşeam tot mai multe: avea o mică grădină cu zarzavaturi în față; doi stâlpi, un hamac; o masă şi câteva scaune; lângă uşă, un fotoliu de nuiele, iar pe el stătea o femeie bătrână; purta un costum în negru şi roşu, specific nordului Thailandei, cu multe pandantive argintii atârnându-i de piept şi de umeri; fuma, cu o pipă imensă, opium.

Am intrat în grădină şi am salutat-o pe femeie:

— Sawasdeeka.

S-a mulțumit să dea din cap. Era dusă. Fața extrem de zbârcită îi era extatică. Nici nu s-a ridicat. Nepotul ei a fost cel care ne-a invitat să luăm loc la masă. A scos din rucsacul său nişte conserve şi pungi de orez fiert. Am mâncat. Ni s-a alăturat şi femeia în vârstă. Mânca direct cu mâna şi de-abia îşi ducea degetele la gură. Se înnoptase. Noroc că luna era aproape plină şi stelele extrem de sclipitoare, altfel n-am fi văzut nimic. Nu exista electricitate, iar bătrâna făcea economie la luminări şi la gaz. Nepotul ei a luat apoi banii de la Mike, ne-a spus la revedere şi ne-a lăsat în grija mătuşii sale. Înainte de asta, ne-a arătat însă casa. Nu avea decât o singură încăpere. Foarte simplă. O saltea într-un colț. O masă. Două scaune. O lampă de gaz neaprinsă.

L-am petrecut pe ghidul nostru câțiva paşi, apoi ne-am întors în curtea casei. Bătrâna stătea la locul ei, pe fotoliul de nuiele, şi trăgea din pipă. Mike a reuşit să lege, în cele din urmă, un fel de dialog cu ea: i-a smuls un zâmbet. Un zâmbet care s-a prelungit. Gura îi rămăsese amorțită, parcă în

beatitudine. Ne-a oferit pipa. Noi i-am oferit o conservă de bere Singha.

Era destul de greu să tragi din pipa mare, aproape până la pământ. Destul de greu s-o ții în mână. Dar merita. După câteva fumuri, am intrat în lumea visului. Niciunul dintre noi nu mai vorbea. Era atâta liniște… O liniște care se auzea ca o muzică plăcută. Haloul lunii platinate picta magic cerul de cernealã, iar stelele aveau sclipiri fantastice. Albul petalelor de mac se vedea fosforescent şi în atmosferă mirosea a vrajă. I-am rugat pe Mike şi pe Runhardt să se culce ei în casă cu bătrâna, în sacii lor de dormit, şi să-mi lase mie hamacul. Am rămas singură. M-am întins şi m-am legănat. Nu mai ştiam acum dacă luna şi stelele se vedeau aievea sau printre pleoapele mele. Mi-era somn şi bine.

Nu ne-am grăbit să ne trezim a doua zi. Eu m-am trezit în prima fază tocmai când a răsărit soarele printre crengile cocotierului aflat în grădina babei care fuma opium. M-am uitat la ceas. Era cinci şi treizeci şi trei. Am fumat o țigară, am băut o conservă de juice de mandarine, mi-am pus şapca pe ochi şi m-am culcat la loc. M-au trezit pe la zece şi jumătate Mike, Runhardt şi baba, care ieşeau din casă, conversau şi se aşezau la masă. Baba era în formă după somn. Ne pregătise turte de orez, cu semințe de opium. Le-am înmuiat în sos de anşoa şi le-am dat prin zahăr. Erau atât de bune! Aduseserăm la noi câteva pungi de ness. Una i-am dat-o bătrânei şi ne-a făcut din ea câte o cană. Era o dimineață de vis. La orizont, cerul de-un albastru pur, fără urmă de nori, soarele care strălucea puternic, copleşind câmpul de maci. Nu ne-am grăbit cu micul dejun delicios şi cafeaua. Le-am savurat pe îndelete, am terminat pe la douăsprezece şi atunci ne-am luat la revedere de la doamna opiomană şi am luat-o pe drumul nostru. Ea ne arătase direcția pe unde trebuia s-o luăm spre a ajunge în mijlocul Triunghiului şi a ne îndrepta apoi spre dealurile unde-i puteam găsi pe cei ce controlau plantațiile şi ne puteau vinde din recoltele lor. Ne-am fi putut aproviziona şi direct din câmp, dar nu era indicat, căci riscam

câte un glonț în cap dacă ne surprindea cineva. Doamna ne dăduse ceva opium în schimbul a încă două pungi de ness. Am trecut de maci, am luat-o printr-o mică pădure şi am ieşit la o plantație de cânepă. Mirosul mă îmbăta. Am cules câteva frunze care erau aproape uscate, câteva semințe, le-am tăiat mărunt cu forfecuța pe care o aveam la mine şi ne-am umplut cu ele țigările ordinare pe care în prealabil le goliserăm. Era mai ciudat ca de obicei. Frunzele erau încă proaspete, în mod normal, trebuiau puse la uscat. Şi asta se întâmpla după turtele de opium…

— Ce frumos e aici! Exclamă Runhardt. N-aş mai vrea să plec.

Mike şi cu mine izbucnim în râs, iar după ce terminăm de râs copios, Mike spune:

— Habar n-am ce-ai zis.

O luăm mai departe pe poteca ce taie cânepa. Ajungem la câteva băltoace pe care cresc o mulțime de flori de lotus. Sunt în pârg şi câteva petale le-au căzut. Sunt atât de frumoase şi-mi este atât de foame! Mă descalț şi-o iau spre mijlocul bălții, acolo unde sunt florile. Culeg câteva şi mă întorc spre mal la Runhardt şi la Mike. Apa îmi mângâie leneşă picioarele fierbinți, iar lotusul miroase a mii de incantații către Buddha. Totul se învârte în jurul meu, cu mişcări magice. Sunt parcă în centrul unui manej, iar deasupra mea străluceşte soarele.

Am ajuns la mal. Mâncăm fak bâa, semințele albe de lotus. Bem câte un juice. Fumăm o țigară. Am ajuns oare în Paradis?

Nu chiar.

— E plin de bălți. Ne apropiem fără îndoială de Mekong.

Am mai mers puțin şi iată-l într-adevăr. Miraculosul fluviu Mekong, care străbate Asia de Sud-Est.

Este un pod de lemn pe o porțiune a sa, un pod ce leagă capetele unei bucle făcute de latura stângă. O luăm pe pod. Ajungem la mijloc.

— Aici este. Din acest punct se văd cele trei țări: Thailanda, Burma şi Laos. Acolo e Laos-ul.

Fluviul Mekong se întinde în fața noastră. Puține dealuri aici. Multe petale albe şi ciclamen în zare.

— Acolo e Thailanda.

Dealuri mai înalte încolo. Multă verdeață. Câțiva cocotieri. Miros puternic de marijuana.

— Şi-acolo e Burma.

Munți în zare. Spre marginea cu Thailanda, soarele care tocmai apune. Violet, azuriu, portocaliu. Verdele tare al munților… Fac roată de câteva ori şi, după câteva tururi, nu se mai vede niciuna dintre cele trei țări, ci numai cerul în culorile sale fascinante. Brusc, se aude un declic. Mă uit în direcția de unde a venit zgomotul. Spre Burma. Un bărbat între două vârste ne vizează cu o puşcă. Vorbeşte într-un dialect nord-thailandez amestecat fără îndoială cu ceva birmaneză:

— Armata Republicană Shan. Ce căutați aici?

Mike se uită lung prin lentilele sale fumurii şi, cu mâna dreaptă, face semnul păcii.

— Ahoi. Vrem droguri. Ai vrea să ne duci la căpetenia ta? Avem cadouri.

Mike îşi desface rucsacul. Scoate câteva pungi de ness, câteva conserve… Runhardt îşi desface rucsacul. Scoate câteva cartuşe de țigări ordinare, câteva pungi de chips.

Omul se uită neimpresionat.

— Mai. Vreau pu yin.

Ştiu atâta thailandeză încât să-mi dau seama ce vrea omul. „Mai” înseamnă „nu”, iar „pu yin” e „femeie”. Auzisem că cei din Triunghi sunt dependenți.

— Chan Khun mai – eu tu nu.

Îmi scot din rucsac cele câteva seringi. Omului îi sticlesc ochii.

— Vreau seringile şi pu yin. Vă duc la şef, vă las în viață, spune omul cu subînțeles şi scoate din buzunarul mare al vestei sale khaki câteva ceasuri Rolex. Zâmbeşte. Râde.

Mike şi Runhardt se uită cu stupoare. Sunt -sau au fost, probabil – ceasurile acelor străini despre care se aude că intră

în Triunghiul de Aur şi nu mai ies niciodată.

— I'm sorry. Nu fac sex decât cu prezervative şi n-am la mine.

Mike se grăbeşte să cotrobăie prin rucsacul său.

— Am eu! Exclamă în final şi scoate câteva cutiuțe.

Al dracului Mike. Mă miram eu de ce mă invitase în expediția sa.

Am trecut podul către Burma şi a fost ca prelungirea carnală a unor aburi de opium şi de marijuana. Cum m-am ridicat de prin cânepă, am dat cu mâna la o parte imaginea unui vis urât.

— Urmați-mă. Vă duc la Khun [Apelativ de politețe: „Onorabilul” (thai)] Somsak.

Era către noapte. Lumina soarelui nu ne mai deschidea drumul. Omul al cărui nume nu voiam să-l ştiu aprinsese o făclie şi mergea în fața noastră. Stelele răsăriseră şi sticleau insinuant pe cerul ca de cerneală. Am urcat dealul. Am trecut prin frunzişul des al copacilor. Am ieşit la „lumină” pe coama dealului. Se vedeau în zare câteva case. Am ajuns după ora două în tabăra lui Somsak. Toți se culcaseră. Omul ne-a arătat cu degetul câteva hamacuri.

— OK. Good night.

Runhardt a scos din rucsacul lui o sticlă de whisky Mekong. Am băut-o împreună, ne-am făcut planul pentru a doua zi, când trebuia să-l întâlnim pe Somsak, ne-am pus pe hamacuri, ne-am legănat, am mai vorbit puțin şi am adormit.

Ne-am trezit pe la opt. Soarele răsărise printre cocotieri şi în jurul nostru se formase o zarvă de nedescris. Ne sculaserăm din hamacurile noastre şi ne aşezaserăm la o masă. Omul din ziua trecută a venit apoi cu alții şi ne-au servit micul dejun. Supă cu heroină. Noi am pus la bătaie ness-ul, care a fost foarte bine primit. Ne-au invitat apoi să mergem să ne întâlnim cu Somsak.

Era casa cea mai mare şi mai ă cote. Somsak, un bărbat la vreo şaptezeci de ani, era încă la supa sa cu heroină. Ne

zâmbea extatic. Ne-a vorbit într-un amestec de thailandeză şi engleză pe care l-am înțeles foarte bine.

— Bun venit, prietenii mei! Cu ce gânduri prin locurile noastre?

— Cu gânduri paşnice. Vrem droguri.

— Pentru consumul propriu, în cantități mici, sau…?

— Ne-am săturat să tăiem frunze la câini, muncind pe salarii de nimic, şi am hotărât să profităm din plin de viață.

— Ne asumăm riscurile.

— Adică vrem cantități mari.

— Aha. Adevărat, fără riscuri, nu poți intra în Paradis. Cât?

Dăm toți din umeri.

— Câteva zeci de kilograme pentru fiecare.

— Ați nimerit la fix. Avem ganja, yaba şi heroină. Vreți din fiecare?

Dăm din cap în semn afirmativ.

— Cinci dolari kilogramul de hero, şase cel de yaba şi şapte cel de ganja.

Ne uităm unul la altul şi ne zâmbim cu satisfacție. Suntem încântați că Somsak stăpâneşte atât de bine aritmetica de clasa întâi.

— Să nu credeți că sunt prost, dar n-am văzut niciodată până acum o pu yin farang prin părțile noastre. E un gest către Buddha. Iluminatul îmi va permite astfel să mai văd aşa ceva. Şi ea poate îmi va permite să-i fac dragoste.

— O, nu, mi-a ajuns omul care ne-a adus aici.

— Aa, Thran. E un dobitoc. Am să-l pedepsesc. Dar, mai pen rai, nu-i nimic, am vreo zece femei şi nu mai pot să le mulțumesc pe toate. Mi se trage probabil de la prea multă heroină.

Suntem mulțumiți de cum s-au aranjat lucrurile. Ne scoatem din rucsacuri câteva cutii de bere şi îi oferim două lui Khun Somsak. Pune să i se aducă pahare. Ciocnim.

— Alcoolul e o raritate pe la noi.

— Ştiam. De aceea am adus.

Khun Somsak ne-a dus apoi să ne arate laboratorul. De la aşezare, am mers vreo cinci sute de metri. Am fost impresionați. Exista aici energie electrică, provenită de la două generatoare imense. Clădirea era sclipitor de modernă. Cei care lucrau înăuntru însă nu purtau halate albe. Khun Somsak ne-a explicat procedeul sintetizării speed-ului şi cel al sintetizării heroinei. Era foarte important să torni cantitatea exactă de substanțe chimice pe cantitatea exactă de pudră de opium. Se întâmplase o nenorocire cu doi ani în urmă. Un chimist amator, care-şi injectase prea mult speed, turnase prea mult amoniac lichid peste opium şi laboratorul de atunci explodase. Toți cei care se aflau acolo muriseră.

— Nici nu a mai fost nevoie să-i incinerăm. De aceea era important ca laboratorul să se afle la o distanță rezonabilă de aşezare.

— Câțiva oameni ai mei vă vor duce până la granița cu Burma şi mai încolo. Vă vor trece de armatele republicane Shan şi Wa. Ei controlează Triunghiul de Aur din partea lor şi plantațiile de maci de pe teritoriul Burmei. O urăsc pe Aun Sang Su Kyi de moarte. Vrea să le ia pâinea de la gură. Să nu pomeniți cumva de ea, că nu mai ajungeți la Rangoon.

În tot timpul cât ne vorbise şi ne arătase posesiunile sale, Somsak arborase un zâmbet. Era un bătrânel plăcut.

După ora prânzului, am pornit-o cu trei oameni, dintre care Thran, cu zecile noastre kilograme de droguri, printre munți, către Burma. Era mai greu de înaintat aici. La căderea serii ne-am oprit, am mâncat câte o guava şi ne-am injectat speed. Substanța ni se scurgea magic în venă. La nici două minute, i-am simțit efectul. Plăcere. Vitalitate. Ne-am aprins toți lanternele şi am înaintat prin întuneric. Nu ştiu cum se simțeau ceilalți, dar eu eram o stea călătoare prin univers. Fasciculele lanternelor mi se păreau spirite eterice, arborii, găuri negre, iar cerul de deasupra noastră, plin de stele reale, mi se părea o galaxie întreagă. Mersul era orgasmic, atmosfera, fascinantă. Dimineața, am fost anunțați:

— Suntem în Burma. Vă ducem până la prima stație de tren. Thran o să meargă cu voi până la Rangoon. Staţi o noapte. N-o să vreți să vindeți drogurile acolo. Sunt prea ieftine. A doua zi, o să vă ducă până peste granița cu Cambodgia.

Noi, de fapt, deja voiam să ajungem într-acolo, căci aveam aranjamentele noastre.

A doua zi, Thran ne-a lăsat la prima stație de tren laoțiană. De aici am luat trenul prin Laos spre Phnom Penh, capitala cambodgiana, şi ne-am cazat la un hotel. Era încă dimineață. Ziua ce urma aveam întâlnire cu trei chinezi. Doi chinezi propriu-zişi, Wu şi Xiu, cunoştințele îndepărtate ale lui Mike, şi taiwanezul Song, cu care ne pusese în legătură Tony Lee, taiwanezul care deținea un bar cu hostesses în Tokyo, la care lucrasem cu câțiva ani în urmă. Aveam întâlnire către seară şi tot timpul să ne ducem până la Angkor Wat.

Ruinele vechiului templu din plină junglă ne-au fascinat. Mergeam pe aleile sale pietruite, printr-o mulțime de turişti şi călugări buddhişti în robele lor portocalii, şi nu ne venea să ne credem simțurilor. Era magic. Nu ne venea, către apus de soare, să ne dezlipim de construcția care voia, cu iluminismul subtil al lui Buddha, să străpungă însăşi inima junglei. Am fi vrut să stăm câteva nopți în apropiere, la un motel pe undeva, în plină junglă. Dar acesta nu exista şi la şapte şi jumătate aveam întâlnire cu Wu, Xiu şi Song în apartamentul nostru de la hotelul din Phnom Penh. Luaserăm un apartament. Împreună, ne simțeam mai în siguranță. Mai ales că Thran îmi încredințase un pistol, pe care i-l dădusem lui Mike.

— Ni hao!

— Hi! Pace! Vreți drogurile? Avem de toate.

— Abundență! Vrem de toate. Avem banii.

Tranzacția a fost făcută fără probleme. Eram acum singuri în apartamentul nostru, cu revolverul, cele câteva zeci de mii de dolari în plus şi alte câteva kilograme de droguri pe care trebuia să le ducem în țările noastre de baştină. Căci a doua zi luam avionul. Nu aveam să ne revedem decât peste mult,

mult timp şi era ocazia să petrecem. Ne-am pregătit câteva ţigări de marijuana.

— My friends, I Love you. I Love you, Claudia. I Love you, Mike.

— Claudia, eşti atât de frumoasă. N-ai vrea o amintire înainte de despărţire? Nu că m-aş da la tine sau ceva de genul ăsta. Mai am câteva prezervative.

Eu n-aveam însă nici un chef de bărbaţi care să-şi folosească cu mine prezervativele fără măcar să se dea la mine. Mike şi Runhardt au mai fumat câte o ţigară şi s-au dus să-şi facă de cap cu renumitele curve din Cartierul Florilor.

A doua zi, ne despărţeam la aeroport. Îmi era teamă. Sunt dintre acele persoane care pun întotdeauna răul în faţă. Îmi era teamă că, dacă aveau să mă prindă cu ce aveam la mine, urma să putrezesc într-o închisoare din Phnom Penh, condamnată pe viaţă, sau, poate mai bine, aveau să-mi dea pedeapsa cu moartea.

— La revedere, prieteni!

— La revedere!

— Promitem să ne revedem?

— Dacă vom mai fi în viaţă, promitem!

— Da, da, în Tărâmul Zâmbetelor.

— Trăiască Buddha!

— Iasomia şi ganja!

Nu ne mai săturam de metafore. Voiam, probabil, cu toţii să alungăm teama trecerii frontierei. Dar a trebuit totuşi să ne despărţim în final. Fiecare către orizontul său. Mike lăsase revolverul undeva în toaleta bărbaţilor.

Nu mi-au controlat bagajele şi stewardesele mi-au făcut wai la urcarea în avion.

19. Icoane & Hip-Hop.

La Otopeni, aeroportul de lângă Bucureşti, m-au întrebat la vamă:

— De unde veniţi?

— De la Phnom Penh.

— Aveți ceva de declarat?

Inima mi s-a făcut cât un purice.

— Țoale.

— Treceți.

Uau! Eram liberă. Scăpasem. Eram liberă pe teritoriul României cu câteva kilograme de heroină, speed şi marijuana de cea mai bună calitate în valize. Mă aşteptau părinții mei. Ne-am îmbrățişat şi tot tacâmul. Tata a zis îngrijorat:

— Sper că n-ai luat droguri pe acolo.

— Eu? Nici vorbă.

Ne-am urcat în maşină şi am mers spre centru. Otopeniul şi Bucureştiul se schimbaseră. Ceva mai curat şi tot mai multe reclame.

Am ajuns la apartamentul meu din centru. Mama îmi pregătise cu ocazia revederii pui cu piure. A fost foarte tristă când n-am mâncat decât piureul. Tata îmi adusese o icoană pe care o pusese pe peretele din sufragerie. A fost foarte trist când i-am mulțumit, dar l-am pus să şi-o ia înapoi. Şi a fost de-a dreptul oripilat când am scos din rucsacul meu un Buddha aurit pe care l-am pus pe bibliotecă.

— Sper că n-ai trecut la buddhism.

— Cine? Eu? Nici vorbă. Numai că e o statuetă frumoasă.

Era vară la Bucureşti şi puteam să port sarongurile pe care le adusesem din Thailanda. Făceam senzație pe străzi şi la cafeneaua artiştilor unde mă duceam adesea să mai beau câte o bere. Nu mi-am plasat însă drogurile în lumea artiştilor. Ăştia erau bețivi inveterați şi li se făcea părul măciucă atunci când auzeau de o inofensivă marijuana. I-am contactat pe Mircea şi Cristi, vechii mei prieteni homosexuali, care împărțiseră acum câțiva ani, când îi adunasem de pe străzi, boxa mea de la subsol. Erau băieții de cartier tipici şi aveau cele mai bune contacte.

Mircea, zis Curu, şi Cristi, zis Puloiu, au venit într-un taxi să mă îmbarce de la imobilul meu de lângă strada Batistei.

— Salut, frate! Îți aduci aminte când am stat în boxa ta şi administratorul te-a chemat să te anunțe că ne futem în cur?

— O, da. I-am spus că eu am vederi liberale şi, dacă face demersuri să vă dea afară, o să obțineți azil politic în Olanda datorită lui. S-a dat la fund.

Râdem cu toții în amintirea vremurilor de demult.

Am stat puțin la mine să bem câte o bere şi apoi am chemat un alt taxi.

— Crângaşi.

Eram o pipiță din centrul cetății şi mergeam pentru prima oară în Crângaşi. Mi se părea o aventură. Dacă Oraşul îngerilor era la capătul lumii, Crângaşiul era dincolo de acesta. Maşina ne-a condus pe străzile lăturalnice ale unui ghetou. S-a oprit în fața unui bloc delabrat. Am coborât. Am mers pe o alee până la intrare. Un şobolan ne-a tăiat drumul. Puloiu a sunat la interfon. Ni s-a deschis. Liftul nu mergea. Am urcat pe scări până la etajul şase, Curu şi Puloiu cărându-mi valizele cu marfă. Am bătut la uşă.

— Pace vouă, fraților!

— Ce, bă, noi suntem frați cu voi?! Fir-ați ai dracu' de poponari.

Din sufragerie, răzbătea: „Printre blocuri suntem noi…”.

— Haideți înăuntru.

Am intrat în sufragerie. Curu şi Puloiu mi i-au prezentat pe prietenii lor:

— Găinați, Moacă – Claudia.

Găinați şi Moacă ni le-au prezentat pe prietenele lor, două țigănci machiate strident -frumoase, altfel – care şedeau pe canapeaua din pluş roasă de molii şi cine ştie de ce alte intemperii.

— Angela, Mihaela.

Am dat mâna cu toții. Găinați şi Moacă ne-au invitat să luăm loc pe canapea şi cele două fotolii din acelaşi pluş verde deteriorat. Pe măsuța de salon din mijloc tronau câteva pahare, o sticlă de whisky Teachers şi câteva seringi.

— Nu stăm mult.

— Cu cât vinzi marfa?

— La prețul minim pentru Bucureşti. Ganja, care este marijuana de tip A, cultivată fix în Triunghiul de Aur, yaba, speed super tare, produs tot acolo, şi heroină.

Am bătut palma. Moacă s-a dus în dormitor şi a adus o mică valiză. Curu şi Puloiu i-au verificat amănunțit conținutul. Dolari originali.

Am băut apoi împreună câte un whisky.

— Sănătate, fraților!

— S-a veți noroc!

„Viața e un meci la categoria grea, /Cea mai bună lovitură rămâne eschiva…”

— E marfă muzica asta! Nu auzi aşa ceva în Thailanda.

— A, stai să ți-o pun p-asta. Găinați umblă la casetofon. „Fără vicii, fără droguri, am fi doar nişte roboți…”

— Marfă! Cine cântă?

— Cheloo featuring Bitza.

Eram de-a dreptul fascinată de cultura de cartier, dar, după ce ne-am terminat whisky-ul, eu, Curu şi Puloiu am îmbarcat valiza şi am luat-o înapoi către apartamentul meu de lângă Intercontinental. Le-am dat partea lor.

— Mulțam, frate! La revedere! Ne-am sărutat pe obraji.

Nu-mi mai rămăsese în casă decât ceva marijuana, cu care aveam de gând să trec vara.

Era deja toamnă. Mi-am cumpărat un bilet KLM, l-am îmbarcat din nou pe Buddha, mi-am luat toți banii şi am luat iarăşi drumul Oraşului îngerilor. Adio, Bucureşti. Nu mai aveam de gând să mă întorc niciodată.

20. R. E. M.

Era iarnă în România, în apropierea Crăciunului. Ninsese şi termometrul coborâse mult sub zero grade. Eram la țară, împreună cu unchiul şi tatăl meu. Poliția mă prinsese cu câteva grame de ganja şi câteva zeci de mii de dolari în casă şi puseseră lucrurile cap la caP. Îmi confiscaseră totul şi mă internaseră la serviciul pentru drogați din cadrul Spitalului 9. Era o clădire veche, iar curtea era acoperită cu gard de sârmă, inclusiv deasupra. Mă aflam parcă într-o cuşcă pentru găini.

Mă ținuseră câteva luni şi îmi dăduseră drumul. Acum eram la țară deci. M-am trezit pe la unşpe, în guițările oripilante ale purcelului. Tata şi unchiul meu tocmai îl tăiau. Râseseră cu poftă în ajun de baroana Nicholson, care cerea anestezierea porcilor înainte de tăiere. Am ieşit în curte şi am văzut porcul mort însângerat şi pe tata şi unchiu-meu plini de sânge. Am închis ochii de groază. M-am forțat să-i deschid. Trebuia să deschid ochii!

Ce coşmar! Pe ecranul din fața scaunului meu, o linie verde trasa drumul pe care-l parcursesem deja. Aproape zece mii de kilometri. Eram la foarte mică distanță de Bangkok. Stewardesa ne-a anunțat să ne punem centurile în vederea începerii coborârii.

Aterizasem. În terminal mă aşteptau Mike, Alina şi Moscat.

— Irrashai!

— Welcome to the City of Angels.

Moscat mi-a pus pe după gât o ghirlandă de malit. Miroseau a lăcrămioare orientale. Mike mi-a oferit un buchet de orhidee. Am ieşit afară. Intrasem parcă într-o saună. Sfârşitul sezonului ploios – începutul sezonului răcoros. Nu mai era chiar atât de cald, dar senzația de saună şi de vară era perenă în Siam. Mi-am aprins o țigară. Avea un gust atât de plăcut!

Campasem la casa superbă pe care o cumpărase Mike în Bangkok şi unde locuia cu Alina. Stătusem câteva zile. Mă duseseră apoi cu maşina proaspăt achiziționată la Pattaya. O luasem şi pe Moscat să mă ajute cu actele. Intrasem în agenția imobiliară de pe faleză şi ei îmi arătaseră mai multe case. O alesesem pe aceasta. Era cea mai apropiată de mare şi avea o grădină superbă. Moscat, Mike, Alina şi Runhardt mă vizitau adeseori. Stăteau toți la Bangkok, dar veneau aproape în fiecare week-end la mare. Mike mergea constant în Triunghiul de Aur la Khun Somsak şi-mi adusese de acolo semințele de ganja. De câteva ori veniseră şi Jason şi Nop. Odată, mi-o aduseseră pe Wasabi.

— Soră-ta, spusese Jason.

Se întunecase de-a binelea. Stelele sclipeau puternic. Țigara de ganja se terminase. Era incredibil câte amintiri puteau să-ți vină în minte preț de numai un joint. Am băut puțin juice de lichee şi mi-am aprins o nouă țigară. Trebuia să mă apuc vreodată să scriu toate acestea. Cu ganja, ideile ți se clădeau în gând cu mare uşurință şi ți se părea că ai o înțelegere cu totul ieşită din comun asupra lucrurilor. Mai greu era să formulezi. Asta e: let it be. N-am să mă apuc probabil niciodată să scriu. Eram foarte fericită şi aşa. Uşa casei se deschide şi sunt trezită din reveriile mele. Rose.

— Trebuie să mă duc la lucru. Iau maşina. Vii astăzi la Purple Panther?

— Nu. Nu astă seară. O să mă culc. Mi s-a făcut somn de la ganja. Ți-am spus că nu mai e nevoie să stingi lumânări. Avem destui bani.

— Îmi place să sting lumânări.

Ne-am luat la revedere. I-am urat spor la treabă. Mi-am terminat țigara şi m-am dus să mă culc.

Era o dimineață însorită. Casa era liniştită. Aproape. Rose dormea încă. Se auzea din bucătărie kia-kia-kia-ul lui Wasabi. Îşi aştepta micul dejun. I-am desfăcut o banană. Mie mi-am fiert un ou de prepeliță şi mi-am turnat o cană de lapte. Oul era pentru siluetă, iar laptele – împotriva ridurilor. Am băut apoi o cafea şi mi-am aprins pe rând câteva țigări. Aveam poftă de plajă şi de mare. Mi-am luat lucrurile şi am pornit-o într-acolo. Am făcut un sfert de oră până la faleză. Am intrat pe nisip. Era fierbinte. M-am apropiat de mare să-mi întind prosopul pe undeva.

Zarvă pe plajă. Un grup destul de numeros stă la taclale la o masă, beau bere şi mănâncă. Tineri. Studenți. Gălăgioşi. Îi recunosc imediat, îmi fac toți semn cu mâna să vin la ei. Mă îndrept într-acolo. Chatree zâmbeşte şi pare bucuros să mă revadă. Singură. E parcă mai frumos decât în urmă cu mai bine de un an. La fel de dezinvolt. Strigă încât să se audă până în Central Pattaya:

— I love you!

Sunt de felul meu timidă şi îmi este greu să găsesc răspunsuri spirituale. De multe ori mă rezum, din această cauză, la traduceri.

— Chan rak khun.

SFÂRŞIT